

THE
LAST FANTASY

R E T U R N

แสงจันทร์

A decorative graphic featuring a sword with a dark hilt and a silver blade, positioned vertically. The sword is surrounded by intricate, swirling, vine-like patterns that extend upwards and outwards. The sword's tip points downwards, resting on a dark, rectangular bar.

THE LAST FANTASY R E T U R N

10

แสงจันทร์

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 960

The Last Fantasy Return เล่ม 10 บทสงครามสองราชัน ภาค 2 สองราชัน (5)

เขียนโดย แสงจันทร์

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2556

ISBN 978-616-00-1686-0

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการเด็กและเยาวชน : สุริยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : ประดับเกียรติ ตุมประธาน โคนันท์ ดอยล์

พิสูจน์อักษร : ทรรศพร หล่อธราประเสริฐ

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ภาพปก : Panthera รูปเล่ม : จุฬารัตน์ บุญท่วม

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชัย

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภาทร์ ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธิ์ พรสวรรค์โรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 250 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย

การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืชมพูน

กร:ณทอนอบสายตากธรรณธรรณ
www.greenread.com

การปะทะกันครั้งแรกของเซโร่กับฟาฮา
นำไปสู่วังวนแห่งความวุ่นวายครั้งใหม่
ราชันสองพี่น้องจะกลับมาคืนดีกันหรือจะห้าหั่นกันจนตายไปข้างหนึ่ง
เป็นเรื่องยากยิ่งที่จะคาดการณ์
เซโร่อยากรู้ว่าใครอยู่เบื้องหลังฟาฮา จึงแยกตัวออกจากพวกพ้อง
มุ่งหน้าสู่เมืองหลวงตามลำพัง ในที่สุดก็ได้เผชิญหน้ากับโรชินแควร์
ผู้มาปลุกความกลัวที่จมลึกอยู่ในตัวเขาให้ตื่นขึ้นมาอีกครั้ง
โรชินแควร์จะเป็นตัวประสานทุกฝ่ายให้ร่วมมือกัน
หรือจะเร่งโหมไฟสงครามจนวอดวายกันหมด...
ต้องติดตาม!

www.satapornbooks.com

เส้นทางของความเป็นไปได้

“ยะฮู! ไม่ได้เจอกันตั้งนาน คิดถึงจังเลย จ๊ับๆ” ไทโรฟงตรงเข้าไปกอด เทรซทันทีที่ได้เห็นตัว แถมยาซึ่งได้รับมาจากลูซิเฟอร์ก็ได้ผลดีกว่าที่คิดเสียอีก เพียงใช้ครั้งเดียวก็เห็นผล ตัวของเทรซตอนนี้มีพลังพอจะคงร่างแบบมนุษย์ได้แล้ว แต่ยังต้องใช้อย่างต่อเนื่องเพื่อรักษาผลของตัวยาเอาไว้

“พอเลย ยิ่งวันยิ่งน่าขยะแขยงจริงๆ” เทรซดันมือผลักหัวไทโรออกไป แต่พอกวาดสายตามองไปรอบๆ ห้อง ในอกก็รู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมา เพราะในห้องนั้นไม่มีผู้หญิงนำรำคาญที่ชอบเข้ามารบกวนทุกครั้งไป กับเงาหะมิดตรงมุมห้องซึ่งเหมือนเป็นฉากหลังประกอบ...องค์ประกอบขาดความสมบูรณ์โดยสิ้นเชิง

“นี่เทรซ ไหนๆ ก็กลับมาแล้ว มาทำงานแทนข้าทีสิ”

“เพิ่งกลับมาถึงก็โยนงานให้เลยเหรอ!” แต่เทรซไม่มีเวลามาเศร้า

“โทษที คราวนี้จำเป็นจริงๆ” ไทโรบอกพลาซยัมแห้งๆ และเดินออกไปยืนตรงระเบียง เขาเงยหน้ามองดูเข็มนาฬิกาด้วยสีหน้าไม่แสดงความรู้สึกใดๆ

“เวลาเหลือน้อยแล้ว และยิ่งพอได้สู้กับมหาเทพดูก็ยิ่งรู้สึกตัวขึ้นมาได้”

เทรซซึ่งเดินตามหลังมาหยุดยืนฟังโดยไม่พูดอะไร

“ฝีมือของข้าถดถอยไปเยอะเลย โดยเฉพาะสัญชาตญาณ มันก็อะจนอยากร้องไห้จริงๆ” ไทโรนึกถึงตอนที่โดนมหาเทพโจมตีเพราะการหยุดเวลาใช้ไม่

ได้ ถ้าเป็นเมื่อก่อนเขาต้องตอบโต้ได้ทันทีแน่ แต่นี่กลับเป็นฝ่ายถูกละเลยงานแทน
“ก็นั่งทำงานที่โต๊ะชานาน แถมไม่มีพวกเก่งๆ ให้สู้แบบเมื่อก่อนนี่นะ” เทรช
ถอยหายใจเบาๆ ก่อนจะบอก ตัวเขาแปลกใจด้วยซ้ำว่าทำไมรู้สึกตัวซ้ำจริงๆ เพราะ
น่าจะรู้ตั้งแต่ตอนสู้กับฮาซันแล้ว

“เพราะนั่นละ ช่วงเวลาที่เหลืออย่างจำกัดเนี่ย ข้าเลยคิดจะปลุกเอาตัวตน
แบบสมัยก่อนคืนมาให้ได้” ไทโรกำมือแทน ส่วนเทรชเมื่อไม่ออกความเห็นอะไร
ก็แปลว่าเห็นชอบด้วย

“ไม่สิ ถ้าแค่เหมือนเดิมคงไม่มีทางชนะได้แน่ ข้าจะต้องเก่งยิ่งขึ้นไปกว่า
นั้นอีก”

“...อยากจะทำอะไรก็ทำไปเถอะ ข้างหลังปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ฉันเอง” ไซว่า
เทรชไม่เป็นห่วง แต่เวลานี้ไม่ควรพูดว่า อย่าฝันเลย มันคือช่วงเวลาที่ต้องทุ่มเท
ทั้งหมดแม้ต้องแลกด้วยจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์ก็ตาม สิ่งสำคัญคือ แม้จะรู้
ว่าสาเหตุที่เป็นแรงผลักดันของไทโรในตอนนี้นี้คือ ความรู้สึกสูญเสียการติดกับ
บัลซัคี ความรู้สึกที่โทษว่าความอ่อนแอของตัวเอง ถึงจะเป็นห่วงแค่ไหน แต่เทรช
ก็ไม่ปรียากพูดเรื่องนี้ออกมาเด็ดขาด

“ว่าแต่ นอกจากยุยแล้ว...” เทรชคิดถึงคนที่พอจะมาเป็นคู่ซ้อม ช่วยไทโร
เคาะสนิมออกไป

“ยุยก็ไม่ว่างหรอก” ไทโรรีบหันมาบอกมือปฎิเสธ เพราะยุยกำลังยุ่งอยู่กับการ
เตรียมวิธีทดสอบคนที่ จะเข้าร่วมรบในศึกสุดท้าย

“ที่เหลือก็...อืม ลำบากแฮะ” เทรชถึงกับคิดหนัก เพราะจะว่าไปก็พอจะมี
คนที่จัดว่ามีฝีมืออยู่ แต่แบบที่จะช่วยไทโรลับคมได้นั้น ไม่มีใครใกล้เคียงเลย

“ใช่เนอะสิ แถมพลังตอนนี้ก็มากขึ้น จะใช้เนนช่วยฝึกแบบเมื่อก่อนก็
ไม่ได้แล้ว อ้อ จะว่าไป ข้าปลดปล่อยเธอแล้วนี่หว่า” ไทโรกุมคางแล้วเอียงคอ

“...นึกว่าลืมสัญญา กับซาลักซ์ไปแล้วซะอีก”

“อ่า ก็ไม่ยากโดนเจ้านั้นตามมากวนหลังจากตายไปแล้วนี่หว่า” ไทโรเกา
หัวแกรกๆ แก่เขิน แต่เทรชก็ไม่จู้อะไรต่อ

ขณะนี้นักชื้อคนที่พอจะมาเป็นคู่มือไทโรอยู่นั้น ไม่รู้เพราะเหตุใดจึงแวบชื่อ เซโรขึ้นมา ทั้งๆ ที่พลั้งตอนนี้ก็ยกให้ไทโรไปหมดแล้วแท้ๆ แต่อาจเพราะฟัง ผลงานที่ไปทำมา เลยทำให้เขาเพิ่มราคาไปโดยไม่รู้ตัว ทว่าพอนึกถึงขึ้นมาแล้ว ก็กลับมีความคิดวนเวียนไม่ยอมหลุดไปจากหัวสักที สงสัยว่าการทั้งคนที่อยู่ใน ภาวะครึ่งๆ กลางๆ แบบเซโรไว้คนเดียว มันจะดีแล้วหรือ

“เป็นอะไรไปเทรช ทำไมทำหน้าที่แบบนั้น” ไทโรเห็นเทรชทำคอตกและ ยกมือกุมหน้าไว้ เลยอดแปลกลใจไม่ได้

“...เปล่าหรอก แค่วิดตกไปเอง” เทรชตอบ แต่สีหน้าซีดเผือดจนเห็นได้ชัด “ห้วงเจ้าเซโรละสิ” ไทโรแกล้งยืมกริม แต่เทรชคว้าเก้าอี้ยกขึ้นมาขู่ทันที “ล้อเล่นน่า! ล้อเล่น!” หลังจากโยกมือเป็นพัลวัน ไทโรก็กระแอมแล้วพูด ต่อ

“เรื่องเจ้าเซโร จริงๆ ข้าก็ห้วงนะ...ถ้าเป็นเมื่อก่อนละก็”

“เมื่อก่อน? หมายความว่ายังไง”

“เฮ้ยๆ! นี่แกคืนสภาพแล้วแน่นะ หรือว่าคืนเฉพาะร่างกาย แต่ไม่ได้เอา สมองมาด้วย” ไทโรแซวไม่ทันจบคำ ก็พุ่งหลบเก้าอี้ที่เทรชเหวี่ยงใส่

“ใจเย็นสิพะ! ไม่เจอกันตั้งนานก็อยากจะล้อเล่นด้วยเท่านั้นเอง” ไทโรรีบ ยกมือขึ้นห้ามก่อนจะโดนระลอกสอง ซึ่งน่าจะเป็นของใหญ่กว่าเดิม

“เรื่องล้อเล่นนะเอาไว้ทีหลังเถอะ ขอถามข้านะ นายหมายความว่ายังไง ที่พูดเมื่อตะกี้” เทรชถามแบบจริงจังเหมือนเคย ไทโรเลยได้แต่ถอนหายใจและ นั่งลงพูดแบบสบายๆ

“...เทพปรกรณ์ ถึงจะน่าเจ็บใจก็เถอะ แต่ข้าสู้ไม่ได้...อ่า ไม่สิ แค่นินต่อน หน้าไอบ้านนี้ก็ยังทำไม่ได้เลยด้วยซ้ำ ในทางกลับกัน ถึงจะไม่ได้เป็นฝีมือตัวเอง ทั้งหมดก็เถอะ แต่เซโรน่าจะปราบเทพปรกรณ์ได้ตัวหนึ่งเลยนะ”

เทรชทำหน้าที่เหมือนฟังรู้ตัว ไม่ใช่เพราะมองข้ามเรื่องนี้ไป แต่พอฟังจาก ปากเซโรแล้ว มันดูเหมือนเป็นเรื่องปกติ ทำนองว่า ‘อ่า นั่นสินะ มันคงต้องเป็น แบบนั้นอยู่แล้ว’ ยิ่งมาคิดให้ละเอียดตอนนี้ ดูมุกไม่หนะมันก็โคตรจะแปลกเลยไม่ใช่

หรือ

“และถึงจะไม่สามารถฟื้นชงได้เต็มร้อยก็เถอะ แต่ดูเหมือนว่าโลกเองก็เต็มใจยื่นมือมาช่วยเจ้าเซโรอยู่ด้วยนะ”

“เป็นเรื่องประหลาดที่สุดเลย” เรื่องนี้เทรซเองก็ยังไม่ถึง

“เหอะๆ ที่นี้เข้าใจแล้วหรือยัง คนที่ล้มเทพปรกธัมมาแล้ว แถมมีไอ้ตัวอันตรายที่สุดในโลกเป็นมิตรด้วยเนี่ย คำว่า น่าเป็นห่วง มันออกจะไม่จำเป็นเลยนะ...ในหลายๆ ความหมายเลยละ” ไทโรบอกพลางยกไหล่ เทรซเองก็พยักหน้าเห็นด้วย ไร้คำโต้แย้งใดๆ

ในขณะที่เดียวกัน ที่อีกซีกโลกหนึ่งนั้น เซโรผู้ถูกพูดถึงก็กำลังตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้ายที่สุด เพราะหมัดจากร่างปรารถของมิเกะกำลังพุ่งเข้าใส่

แต่เซโรไม่ตกใจแม้สักนิด สมบัติที่แหลมคมยิ่งกว่าใบมีดของเขา ทำให้สมองทำงานได้เกินร้อยเปอร์เซ็นต์ ขอบเขตของสติเหมือนกับขยายออก ส่งผลให้ทุกอย่างช้ากว่าความคิดจนเหมือนจะหยุดนิ่งไปเลย

เพียงแค่นั้นเสียของเสียวินาที แต่เซโรกลับคิดเตรียมหาวิธีรับมือได้นับร้อยๆ แบบ ไร้ซึ่งความกังวล หดลั่นความกลัว ทั้งความคิดและจิตใจสงบจนแทบไม่น่าเชื่อ และเมื่อวินาทีแห่งข้อมูลความคิดอันมหาศาลนั้นจบลง หมัดร่างปรารถของมิเกะก็ชักใส่เซโรจนกระเด็นไปติดต้นไม้ที่อยู่ห่างไปเกือบร้อยเมตร

ละอองเลือดกระเซ็นเป็นทางไปตามทิศที่ร่างนั้นลอยไป อารูได้แต่อาปากค้าง เพราะเธอกำลังเสียใจจนไม่อาจเปล่งเสียงออกมาได้ แต่แล้วเรื่องน่าแปลกประหลาดก็เกิดขึ้น เมื่อร่างปรารถที่โจมตีใส่เซโรก็ทรุดลง พร้อมกับแขนข้างที่ชักมานั้นเบะแยกออกจากกันเป็นสองส่วน ก่อนจะสลายหายไปในอากาศ

“จะ...เจ็บจริงๆ แค่นี้เองอย่างเดียวนะเนี่ย” เสียงเซโรบนฟิมฟ้าขณะพยุงตัวลุกขึ้น เขามีแค่แผลเล็กน้อยเท่านั้น

อารูเพิ่งตั้งสติได้ รู้สึกตัวว่ามีอะไรแปลกๆ ตั้งแต่แรกแล้ว ด้วยพลังปรารถของมิเกะนั้น ใช่ว่าแค่อดให้อีกฝ่ายกระเด็นอย่างเดียวแน่ แต่มันควรจะระเบิด

อีกฝ่ายให้และเป็นเศษเนื้อตั้งแต่ตอนสัมผัสแล้ว

และเมื่อมองดูดีๆ อาร์ก็ให้เห็นสมุดสีดำล้นลอยอยู่ข้างตัวเซโร่ ส่วนที่เห็นบาดเจ็บหนักๆ กลับเป็นนิ้วมือซึ่งบิตงอผิดรูปอยู่

“อารุ ตอนนี้จะ รีบไปตามคนมาช่วยสิ” เซโร่ร้องบอกเมื่อเห็นอารุจ้องมองจนน่าอึดอัด แถมจะให้มานั่งอธิบายก็ไม่สะดวกเสียด้วย

แม้อารุจะเต็มไปด้วยความสงสัย แต่คงต้องรอซักใช้กันที่หลัง ตอนนี้องค์จัดการปัญหาตรงหน้าก่อน คิดได้ดังนั้นเธอก็หันหลังกลับและวิ่งไปตามที่เซโร่บอก

เมื่อเห็นอารุออกไปแล้ว เซโรก็หันกลับไปมองร่างปราณของมิเกะ เห็นแขนที่เสียหายจากการโจมตีเมื่อครู่กลับคืนสภาพเดิมแล้ว

“เพราะเป็นปราณเลยคืนสภาพได้สินะ เจ็บตัวฟรีเลยเรา ฮะๆ” เซโร่หัวเราะแห้งๆ แต่ยังไม้ทันได้พักหายใจ ร่างปราณของมิเกะก็พุ่งเข้าใส่ตัวเขา

‘เร็วขึ้น!’ เซโร่เห็นการเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายเร็วขึ้น แต่ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง สมุดปกดำเริ่มส่งพลังจิตให้เขา และในวินาทีนั้นเอง เซโรก็ยกมืออีกข้างที่ไม่บาดเจ็บขึ้นมา และชี้ตรงไปยังร่างปราณ

“ดรรรนทะเลงสวรรค์!” ไซ้แล้ว เซโร่เพิ่งเปลี่ยนแบบวิชาของกิงมา ด้วยข้อมูลเรื่องปราณจากที่เทรซเคยเล่าให้ฟัง บวกกับการเรียนรู้จากเซนะ และประสบการณ์ที่โดโนวิชานี้เข้ากับตัวจนเกือบตายมาแล้ว ทว่าหลังจากปล่อยพลังดรรรนออกไป นิ้วที่คราวนี้เซโร่ใช้ทั้งนิ้วชี้และนิ้วกลางก็บิตงอจนหักเหมือนครั้งแรก แถมพลังดรรรนพุ่งออกไปสะเปะสะปะไร้ทิศทาง จนต้องใช้ใคร่ควมคุมมันอีกที เพื่อให้พุ่งไปยังทิศทางที่ต้องการ แล้วทุกอย่างก็เป็นไปตามที่คิด ดรรรนทะเลงสวรรค์สามารถฉีกทะลุสร้างความเสียหายให้ร่างปราณได้ แถมคราวนี้เมื่อเซโร่ปล่อยดรรรนไปแล้ว ก็กระโดดถอยไปด้านข้างเพื่อหลบแรงอัดของหมัดที่ตามมา

“...ใช่ว่ากว่าที่คิดไว้อีก” เซโรมองดูนิ้วมือที่หักในสภาพน่ากลัว ตอนนี้อย่างงาๆ อยู่ จึงไม่รู้สึกลีบมากเท่าไร แต่ตอนที่จะตามให้มันกลับเข้าที่นั่นแหละ

คงจะเจ็บแทบตาย

ทว่านอกจากอาการบาดเจ็บแล้ว เซโรยังได้รับรู้ว่าวิชาของทวีปตะวันตกนั้นล้าลึกเพียงใด และยากจะลอกเลียนแบบได้ ดรธรณีทะเลงสรรคของเขาทั้งกึ่งนั้น ต่างกันแบบฟ้ากับเหว สังเกตได้จากบาดแผลที่แขนของร่างปราณนั้นเอง

แผลไม่ได้ถูกเจาะเป็นรูที่เรียบเนียน แต่เหมือนถูกยิงด้วยปืนใหญ่จนปากแผลฉีกออกแทน แสดงให้เห็นชัดว่าของเซโรไม่สามารถรวมพลังให้หนึ่งได้ และถ้าเป็นแบบที่กึ่งใช้ ปราณนั้นมันต้องเจาะแขนนั้นจนทะลุไปแล้ว แต่ที่เซโรทำมันแค่เจาะไปถึงต้นแขนเท่านั้นเอง

“ไม่ใช่แค่มิพรสวรรค์แล้วถึงจะฝึกได้สินะ” เซโรถอนหายใจขณะนึกถึงคำพูดของเซนะ

เซโรกำลังคิดว่าจะรับมือกับมิเกะอย่างไรต่อ ก็พอดีกับพวกอาบิรันปรากฏตัวขึ้นมา

“นายท่าน ให้พวกเราสู้แทนดีกว่าไหม”

“เดี๋ยวนี้คิดจะออกมาสู้ก็ออกมากันเลยเหอะ” เซโรมองสามสาวที่เป็นอสูรกายของตัวเองอย่างเหนื่อยใจ

“ก็แบบที่เขาเรียกกันว่า สนิทกันจนไม่ต้องใช้คำพูดไงคะ” อาบิรันยิ้มตอบ

“ฟังดูดีเป็นบ้า! แต่ใช้ผิดกรณีชัดๆ”

“ก็ไม่ใช่ชอบโดนเรียกนี่นา มันเหมือนโดนสั่งเลย” ราชตรีบอกพลางกอดอกแล้วเซิดหน้า

“เอาแต่ใจเกินไปแล้ว!”

“...เขาไม่เกียวนะ” พีมีร่าหันหน้าหลบ

“ไม่เกียวนะแล้วออกมาด้วยทำไมล่ะเพ้ย!”

“ให้ตายสิ! แล้วทำไมฉันต้องมาไล่ตบมุกพวกเธอด้วยเนี่ย แต่ว่างานนี้ไม่ต้องช่วยหรอกนะ อีกฝ่ายใช้ร่างปราณ การโจมตีแบบกายภาพหรือเวทมนตร์ใช้ไม่ได้ผลแน่” นั่นเป็นเหตุผลที่เซโรฝืนใช้ดรธรณีทะเลงสรรคมาตั้งแต่เมื่อครู่

“หะ...ทำยังไงดี พวกเราไม่เป็นที่ต้องการแล้วละ” อาบิรันหันไปบ่นกับ

พีมีราแบบน้อยใจ

“อย่ายอมแพ้ลึศะท่านพี แค่ว่าเราไม่มีบทเซอร์วิสแหล่มๆ เรียกเรตติงเท่านั้นเอง จริงสิ ท่านฟ็อลงโซร์” พีมีราให้คำแนะนำแบบหน้าตายไร้อารมณ์ แต่แล้วกลับโดนราตรีตบกะโหลกจากด้านหลัง

“เลื่อมเกินไปแล้วนะ!”

“...ยังงี้ก็เถอะ ช่วยกลับไปก่อนได้ไหม เล่นโผล่ออกมาพร้อมกันแบบนี้ มันกินแรงฉันนะ” เซโรบันขัดขึ้นกลางวง ทั้งสามสาวจึงหายตัวไปทั้งๆ ที่ยังเถียงกันไม่เลิก

เมื่อพวกอาบิรันหายตัวไป เซโรก็สะดุ้งเฮือก เพราะเป็นจังหวะเดียวกับที่ร่างปราณของมิเกะโจมตีเข้ามา ความเร็วดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นอีกระดับ แคมแซนที่บาดเจ็บก็หายเป็นปกติแล้ว

เซโรหลบหลีกอย่างระมัดระวัง และทิ้งระยะห่างออกมาด้วยการอาศัยแรงอัดของลมจากการปล่อยกระบวนท่าของอีกฝ่าย แต่กลับถูกตามเข้ามาประชิดตัวได้อีก การเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายเปลี่ยนไปจนน่าตกใจ

“บ้าน่า! มันคิดเองไม่เป็นไม่ใช่หรอ แต่ทำไมยังปรับกระบวนท่าได้อยู่อีก” เซโรตะลึงขณะที่กำลังจะโดนเท้าถีบเข้าใส่ แล้วมันก็เกิดขึ้นอีกครั้ง สภาวะของความคิดที่เร็วจนทำให้เวลาแทบหยุดนิ่ง และคราวนี้มันชัดเจนยิ่งกว่าคราวก่อน ราวกับเขากำลังหยุดภาพและเดินดูทุกมุมในฉากนั้นได้ กระทั่งเห็นทิศทางการโจมตีได้อย่างชัดเจน

การสั่งการของร่างกายก็ประสานกับความคิดได้เร็วขึ้น จนเขาใช้ไดร์ออกมาในสภาพที่แทบไม่รู้สึกร่างตัวด้วยซ้ำว่าทำอะไรลงไป แขนที่ยื่นออกไปขณะเบี่ยงตัวหลบสัมผัสเข้ากับขาด้านในของร่างปราณ ไดร์ทำให้ฝ่ามือที่สัมผัสไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่ร่างปราณมีพลังมากจนไม่อาจควบคุมได้ จึงทำได้เพียงแต่ผลักขานั่นออกไปให้เสียสมดุล ตัวของเซโรกลับมาอยู่ในท่าร่างเหวอย่างอัตโนมัติด้วยความเคยชิน เพราะร่างกายจดจำไว้ในฐานะการตั้งท่าพื้นฐานที่มีผลดีที่สุด

ร่างปราณของมิเกะยังไม่หยุดโจมตี ทั้งๆ ที่เสียสมดุลอยู่ แต่ก็ยังปล่อย

หมัดออกมาในสภาพนั้นได้ ฝ่ายเซโรใช้ได้รับไว้พร้อมๆกับพุ่มร่างปราณลงกับพื้น เซโรเพิ่งค้นพบสัจๆ ร้อนๆ ว่าทำร่างเหว่นั้นส่งผลบางอย่างกับใครด้วย เพราะตอนนี้เขาสามารถใช้มันได้อย่างต่อเนื่องโดยไม่ต้องรีลีสก่อน นี่แค่ครูปักหลักจามาและไม่ค่อยได้ฝึกซ้อมเท่าไร ยังใช้ได้ผลมากขนาดนี้ ถ้าฝึกจนเชี่ยวชาญได้ละก็...

เซโรได้แต่กลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ ขณะซึมซับความล้าลึกของวิชานี้ แต่สิ่งที่ทำให้เขาตกใจอยู่ในตอนนี้ ไม่ใช่เพราะทำไมร่างปราณของมิเกะถึงเปลี่ยนแปลงลงกระบวนท่าเองได้ หรือเพราะความล้าลึกของท่าร่างเหวสถิต แต่กลับเป็นบางสิ่งบางอย่างที่เกิดขึ้นกับเขา เป็นสิ่งที่เขาคิดในตอนแรกว่าคือความแหลมคมของสมาธิ ความรู้สึกในตอนนั้นมันแตกต่างออกไป และกำลังฟ้องว่ามันไม่ใช่แค่นั้น

“...ช่วยไม่ได้แฮะ ราตรีออกมาหน่อย” เซโรเรียกราตรีขณะรับมือกับร่างปราณของมิเกะไปด้วย

เมื่อราตรีปรากฏตัว ก็มีเสียงร้องโวยของอีกสองคนที่ไม่ถูกเรียกดังตามมา “ซี้โกง! ทำไมเรียกแต่ราตรีล่ะ”

“น่าสงสัย!”

“ก็เพราะพวกเธอคุยไร้สาระแบบนี้ละสิ ถึงต้องเรียกออกมาแต่ราตรี” เซโรตอบแบบหน้าตาย ก่อนจะถามราตรีที่ลอยตัวอยู่ด้านหลังของเขา

“ราตรี รู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน” หลังจากเงิบไปครู่หนึ่ง ราตรีก็ตอบ

“น่าจะเป็นไอ้นั่นละมัง”

“ไอ้นั่น!!” เซโรได้ยินเสียงของอาบิรันกับฟิมีราสะท้อนในหัวราวกับเป็นเสียงเอฟเฟกต์

“พูดให้ชัดๆ หน่อยสิ ไม่งั้นฉันเข้าใจไปในทางเลื่อมๆ อย่างที่อีกสองคนกำลังคิดอยู่เน่” เซโรบอกขณะถอยหลบร่างปราณของมิเกะได้แล้ว

“อืม ก็ยังไม่ค่อยชั่วหรือกะนะ แต่คิดว่าไม่น่าผิด” ราตรีเอียงคอสงสัย ก่อนจะบอกต่อ

“ไอ้ที่พวกนายท่านเรียกว่า เจตจิต ใจ” คำตอบของราตรีเล่นเอาเซโรถึงกับ

อัปการต่าง เพราะเขาจำไม่ได้ว่าตัวเองฝึกได้ตอนไหน เพราะคนที่มีเจตจิตน่าจะเป็นไทโรมากกว่า

“ได้ไง!”

“อ่า ไม่แปลกหรอก เท่าที่ข้าเข้าใจ เจตจิตคืออัตราสูงสุดของจิตใช้ใหม่ละ แล้วกับคนที่ต้องผ่านการต่อสู้ที่กดดันและกดดันร่อนสภาพทางจิตขนาดนั้นมา อัตราของจิตก็จะต้องเพิ่มถึงขีดสุดอยู่แล้ว ให้เดาละก็ คงตอนหลังจากสู้กับเจ้าไวเวิร์นนั่นละ ที่ทำให้เจตจิตของนายท่านตื้นขึ้นมา แต่ส่วนที่ยังสงสัยอยู่ก็มี” ราตรีทิ้งท้ายไว้พลางหรีดตาลงจ้องเซโรเข้มแข็ง

“จริงสิ ปกติเจตจิตจะต้องสร้างแรงกดดันทางจิตจนทำให้อีกฝ่ายรู้สึกไม่ได้ด้วย ถ้าอีกฝ่ายไม่รู้สึกหรือสัมผัสไม่ได้ เจตจิตก็จะไม่ทำงาน แต่ว่า...” เซโรหันมาสบตากับราตรี ซึ่งกำลังสงสัยเรื่องนั้นอยู่เหมือนกัน

“แต่เจตจิตของนายท่านไม่มีแรงกดดันทางจิตที่ว่าเลย ไม่สิ แรงกดดันทางจิตกลับลดลงด้วยซ้ำ รวกับว่า...”

ราตรีพูดค้างไว้ เซโรจึงพูดต่อเองแทนที่

“เป็นรูปแบบที่ตรงกันข้ามกับเจตจิต...” ขณะที่เซโรกับราตรีกำลังมึนงอยู่ นั้น เสียงอาบิรันก็ดังแทรกขึ้นมาอย่างร่าเริง

“ค่าๆ! อันนี้ฉันรู้ ให้นั้นออกไปนะๆๆ”

พอได้ยินเสียง เซโรก็เห็นภาพอาบิรันกำลังกระโดดกระด้างและยกมือขึ้นจนสุด แถมครั้งนี้ยังขออนุญาตเป็นเรื่องเป็นราวด้วย ไม่ได้โผล่ออกมาเองแบบทุกที เซโรเลยยอมให้เธอสลบตัวกับราตรี

“อย่าเพิ่งเล่นมุกนะ ไม่มีเวลาแล้ว” เซโรบอกขณะจับตาดูร่างปราณของมิเกะที่กำลังตั้งท่าเตรียมลุยต่อ

“อะเฮ่ม” อาบิรันกระแอมอย่างวางมาดแล้วใช้ปลายนิ้วดันแวนที่สวมอยู่ เซโรไม่อยากขัดว่าทำไมต้องใส่แวนออกมาด้วย จึงปล่อยเลยตามเลย

“คำตอบเรื่องนี้ไม่อยากหรอกค่ะ และก็เป็นเจตจิตอย่างที่ว่าราตรีว่าไว้นั่นละ ส่วนที่ว่ารูปแบบตรงกันข้ามนั้นก็ไม่ใช่ซะทีเดียว เอาเป็นว่าจะอธิบายแบบนี้ละคะ

เจตจิตของนายท่านจะปล่อยคลื่นจิตออกไป เป็นชนิดที่แผ่ขยายมากๆ จนแทบไม่รู้สึกละอะไร แต่มันทำงานเหมือนกับคลื่นโซนาร์ คือพุ่งไปปะทะกับทุกอย่างรอบตัวแล้วสะท้อนกลับมาเพื่อแปลงสัญญาณอีกที”

“แบบนี้เอง ถึงได้เห็นทุกอย่างในมุมที่ไม่น่าจะเห็นได้ตามปกติด้วย” เซโร่พยักหน้า ทำความเข้าใจตามไปด้วย

“และมันยังเป็นเจตจิตแบบส่งผลกับเจ้าตัวเอง เพราะฉะนั้นจึงไม่จำเป็นต้องสร้างแรงกดดันทางจิตขึ้นมา หรือเรียกได้ว่าสามารถลบจุดอ่อนของเจตจิตไปได้เลยละ ส่วนผลที่ว่ามันคือข้อมูลที่คลื่นจิตนำกลับมาพร้อมกับเร่งการทำงานของความคิด ด้วยปริมาณข้อมูลมหาศาลที่ได้รับมา สมองส่วนประมวลผลเลยทำงานมากขึ้น จึงทำให้รู้สึกเหมือนกับเวลาหยุดนิ่งไป”

“อ้อ แบบนี้เอง ฮะๆ เป็นเจตจิตแบบรวบรวมข้อมูลสินะ ไม่ค่อยเจ๋งอย่างที่คิดแฮะ” เซโร่หัวเราะแห้งๆ เพราะถ้าเป็นไปได้ เขายากได้เจตจิตที่ใช้โจมตีได้มากกว่า แต่อาบิรันไม่ได้พูดสิ่งที่คิดอยู่ตอนนั้นออกไป

“ใครว่าละคะนายท่าน ตอนนี้อาจจะยังไม่รู้ตัว แต่นายท่านจะได้เจตจิตที่เจ๋งสุดๆ มาเลยนะ ตอนนั้นเพิ่งหัดใช้ แถมยังเป็นการใช้แบบไม่รู้ตัว แต่เมื่อไหร่ที่คุณมันได้เต็มที่ การปล่อยคลื่นจิตก็จะสม่ำเสมอ นั่นเท่ากับว่านายท่านจะได้อยู่ในโลกที่แตกต่างกับคนอื่นอย่างสิ้นเชิง”

“เออละ จบการอธิบายแล้วละ” อาบิรันคลี่มือออกมา

“อ่า ขอบคุณมาก รอบนี้ช่วยได้เยอะเลย” เซโร่รู้สึกดีจริงๆ ที่มีพวกอาบิรันอยู่ด้วย เขาคนเดียวคงไม่มีทางเข้าใจเจตจิตนี้ได้แน่ๆ แต่ก่อนจะหายตัวกลับไป อาบิรันก็ทำหน้าที่เหมือนเพิ่งนึกอะไรได้ และยิ้มก่อนพูดอย่างสบายๆ

“อ้อ อีกเรื่องนะคะ คือว่า...นายท่านได้ร่างออลดูล์คีนมาแล้วนะ”

“หา!” เซโร่ตกใจจนเปลือร้องเสียงแหลมออกมา แต่พอหันไปหาอาบิรัน เจ้าตัวก็ไม่อยู่แล้ว

เมื่อยกมือขึ้นมาดูก็พบว่านิ้วที่หักไปหลังการใช้พลังดรชนิกกลับมาหายดีตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ จากนั้นจู่ๆ ชื่อของใครคนหนึ่งก็แวบเข้ามาในหัวของเซโร่ ทำให้

เขาถึงกับพูดอะไรไม่ออก มีเพียงน้ำตาหยดหนึ่งไหลออกมาจากทางตา นี่คือการอลอลตุลที่นาเบียสทิ้งเอาไว้ให้หลังจากรวมร่างกันครั้งก่อน รวากับรู้ว่าสักวันเซโรจำเป็นต้องมีพลังของอลอลตุล เมื่อคิดถึงความรู้สึกของนาเบียสที่มาพร้อมกับร่างอลอลตุลนี้ ก็ทำให้เซโรกำหมัดแน่นด้วยใจที่ลุกไหม้เหมือนเปลวไฟ เมื่อแบมือออก ในฝ่ามือของเขามีลูกแก้วสีแดงสดเหมือนเลือดนูนออกมาครั้งลูก

วินาทีเดียวกันนั้น ร่างปราณของมิเกะก็พุ่งเข้าไป แถมตอนนั้นมันยังรวมพลังปราณไว้ในมือทั้งสองข้าง ฝ่ามือที่แหวกอากาศส่งเสียงดังเสปแสบแก้วหู

“เอาเข้าไป ไม่ใช่แค่เปลี่ยนกระบวนท่า แต่ยังใช้ได้กระทั่งไม้ตายเลยเธอ แต่ว่า...” เซโรยกมือขึ้น จังหวะนั้นลำแสงสีแดงก็พุ่งออกมาจากคาริเบีย ลำแสงสีแดงที่ปรากฏเพียงแค่นี้ถึงวินาทีได้เป่าร่างปราณของมิเกะตั้งแต่ช่วงเอวจนถึงหัวหายวับไป

“นายท่าน” เสียงของสามสาวอสูรมาชักขึ้นพร้อมกันด้วยความเป็นห่วงกลัวว่าหลังจากใช้คาริเบียแล้ว จิตใจของเซโรจะถูกดึงไปในด้านมืดของความโกรธแค้น

“ไม่ต้องห่วง ต่อให้ใช้พลังของคาริเบียอย่างเต็มที่ในตอนนั้น จิตใจก็ไม่ใช่เขวออกนอกทางอีกแล้ว” เซโรตอบพลางยิ้ม แต่ทั้งๆ ที่นี้กว่าเรื่องจะจบแล้ว เซโรก็ต้องถอนลูกชู้และรีบหันกลับไปดูร่างปราณของมิเกะใหม่อีกครั้ง พบว่าตอนนี้มันกำลังฟื้นฟูตัวเอง แถมยังขยายใหญ่กว่าเดิมเป็นเท่าตัว กระแสปราณรุนแรงขึ้นจนเห็นชัดเป็นรูปร่าง ไม่ใช่แค่ร่างโปร่งใสแบบเดิม

“อะ...อะไรกันพะเนี่ย!”

“มิเกะทำไมเธอ”

เซโรนึกถึงสิ่งที่ตัวเองเคยถามเซนะขึ้นมา

“แค่ส่งสัจนิทนอ่อนๆ เก่งขนาดไหนถึงได้ตำแหน่งหนึ่งในเก้าห้องได้ แถมเป็นหัวหน้าหน่วยอีกต่างหาก” เซโรยิ้มแห้งๆ เพราะถามใคร เขาก็ส่ายหน้าหมด

“อืม ก็เก่งนะสิ” เซนะตอบแบบมั่งง่าย

“ก็นั่นแหละที่อยากรู้ เก่งแค่ไหนกัน วันๆ แค่อูเล่ตัวเองยังไม่ค่อยได้เลย” ทุกวันนี้เซโรยังคงต้องเตรียมข้าวปลาอาหารให้มิเกะ ไม่ต่างกับเลี้ยงแมวตัวหนึ่งเลย

“ฝีมือเชิงยุทธ์ไม่เกี่ยวกับความสามารถในการดำรงชีวิตซักเท่าไหร่นะ แต่นั่นแหละยังทำให้เด็กคนนี้น่ากลัว เพราะเล่นเอาความสามารถที่ควรเฉลี่ยไปด้านอื่น มารวมไว้ในทักษะการต่อสู้หมดเลย หน้าที่ยังมีพรสวรรค์แบบแปลกๆ ที่มนุษย์ไม่ควรจะมีอยู่ด้วย”

“พรสวรรค์แบบแปลกๆ?” เซโรทำหน้าง

“...เรียกว่าคุณสมบัติพิเศษน่าจะเหมาะกว่า คุณสมบัติที่ว่าก็คือ มีพลังปราณมหาศาลมาตั้งแต่เกิด มหาศาลขนาดว่าตอนเป็นทารกนะ ยังมีชีวิตอยู่ได้นานนับสัปดาห์ในห้องของแม่ที่ตายไปแล้ว พลังปราณนั้นช่วยทำให้ร่างกายที่ตายไปแล้วของแม่ไม่เน่าเปื่อย ซ้ำยังทำให้ตอนจะผ่าออกมา มีดที่ใช้ก็ผ่าไม่เข้าอีก ต้องเดือดร้อนคนที่มิวชิราปราณขั้นสูงเป็นคนมาผ่าออกให้” เซนะพูดพลางแลบลิ้นเพราะรู้สึกสยดสยอง

“ถ้านับเรื่องพลังปราณอย่างเดียว ปราณของมิเกะใกล้เคียงกับคิโมโนะ-โยโกะของฉันทายละ อย่างน้อยก็รูปแบบเหมือนกัน ประเภทยิ่งสู้ยิ่งแข็งแกร่ง แต่เพราะอย่างนั้นเลยกินกันยาก ถึงมีทางชนะได้ก็ไม่อยากจะสู้จริงๆ”

“ขนาดเธอยังพูดแบบนี้ ทำทางจะเก่งจริงแฮะ” เซโรเองก็คิดว่า คนอย่างเซรอน่าจะมองผิด จึงมาถามเซนะให้แน่ใจ

“ก็นะ แต่ไม่ต้องห่วงหรอก ถ้าไม่ได้เป็นฝ่ายไปหาเรื่องก่อน หรือบุกเข้าไปในเขตเก้าห้อง มิเกะก็เป็นแค่อยัยเด็กดิดองธรรมดาๆ นั่นละ”

เมื่อหวนนึกถึงคำพูดนั้นขึ้นมา เซโรก็อยากจะร้องตะโกนให้สุดเสียงเลยว่า ‘นี่มันธรรมดาตรงไหน!’

ร่างปราณขนาดยักษ์ของมิเกะสูงเกินกว่าสิบเมตรแล้ว พลังปราณก็เข้มข้นจนเห็นชัดถึงการบีบอัดแบบเสียดสีจนเกิดประกายไฟให้เห็นเป็นระยะๆ แถมพลังที่ว้างมากขนาดเปลี่ยนบรรยากาศโดยรอบให้หนักเหมือนมีตะกั่วถ่วงไว้

เซโรยกแซนขึ้น หวังจะใช้คาริเบียอีกครั้ง ทว่ากลับเปลี่ยนใจ รวมพลังจิตทั้งหมดให้เป็นอร่าป้องกันตัวแทน และความคิดนั้นก็ช่วยชีวิตเขาไว้ได้พอดี เพราะร่างปราณของมิเกะเร็วกว่าเดิม ทั้งๆ ที่ตัวใหญ่เท่าตึก ยังไม่ทันกะพริบตา มันก็อ้อมมาอยู่ด้านหลังแล้ว พร้อมกับอะไรหนึ่ๆ กระแทกเข้ากลางหลังของเซโร เขาไม่รู้ว่าเป็นอะไร จึงได้แต่หวังว่าอร่าจิตจะช่วยไว้ทัน ทว่าไม่ได้ผล!

ร่างของเซโรลอยขึ้นไปบนฟ้าตามแรงอัด เขากะอักเลือดพร้อมกับรู้สึกปวดร้าวไปทั้งตัว พลังปราณของมิเกะแทรกเข้ามาในร่างกายพร้อมกับทำลายอวัยวะภายใน แม้จะพยายามใช้พลังจิตต้าน แต่ปราณของอีกฝ่ายกลับทะลุผ่านไปได้

“แยละ! พลังจิตมีความเข้มข้นน้อยกว่าปราณ มันเลยทะลุผ่านได้” กว่าจะรู้ตัว เซโรก็ถึงกับกระอักเลือดอีกครั้ง เพราะปราณของมิเกะทะลุถึงหัวใจแล้ว ถ้าเป็นคนธรรมดาคงตายไปแล้วแน่ๆ แต่โชคช่วยมหาศาลที่ร่างของออลดูลฟื้นตัวได้เร็วพอจะซ่อมแซมหัวใจและสูบน้ำเลือดต่อไปได้

แต่ไม่มีเวลาให้พัก เพราะร่างปราณของมิเกะเพิ่งกระโดดตามมา แล้วตัวของเซโรก็โดนตบเหมือนแมลงตัวหนึ่ง ไม่ว่าจะปลิวไปทางใด ร่างปราณนั้นก็ตามติดไปโจมตีต่อแบบไม่ปราณี

หลังการโจมตีครั้งที่สอง เซโรก็เฝ้าสมองคิดหาวิธีรับมือจนได้คำตอบ แต่เป็นคำตอบที่ไม่ค่อยถูกต้องเอาเสียเลย คือการใช้โดร์บีบอัดพลังจิตให้มีความหนาแน่นเท่ากับปราณ แต่เท่าที่ทำได้คือให้พลังนั้นมาอยู่ได้เฉพาะส่วน ถึงตอนนี้เซโรรู้สึกทั้งในตัวของพวกเขาผู้ใช้ปราณ ว่าฝึกกันแบบไหนถึงทำให้ปราณที่มีความเข้มข้นและควบคุมยากแบบนี้ไหลเวียนอยู่ทั่วร่างกายได้

ในการปะทะ เขาต้องอาศัยความแม่นยำ หากคลาดเคลื่อนแม้แต่น้อยอาจถึงชีวิตได้ แต่ถึงจะตั้งการ์ดรับการอัดพลังปราณใส่ของอีกฝ่ายได้ แต่แรงกระแทกกระแทกที่ซัดเขาลอยไปลอยมาเหมือนลูกบอลนั้นก็หนักหนาสาหัส และทำให้ไม่มีจังหวะหนีหรือหลบออกไปตั้งหลักได้ ตอนนี้จึงเหลือแค่ว่าเซโรจะมีสมาธิควบคุมพลังจิตได้อีกนานแค่ไหน

ทว่าเรื่องราวที่สลับซับซ้อนมาถึง ในจังหวะที่ร่างปราณของมิเกะกำลังเต็งตัวจนเซโรลอยตัวสูงทะลุเมฆขึ้นมา ร่างปราณนั้นกลับไม่ได้ตามมาด้วยเหมือนคราวก่อนๆ แต่มันกำลังตั้งท่าทำอะไรบางอย่าง เป็นท่วงท่าที่เซโรจำได้ว่าเคยเห็นมาก่อน

“ละ... ล้อเล่นใช่ไหมเนี่ย!” เซโรตะโกนลั่นในขณะที่ประกายสายฟ้าเริ่มเจิดจ้าขึ้นตรงหมัดของร่างปราณมิเกะ

“หมัดจอมพลสายฟ้า!” คลื่นสายฟ้าที่ปล่อยออกมาจากหมัดทำลายทุกอย่างรอบตัวจนเป็นผงธุลี และยังพุ่งตรงขึ้นมาใส่เซโรด้วย

แต่นับว่ายังมีโชคคืออยู่ในไซค์ร้าย เซโรเคยเห็นวิชานี้มาก่อน ทำให้เขารู้ว่าขึ้นอยู่กับตรงๆ มีหวังตายร้อยเปอร์เซ็นต์ เขาเลยใช้ร่างออลดูลสร้างปีกขึ้นมาและบินเพื่อเปลี่ยนทิศทางกลางอากาศ แต่แม้จะหนีออกมาจนคิดว่าพ้นระยะแล้ว สายฟ้านั้นก็ยังทำให้ปีกและร่างกายซีกหนึ่งถึงกับลุกไหม้จนเป็นสีดำ

“ขอบเขตและพลังทำลายมากกว่าของคุณอันซุซุซะอีก!” เซโรกำลังดิ่งลงสู่พื้น ขณะเดียวกันเจตจิตใหม่ของเขาก็เริ่มทำงานขึ้นมาเองอีกครั้ง ราวกับรับรู้ได้ถึงอันตราย และข้อมูลที่ได้อีกทำให้เซโรถึงกับสะดุ้งเฮือก เพราะเมื่อที่ร่างปราณของมิเกะใช้เพียงแขนข้างเดียวปล่อยหมัดจอมพลสายฟ้าออกมา ทว่ายังเหลือพลังที่รวมไว้ในแขนอีกข้าง เตรียมเผื่อไว้ใช้ในจังหวะที่เขาอาจหลบได้แบบในตอนนี้ แถมส่วนที่ไหม้จนดำเป็นตอตะโกนนั้นก็ไม่มีแว่วว่าจะฟื้นคืนขึ้นมาได้ทันเวลา

“แย่แล้ว! คราวนี้แย่แน่ๆ” เซโรนึกหนทางรอดไม่ออกเลย ขณะกำลังกััดฟันและเตรียมใจรับการโจมตี เสียงร้องของอาบิรันก็ดังเรียกสติให้เซโรหันกลับไปมองที่พื้นดินใหม่

สิ่งที่เซโรเห็นคือร่างปราณของมิเกะกำลังบิดเบี้ยวเหมือนผ้าโดนบิดสุดแรง เกิดโดยมีใครคนหนึ่งยื่นใช้นิ้วจิ้มฝังลงไปที่ต้นขา

“เฮนะ!” เซโรตกใจที่เป็นเธอ เพราะเมื่อครู่เจตจิตจับตำแหน่งของเธอไม่ได้เลย แปลว่าเธอเพิ่งมาจากนอกระยะด้วยความเร็วที่สูงมาก และเมื่อมอง

เท้าของเธอก็เห็นควั่นลอยขึ้นมาจริงๆ แบบนี้คงพุ่งมาเต็มเหยียดแน่ๆ

“เกือบไปแล้วนะ” เชนะทักขณะใช้มือข้างที่ว่างรับร่างของเซโร่ไว้ รวากับไม่มีแรงกระแทกจากการตกและไม่มีน้ำหนักรบกวนเลย

“อะ...ขอบใจ”

“ได้ยินเสียงอะไรตามมาก็สงสัยอยู่ แต่ไม่คิดว่าจะเลยเถิดถึงขั้นนี้” เชนะบอกขณะดึงนิ้วที่จิ้มร่างปราณของมิเกะออก เพราะมันเหมือนจะสามารถปรับตัวด้านวิชาที่เซนะใช้ได้แล้ว

“ว่าแต่...ไม่เป็นไร...” เชนะหยุดถามกลางคันเมื่อเห็นว่าร่างส่วนที่ดำเป็นต่อตะโกของเซโร่กำลังฟื้นสภาพอย่างรวดเร็ว

“เอ่อ...ไว้เดี๋ยวจะอธิบายตั้งแต่ต้นจนจบทีหลังนะ แต่ตอนนี้อย่าเพิ่งถามอะไรเลย” เซโร่รับยกมือห้ามไว้ เชนะระงับสายตาดูตื้นตื้นและกลับมายิ้มสวย

“หลายๆ มีอะไรให้แปลกใจเสมอเลยนะ คุณสามี”

เซโร่ได้แต่ยิ้มแห้งๆ ขณะเดียวกันก็เห็นว่าร่างปราณของมิเกะมีท่าทางต่างออกไป มันไม่ได้พุ่งเข้ามาโจมตีแบบบ้าเลือดอีกแล้ว แต่กำลังโง่ตัวและสงสัยประหลาดๆ ออกมา เหมือน...ใช่ เหมือนสัตว์ที่กำลังชูด้วยความหวาดกลัว

‘เป็นเพราะปราณคิวโนะโยโกะของเซนะหรือ’ เซโร่ลอบมองสีหน้ายิ้มๆ ของเซนะ แต่ไม่สามารถสัมผัสอะไรได้ จริงอยู่ว่ามีแรงกดดันลึกลับส่งออกมาเหมือนถูกเข็มนับแสนนับล้านชดใส่ แต่นั่นไม่ใช่แรงกดดันที่จะส่งผลคุกคามจนถึงขั้นทำให้กลัวเกินเหตุได้

“สัมผัสได้อยู่แล้วละ ก็ไม่ได้สัมผัสด้วยความรู้สึก แต่ใช้ร่างปราณในการสัมผัสแทน” เชนะพูดเหมือนจะตอบสิ่งที่เซโร่กำลังคิดอยู่

“อ่านใจได้หรือไง” เซโร่พูดสวนแบบไม่สบอารมณ์

“เหมๆ แค่งลังสั่หรรณ์ของผู้หญิงเท่านั้นละ”

“...ก็คิดว่ารู้อยู่แล้วละนะ แต่ขอบอกอีกสักครั้ง เธอเป็นผู้ชายนะเพ้ย!”

“หลายๆ เรื่องปลื้ยอย่อยอย่าไปใส่ใจเลย”

“ใครว่า...นั่นละเรื่องสำคัญเลย อู๊! พอได้ชัดแล้วเผลอติดลม เอาเป็นว่า

ตอนนี้ฝากจัดการด้วยนะ” เซโรนิกได้ว่ายยังต้องการเรื่องของมิเกะก่อน ขึ้น
ปลอยให้อาละวาดหนักกว่านี้คงไม่ดีแน่

“ไวใจได้เลย” เชนะตอบรับอย่างมั่นใจ ทว่ากลับยื่นมือไปเฉยๆ

“...เป็นอะไรเธอเชนะ” พอเซโรทัก เชนะก็หันมาพร้อมกับมีเลือดย่อยที่
มุมปาก แต่ยังไม่ยอมอยู่

“ดูเหมือนเมื่อตะกี้จะใช้แรงเยอะไปหน่อยตอนวิ่งมา”

“วิ่งมาแบบไหนกันแน่นะ!” แม้จะพูดแบบนั้น แต่เซโรก็รีบเข้าไปประคอง
ตัวของเชนะไว้

“สงสัยร่างกายจะยังไม่ฟื้นสภาพนะ เซย์ ขอจับเพิ่มพลังหน่อย” เชนะบอก
พร้อมกับกางแขนออกจนสุด แต่กลับถูกเซโรสับสันมือใส่กลางแสกหน้า

“ถ้าแค่จับแล้วเพิ่มพลังได้ โลกนี้คงอยู่กันยากแล้วละ”

“ฮะๆๆ ล้อเล่นนะ” เชนะหัวเราะแห้งๆ แต่เซโรสังเกตเห็นว่าหน้าเธอซีด
มาก ดูเหมือนอาการจะทรุดลงกว่าเดิมด้วยซ้ำ

“ว่าแต่ จะเอาไงต่อดีละ” เซโรถามความเห็นเชนะแทน เพราะรู้ว่าเขาคง
รู้เองไม่ไหว จะหนักก็คงไม่พ้น เพราะอีกฝ่ายเร็วกว่ามาก

“จริงๆ ก็มีวิธีหยุดมิเกะอยู่นะ เรียกว่าเป็นปุ่มหยุดฉุกเฉินก็ว่าได้” เชนะ
บอกพลางวาดนิ้วชี้ไปทางมิเกะที่ยืนไซเซไร้สติ

“แค่ฆ่าร่างตันก็พอแล้ว” น้ำเสียงของเชนะราบรื่นจนน่ากลัว แม้เชนะเคย
บอกแล้วก็ตาม ว่าเธอไม่สนใจชีวิตของมนุษย์ แต่เล่นพูดถึงชีวิตคนคนหนึ่งราวกับ
เป็นเพียงอากาศธาตุแบบนี้ อย่างไรก็ตามน่าขนลุกอยู่ดี

“ตะ...เดี๋ยวลี! จะให้ฆ่าเลยเธอ ที่มีเกะเป็นแบบนี้...” เซโรกำลังจะอธิบาย
แต่เชนะยกมือห้ามไว้ราวกับรู้ทุกอย่างอยู่แล้ว

“เริ่มมาอย่างนั้น แต่ก็ไม่ว่าจะรู้ตอนจบหรือกะนะ วงศ์วานแห่งยักษ์ของ
มิเกะนะ จะไม่หยุดจนกว่าจะได้รับคำสั่ง ซึ่งคนที่ส่งได้ก็มีแต่องค์จักรพรรดิ
เท่านั้น หรือไม่ก็...จัดการฆ่าล้างทุกอย่างให้หมดไป ถู่ว่าโชคดื่นะที่มีเกะยังเด็กอยู่
เลยยังป้องกันตัวเองในสภาพไร้สติแบบนี้ไม่ได้ แล้วก็จะ เซย์เองก็ได้สู้ด้วยตัวเอง

มาแล้วนี่ ยังคิดว่าสามารถหยุดสิ่งนี้ได้ด้วยกำลังอีกหรือ” พอถูกเซนะถามแบบนี้ เซโร่เลยได้แต่กัดฟันแน่นและส่ายหน้าตอบกลับไป ร่างปรารถนาของมิเกะเก่งเกินไป ไม่มีทางสู้ด้วยได้เลย

“ถ้าเข้าใจแล้วก็บริหารจัดการซะเถอะ ตอนนี้อันนั้นไม่สนใจเซย์หรือก เพราะถูกคิวบิโนะโยโกะตรึงไว้อยู่ แต่ถ้าลำบากใจนักละก็ ช่วยเป็นเป้าล่อให้แทน แล้วฉันจะออกไปควักหัวใจมิเกะมาให้ก็ได้นะ” เซนะบอกพร้อมกับหัวเราะเหมือนหยอกเล่น แต่กลับถูกเซโร่จ้องหน้าอย่างไม่พอใจ

“...ฉันจะจัดการเอง” เซโร่รับสละความรู้สึกไม่พอใจออกไป เพราะรู้ว่าการพูดเล่นแบบนั้นของเซนะไม่มีเจตนาร้าย แถมยังพร้อมจะให้มีตัวเองเป็นเลือดแทน ส่วนที่พูดออกไปอย่างนั้น เพื่อให้เซโร่ไม่ต้องคิดมาก แต่เพราะเซโร่เองก็เข้าใจความรู้สึกของเซนะ เลยไม่สามารถผลักออกไปให้ได้

แม้จะตอบไปแล้ว แต่เซโร่ก็ยังไม่ขยับเขยื้อนตัว เหตุก็เพราะในสายตาของเซโร่ นั้น มิเกะเป็นเด็กดีคนหนึ่ง ถึงจะหัวๆ ชอบทำอะไรห้ามๆ และยังทำตัวเป็นภาระให้คนอื่น แต่ความโลซื่อและว้าแริงของเธอก็เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก จนไม่อยากให้สิ่งนี้ต้องถูกทำลายด้วยสองมือของตน ขณะกำลังลังเลอยู่นั้น เซนะก็อ้อมมาข้างหลังเซโร่ แล้วพูดข้างหูอย่างจริงจัง

“คุๆๆ นี่แหละบทลงโทษฐานชอบทำอะไรโดยเอาชีวิตตัวเองเข้าไปเสี่ยง เอ้า! เลือกลี หนึ่งชีวิตของมิเกะกับสองชีวิตตรงนี้ จะเลือกทางไหน ชะๆๆ”

“เรื่องแบบนี้” เซโร่ไม่ยอมให้ตัวเองถูกเซนะปั่นหัวด้วยคำพูดนี้ จึงตะโกนออกมาพร้อมกับใช้แขนข้างหนึ่งโอบเอวของเซนะจนตัวลอยขึ้น

“ก็ต้องเลือกรักษาทุกชีวิตเอาไว้ละสิ!” เซโร่อกว้างเต็มฝีเท้าเพื่อหนีแบบไม่คิดชีวิต โดยเหินบเซนะไว้ข้างเอด้วย

“ไม่มีประโยชน์หรอกน่า” เซนะถอนหายใจ เธอผิดหวังที่เซโร่ตัดสินใจเลือกหนทางซี้ซลาดแบบนี้ เพราะปริศนาเดียวร่างปรารถนาของมิเกะก็ตามมามากหน้าไว้ได้ ทว่าเซโร่กลับไม่ตื่นกลัว มีเพียงรอยยิ้มมั่นใจบนใบหน้า พร้อมกันนั้นเขาก็จับเอวเซนะด้วยสองมือ แล้วชูไปข้างหน้า

“เซเนบาร์เรียร์!”

“...” เซเนถึงกับพูดอะไรไม่ออก แต่ว่า...มันกลับได้ผล เพราะการระแวดระวังที่มีต่อปราณคิวบิโนะโยโกะ เลยทำให้ร่างปราณของมิเกะได้แต่ขู่แหยๆ ไม่กล้าบุกเข้ามา

“ฮ่าๆๆ ได้ผลอย่างที่คิดไว้เลย” เซโรหัวเราะอย่างได้ใจ

“ตะ...เดี๋ยวสิ แล้วถ้ามันไม่ได้ผลขึ้นมาล่ะยะ!” เมื่อเซเนตั้งสติได้ก็รีบหันมาต่อว่าทันที

“การคำนวณของข้าไม่เคยผิดพลาด” เซโรตะทำตอบ

“โกหกกันเห็นๆ!”

“แต่ก็ได้ผลนี่”

“อีก!”

“เอะละ จากนั้นไปพวกเราก็ค่อยๆ หนีไปโดยใช้เซเนเป็นโล่ตัวตายตัวแทนได้แล้ว” เซโรกำหมัดอย่างมั่นใจ

“ใช้คำว่า ‘พวกเรา’ แต่ส่งฉันไปเป็นตัวตายตัวแทนนี่นะ!”

“ลู้เข้านะ เซเนบาร์เรียร์” เซโรทำท่าให้กำลังอย่างจริงจัง

“อืม ใจได้เลย สะที่ไหนกันล่ะ!” เซเนทนไม่ไหวเลยกระโดดกัดคอเซโร แล้ววิ่งหนีกันไปเป็นสภาพแบบนี้

ขณะกำลังหนีไปและหันกลับมายกตัวเซเนขึ้นขู่เป็นระยะๆ นั้น เซเนก็พูดกับตัวเองเบาๆ

“ตั้งใจจะแกล้งเล่นแหยๆ แต่กลายเป็นเราเองที่เป็นคนโง่ที่สุด ขอโทษนะ เซย์”

“หือ? ไม่ต้องคิดมากหรอก” เซโรหันมาบอกด้วยสีหน้าไม่ทุกข์ร้อนตามเคย

“จะ...ฉันพูดกับตัวเองต่างหากล่ะ! ว่าแต่ นี่คิดจะหนีไปถึงไหนกัน ถ้าจะรอให้มิเกะหยุดไปเองนะ บอกเลยนะว่าอีกหลายชั่วโมงเลย” เซเนรีบเปลี่ยนเรื่องคุยด้วยความเขิน

“ไม่หรอก สภาพนี่อยู่ได้ไม่นานนักหรอก เดี่ยวพอเจ้านั้นเริ่มทนไม่ได้ ก็

จะตรงเข้ามาอัดโดยไม่สนใจปราณคิวบิโนะโยโกะแล้ว”

“เอ!? แบบนั้นก็แยสิ”

“ซะๆๆ คิดว่านี่วิ่งไปวิ่งมาโดยไม่คิดอะไรเลยหรือ”

“...ก็ไม่หรอก” เซนะตอบขณะจ้องมองโดยใช้สายตาแบบคาดคั้นขอคำอธิบาย

แต่เซโร่ไม่ต้องอธิบายอะไร ตรงหน้าพวกเขาก็มีเงาของคนกลุ่มหนึ่งวิ่งสวนมา พร้อมกับตรงเข้าใส่ร่างปราณของมิเกะทันที

“อ๊ะ! ฮิจิมัง” เซนะหันกลับไปดูพวกลูกน้องของมิเกะด้วยความแปลกใจว่าทำไมจึงหะถึงพอดีแบบนี้

“ทะ...ทันเวลาไหม” อารูตามพลางทอບหายใจจนตัวโยกไปมา

“ทัน แต่ช้าสุดๆ เลย มัวไปทำอะไรอยู่” เซโร่แก้งบ่น

“พูดเป็นเล่นไป คิดว่ากว่าจะวิ่งตามหาเจ้าพวกนี้ได้ มันท่าง่ายๆ หรือไงกัน!” อารูตะโกนเถียงแบบลืมหิน้อย

เซโร่ทำเป็นไม่สนใจอารู และหันไปดูพวกฮิจิมังช่วยกันหยุดร่างปราณของมิเกะ ด้วยการใช้อะกัตตังที่เหมือนฝ้ายนัตเอาไว้ เชือกนั้นมัดร่างปราณไว้แน่น ขณะที่ปราณเริ่มแตกเป็นละอองแสงออกมาเหมือนกับการระเหิด

“ต้องใช้เวลามากหน่อย แต่ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่พวกเราเถอะ”

พอได้ยินหน่วยฮิจิมังบอกอย่างนั้น เซโร่ก็หายใจอย่างโล่งอก ก่อนจะหันไปหาเซนะ

“เห็นไหม ช่วยได้ทุกคน...” แต่เซโร่วิ่งลงไปในอนกับพื้นก่อนจะพูดจบ

“ซะ...เซย์!” อารูรีบเข้ามาดู แต่เซนะยกมือขึ้นเป็นเชิงบอกให้ใจเย็นไว้ก่อน

“โดนปราณของมิเกะเล่นงานไปนะ” เซนะบอกขณะวางฝ่ามือลงบนตัวเซโร่

“ยังไม่ถึงตายหรอก แต่ก็เกือบไป ถ้าปราณทะลุไปถึงหัวใจละก็...” เซนะถึงกับหน้าซีด เพราะตอนที่วิ่งมาไม่ทันสังเกตเลยว่าเซโร่บาดเจ็บหนักขนาดนี้

“นั่นก็รีบพากลับไปรักษาเถอะ” อารูรีบเข้ามาช่วยพยุงปีกเซโร่ข้างหนึ่ง

“นั่นสิละ การขับปราณแปลกปลอมออกไปให้ฮันซุช่วยด้วยจะดีกว่า”

แม้เซนะจะพูดแบบนั้น แต่อารูก็รู้ว่าจริงๆ แล้วเซนะทำคนเดียวได้ เหตุที่ต้องให้คนอื่นช่วยก็เพราะร่างกายของเธอยังไม่สมบูรณ์ ไม่สามารถใช้พลังได้อย่างเต็มที่

“เซนะ”

“อย่าทำหน้าแบบนี้สิ ไม่ต้องห่วงฉันหรอก ยิ่งไงก็ต้องอยู่ให้ถึงวันแห่งกาลพิริยอยู่แล้ว”

ขณะสลับ เซโรจำไม่ได้ว่าตัวเองฝันถึงอะไร แต่กลับทำให้รู้สึกไม่ดีเอามากๆ เมื่อลืมตาขึ้นมาและมองไปรอบๆ ก็เห็นโคโยมิกำลังใช้ผ้าชุบน้ำเพื่อจะเช็ดหน้าให้ ส่วนเซนะกับฮันซุยนั่งสัปหงกอยู่ตรงประตู

“พะ...ฝันแล้ว! ท่านเซย์ฝันแล้วค่ะ” พอโคโยมิเห็นเซโรลืมตาขึ้นมา ก็ตะโกนบอกเสียงดังลั่น หลังเซนะกับฮันซุยนั่งขึ้นมา ก็มีเสียงฝีเท้าดังมาจากด้านนอก

“เป็นไงบ้าง” เซนะเข้ามาถามอาการด้วยรอยยิ้มเยาะแบบขี้แกล้ง

“เจ็บนะสิ” เซโรตอบพลางยิ้มแหยๆ

“แน่นอยู่แล้วละ โดนพลังปราณรุนแรงขนาดนั้นจะทะลวงไปทั่วร่าง ส่วนใหญ่จะทนความเจ็บปวดไม่ได้จนเสียชีวิตหรือขาดใจตายไปเลยนะ” ฮันซุยบอกทำเสียงขึ้นจมูกแบบโกรธๆ

“เหอะๆ เรื่องเจ็บตัวโดนมาจนชินแล้วละมั้ง” เซโรตอบที่เล่นที่จริง จนโดนโคโยมิกระแทกผ้าชุบน้ำใส่เต็มหน้า

“อย่าพูดเหมือนเป็นเรื่องเล่นๆ สิค่ะ”

“อุหว่า! คุณสามีทำโคโยมิโกรธซะแล้ว” เซนะแกล้งแซวจนเรียกเสียงหัวเราะของทุกคนได้นิดหน่อย บรรยาการศุภเป็นปกติเหมือนเคย

ทว่าทันใดนั้น เสียงตึงตังด้านนอกก็มาถึงหน้าประตูห้อง ขณะประตูถูกเลื่อนออกอย่างแรง เสารั้งเล็กๆ ก็กระโดดพรวดเข้ามา โดยมีมันตัวอยู่กลางอากาศสามรอบ ก่อนจะทิ้งเข้าลงมาในท่านั่งคุกเข่าบนตัวของเซโร เล่นเอาเจ้าตัวล่ำลึงตั้งอึก!

“ขอภัยเป็นอย่างสูงที่สุดของที่สุดของสูงที่สุดเจ้าค่ะ” เสียงมิเกะตะโกนขอโทษลั่นห้องขณะก้มกราบอยู่บนตัวเซโร่

“นี่เธอจะมาขอโทษหรือจะมาฆ่าให้ตายกันแน่!” เซโร่ตะโกน

“แล้วคำขอโทษของเธอเนี่ยมันฟังโคตรจะงงเลยละ” เซนะเองก็ทำหน้าเอือมระอากับความเป็นเด็กพูดจาไม่ค่อยรู้เรื่องของมิเกะ

แม้จะดูเหมือนกำลังหยอกล้อกันตามปกติ แต่เซโรมองออกว่ามิเกะกำลังรู้สึกผิดจริงๆ เขารู้ดีว่าเธอไม่ได้ตั้งใจ จะว่าไปตัวเซโรกับอาวุธเองต่างหากที่แอบย่องไปดู เรียกได้ว่าพาตัวเองไปโดนลูกหลงชัดๆ

“ไม่เป็นไรหรอก” เซโร่ถอนหายใจก่อนจะยกมือขึ้นลูบหัวมิเกะ ถึงจะเป็นคำพูดง่ายๆ แต่น้ำเสียงนั้นแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเขาไม่ใส่ใจเรื่องที่เกิดขึ้นเลย จึงทำให้มิเกะยิ้มออก

“แต่โทษฐานทำให้ทุกคนเดือดร้อน วันนี้อัดข้าวนะ” โคโยมิบอกเรียบๆ พลาบยัม แต่ทำเอาทุกคนรู้สึกขนลุกกับความเอี้ยบของเธอ

อาวุธซึ่งตามเข้ามาที่หลังพร้อมกับโอริวก็รู้สึกดีใจที่เซโร่ฟื้นขึ้นมา แถมอาการไม่สาหัสมากอย่างที่คิดไว้ เมื่อโอริวฟังเรื่องมือสังหารที่มิเกะจัดการไปจากอาวุธแล้ว ก็เล่าความกังวลที่จะลากคนอื่นให้มาลำบากเพราะเขาด้วย จึงตัดสินใจจะไปจากที่นี่เพื่อออกห่างจากทุกคน แต่แน่นอนว่าทุกคนต่างห้ามเป็นเสียงเดียวกัน โดยเซโร่ให้เหตุผลที่ทำให้โอริวยอมฟังว่า ถ้าแยกไปคนเดียว ศัตรูก็จะยิ่งเล่นงานได้สะดวกขึ้น และถ้าโอริวเป็นอะไรไป คนที่เสียใจก็ไม่ได้มีแค่ตัวเขาคงเดียวด้วย

แน่นอนว่าในใจเซโร่นั้นไม่อยากให้โอริวอยู่ห่าง ไม่นั่นแผนที่วางไว้ทั้งหมดอาจจะต้องล่าช้าออกไปอีก แต่นั่นก็แค่ความรู้สึกเพียงครั้งเดียว หลังจากนั้นพอเจ้าหญิงจิซาระกับเจ้าหญิงทายุระ รวมถึงฮิคาริเข้ามากันจนครบแล้ว เซโร่จึงตัดสินใจเล่าความจริงเกี่ยวกับตัวเขาทั้งหมดให้ฟัง

ความจริงก็จะว่าละแค่เนื้อๆ แต่พอโดนถามไปถามมา ก็เลยต้องเจาะลึกกันไปไกล รวมถึงเรื่องการต่อสู้กับเทพฮามานด้วย เพราะเซโร่คิดว่าคนในห้องนี้

อาจจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับการต่อสู้ในวันข้างหน้าแน่ๆ จึงให้รู้ไว้ก่อน

กว่าจะเล่าจบทั้งหมดก็เลยเวลาอาหารเย็นมาแล้ว สีน้าทุกคนแตกต่างกันไป แต่ส่วนใหญ่ต่างรู้สึกเศร้าใจเมื่อได้ฟังอดีตของเซโร่ รวมถึงความสูญเสียจากการต่อสู้กับเทพที่ผ่านมาไม่กี่วันมานี้ ยิ่งเมื่อย้อนนึกถึงท่าทางของเซโร่ที่ทำตัวเป็นปกติมาตลอดแล้ว ยิ่งทำให้รู้สึกแยเป็นเท่าตัว คนอ่อนไหวแบบโคโยมิถึงกับต้องหลบไปร้องไห้นอกห้อง

“...แล้วจากนี้จะให้เรียกว่าไงดี” โอริวถามขึ้นเพื่อทำลายบรรยากาศที่เงียบจนน่าอึดอัด

“เรียกเซย์แบบเดิมนั้นแหละ เพราะตัวตนของเราที่ไม่ใช่ทั้งราชาเงาหรือเซโร่หรอก” เซโรยิ้มพลางบอกแบบเป็นกันเอง แต่ก็ยอมรับว่าหนักใจเหมือนกันที่จะคงสภาพของทั้งเซโร่และเซย์เอาไว้พร้อมกัน

แต่ทันใดนั้นทุกคนก็ได้เห็นใบหน้าของเซโร่ที่กำลังเปลี่ยนไป เนื่องจากไม่มีความจำเป็นต้องปลอมตัวแล้ว เซโร่จึงให้เทพอาบิรันล้างคำสาปคนแปลกหน้ายามวิกาลที่มายาสาปไว้ออก พอเห็นใบหน้าจริงๆ ของเซโร่ พวกผู้หญิงก็ถึงกับหน้าแดงและพากันหลบหน้าไปหมด เลยทำให้เซโร่สงสัยว่ามายาเกลี้ยสาปให้เขาน่าเกลียดขนาดไหนกันแน่

“เซย์ รีบมาแต่งงานกันเถอะ” เซนะเอื้อมมือมาจับพร้อมกับพูดแบบเอียงอาย แต่เซโรก็ยิ้มตอบทันควัน

“ไว้เธอเป็นผู้หญิงแล้วฉันจะลองคิดดู” คำตอบของเซโร่แทงใจดำเซนะจนทรุดลงไปสะอื้น

“นับวันจะยิ่งรับมือเซนแกร่งขึ้นเรื่อยๆ แฮะ” ทุกคนต่างคิดเรื่องเดียวกัน

แม้เซโรจะเปิดเผยตัวแล้ว แต่ก็ไม่ได้ทำให้ทุกคนปฏิบัติต่อเขาต่างจากเดิมเลย กลับยิ่งดูสนิทสนมยิ่งขึ้น เหมือนเมื่อไม่มีความลับต่อกันแล้ว มิตรภาพก็จะยิ่งแบ่งบาน แต่เซโรก็รู้ว่าสิ่งเหล่านี้อาจจะไม่คงอยู่ตลอดไป

ผ่านไปสองวัน แม้ทุกคนจะมีความกังวลใจเรื่องเวลาหนึ่งปีที่เซอร์บอกไว้ ว่าพอครบหนึ่งปี ฮามานจะกลับมาพร้อมกับกลิ่นสูญญะของโลกใบนี้ แต่เพราะ เซอร์ขอให้เก็บเป็นความลับ เพราะถ้ากระจายข่าวออกไปจะยิ่งเป็นการเร่งให้โลก ล่มสลายก่อนเวลาอันควร ส่วนเรื่องการรับมือ ทางทวีปตะวันตกกำลังพยายาม กันอยู่อย่างเต็มที่

ฉันคุยกับโอริวออกตัวก่อนใครว่าจะให้ความร่วมมือทุกอย่างในเรื่องนี้ ส่วน อารุกับคนอื่นๆ ยังไม่แสดงท่าทีอะไร เชนะเองถึงอยากจะทำร่วมด้วยใจจะขาด แต่เธอก็รู้ว่าตัวตัวเองอยู่ไม่ถึงเวลานั้นแน่ จึงทำเป็นเงียบไปกับพวกอรุด้วย

ส่วนลูซิเฟอร์ก็จัดการเรื่องที่เซอร์ขอไปเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้เลยมี ประมุขมิติเชื่อมต่อกับโลกปีศาจไว้ตรงป่าช้าข้างบ้าน ซึ่งโดนมิเกอะลาลวดจนกวาด เป็นพื้นที่โล่งๆ ไปแล้วเมื่อสองสามวันก่อน พอมีเวลาวางเซอร์เลยจะไปโลกปีศาจ เพื่อหาอาวุธและพลังใหม่เพื่อนำมาใช้แทนอัลเลมา

ลูซิเฟอร์สร้างประตูเชื่อมต่อกับห้องทำงานเก่าของเอริสไว้โดยตรงเพื่อความ สะดวก ห้องทำงานเก่าของเอริสซึ่งเก็บผลงานทดลองและข้อมูลต่างๆ เอาไว้นั้น ก่อนข้างใหญ่ทีเดียว เหมือนกับหอสมุดแห่งชาติไม่มีผิด เพดานยกสูงขึ้นมากกว่า ปกติ แถมชั้นหนังสือก็สูงตามไปด้วย พวกปีศาจบินได้ไม่มีปัญหาเวลาเข้าไป ค้นคว้า แต่คนที่บินไม่ได้อย่างเซอร์ต้องปีนป่ายอย่างระมัดระวังมาก ส่วนที่เก็บ อุปกรณ์ทดลองนั้นแยกเป็นสัดส่วนไว้เหมือนตู้โชว์เครื่องเพชรเลยทีเดียว

จากการอ่านบันทึกต่างๆ ทำให้เซอร์เข้าใจเอริสมากยิ่งขึ้น เอาแค่ Song of Destiny อย่างเดียว ก็เห็นได้ชัดว่าเอริสทุ่มเทกับมันมากแค่ไหน ทั้งผ่านการ ค้นคว้าและทดลองมานานเป็นร้อยปีว่าจะสำเร็จ แต่เป็นเรื่องน่าเสียดายที่ผลงาน ส่วนใหญ่มีความผิดพลาด ใช้การอะไรไม่ได้ ขณะที่กำลังท้อแท้อยู่นั้น เซอร์ ก็ได้ยินเสียงบางอย่างจากส่วนลึกภายในห้อง

“ข้าไม่ยอมหรอก ไม่ยอมเด็ดขาด ท่านเอริส ท่านเอริสเท่านั้นที่ข้ายอมรับ”

เสียงนั้นแหบแห้งและขาดหวัง น้ำเสียงแสดงความเคียดแค้นชิงชังอย่าง เต็มที่ เมื่อตามมาถึงต้นเสียง เซอร์ก็ไม่ประหลาดใจแต่อย่างใด เพราะมันก็คือ

เชอคาน คัมภีร์โลกปีศาจที่เคยปลุกความทรงจำแห่งอดีตชาติของอลิสขึ้นมา คัมภีร์รูปหน้าคนก็สัมผัสได้ถึงตัวเซโร่ มันเลยหยุดบนและทำเป็นหลับไป

“เชอคานสินะ จะว่าไป...” เซโรนึกถึงคำทำนายที่เคยได้ฟังมาจากพวกมิวเดียเน แม้จะยังพิสูจน์ไม่ได้ว่าเป็นคำทำนายลงอย่างที่มีร่าบอกหรือเปล่า แต่ตอนนั้นมันก็ไม่สำคัญอะไรแล้ว

“...” เชอคานไม่ตอบสนองเซโร่

“...ขณะสินะ งั้นก็เผด็จกว่า” เซโร่ทำเป็นจุดไฟเตรียมจะเผาเชอคาน ทำให้มันต้องแหกปากร้องขึ้นมาจนได้

“หยุดเลยนะเจ้ามนุษย์หยาบช้า!”

“งั้นก็รู้จักตกตายกันบ้างสิ เอริสยกนายให้ฉันแล้วนะ”

“ไม่จริง! นายหญิงไม่ทำแบบนั้นแน่” เชอคานเถียงตามคาด เซโรจึงล้วงอัลเทมาออกมาเป็นหลักฐานแสดงตัว

“กรอด!” เชอคานเถียงไม่ออก ได้แต่กัดฟันอย่างเจ็บแค้น

“เอาน่า ตอนนี้เป็นพวกเดียวกันนะ เพราะตอนนี้นฉันเป็นผู้นำโลกปีศาจแล้ว” เซโรพยายามญาติติดด้วย เพราะมีเรื่องอยากจะถามเชอคานอยู่ จะเป็นการดีมากถ้าอีกฝ่ายยอมพูดด้วยอย่างเป็นมิตรมากกว่านี้

“เหอะ! เจ้าลูซิเฟอร์มันตีต่างเอาตามใจชอบต่างหากละ” พอเชอคานว่าแบบนั้น เซโรก็ยกอัลเทมาขึ้นมาโชว์อีกรอบ คราวนี้เชอคานถึงกับร้องคราง

“อย่าได้อ่าน...แกอยากล้างแค้นให้เอริสหรือเปล่าละ” เซโรลองพูดจี้จุดของเชอคานดู มันตอบสนองทันที

“อยากสิ เพราะงั้นแสบๆ วังเอาหัวชนกำแพงตายซะ!”

“เฮ้ยๆ! นี่แกคิดว่าเอริสตายเพราะฉันหรือไง”

“หรือไม่จริง”

“...ก็ไม่ใช่เชิงหรอก การตายของเอริสส่วนหนึ่งเป็นเพราะฉันเหมือนกัน” เมื่อนึกถึงเรื่องเก่าๆ เซโรก็พลอยซึมลงไปเหมือนกัน แต่เพราะอย่างนั้นถึงต้องจัดการอะไรสักอย่าง เซโรเลยเล่าเรื่องของฮามานให้เชอคานฟัง เพราะเขาคือคนที่อยู่

เบื้องหลังการจัดฉากให้เกิดการต่อสู้ต่างๆ ขึ้นมา

แน่นอนว่าเชอคานไม่ยอมเชื่อ เพราะอย่างไรเสียฮามานก็เป็นคนสร้างมันขึ้นมา แต่พอเซโรบอกให้คิดถึงสิ่งที่เอริสต้องประสบพบเจอมา เชอคานเลยยอมอ่อนลงมาบ้าง

“ถึงเป็นอย่างที่แกว่ามาจริง ข้าก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว”

“ใครว่าละ แม้จะเป็นแค่ความรู้สึกก็เถอะ แต่ฉันว่าแกต้องช่วยได้แน่ๆ” เซโรไม่ได้พูดลอยๆ แต่เขารู้สึกแบบนั้นจริงๆ จากกลางสังหรณ์

“บอกไว้เลยนะ ไอ้ที่บันทึกอยู่ในตัวข้านะ ถูกท่านเอริสปรับเปลี่ยนไว้เพื่อเป็นบันทึกคืบความทรงจำเท่านั้นแหละ”

“เรื่องนั้นรู้อยู่แล้ว ว่าแต่...สมัยก่อนแกได้คุยอะไรๆ กับเอริสเยอะเลยใช่ไหม” เซโรถามพลางยิ้มแบบมีแผน

“แน่นอนอยู่แล้ว ก็ข้าเป็นคนสนิทของท่านเอริสนี่นา” เชอคานตอบแบบภูมิใจที่สุด

“ถ้างั้น...ก็คงเคยได้ยินอะไรดีๆ มาบ้างสินะ อย่างอาวุธหรือพลังที่ใช้สู้กับพวกเทพได้”

“ก็ Song of Destiny ไง”

“ไม่ไหวๆ ไอนั่นนะ นอกจากเอริสแล้ว ไม่มีใครใช้ได้หรอก มีอย่างอื่นอีกไหม”

“อัลเทมา” เชอคานพูดเบาๆ แต่ให้ความรู้สึกหนักหน่วงมากกว่าที่เคย

“ไอนั่นะเธอ แต่มันเป็นอาวุธเทพนะ ใช้กับฮามานไม่ได้หรอก”

“เปล่า ข้าไม่ได้หมายถึงไอ้เศษเหล็กนั้น”

“อะ...ว่าไงนะ จะบอกว่ามีอัลเทมาเล่มอื่นอยู่อีกอะ!”

“มีสิ อัลเทมาที่ท่านเอริสเป็นคนสร้างไง” คำตอบของเชอคานทำให้เซโรขนลุกชูขึ้นมา รวากับเห็นแสงสว่างปลายอุโมงค์

“แล้วมันอยู่ที่ไหน!”

“...ดูเหมือนข้าจะพูดมากไปแล้ว” ว่าแล้วเชอคานก็กลับไปอยู่ในสภาพ

แกลิ่งหลับตามเคย

“เล่นแบบนี้เธอ อยากกลายเป็นกระดาดชำระในห้องน้ำไหม” เซโรใช้วิธีขู่จนเชอคานกลับมาลืมตาโพลง

“สกปรก! เจ้ามนุษย์สกปรก! คิดว่าข้าเป็นใคร ข้าคือเชอคาน หนึ่งในสามคัมภีร์ไตรภพนะ”

“ว่าไงนะ เจ้ากระดาดชำระ” เซโรกัดดอกแล้วมองเชอคานอย่างดูแคลน

“ยะ...ยอมบอกก็ได้ แต่อย่าเอาข้าไปเป็นกระดาดชำระเลยนะ แค่นี้เท่านั้นแหละที่ข้ารับไม่ได้”

เมื่อได้ยินเชอคานว่าแบบนั้น เซโรก็ยิ้มกริ่มทันที เพราะเหมือนได้รู้ถึงจุดอ่อนของเชอคานเข้าให้แล้ว แต่เรื่องนี้ก็ทำให้เซโรสะดุ้งขึ้นมา เพราะสิ่งที่เขาคิดและทำมันใกล้เคียงกับไทโรเข้าไปทุกที การรวมกันของจิตเริ่มแสดงผลที่ไม่น่าพอใจอีกแล้ว

“บอกมา อัลเทมาที่เอริสสร้างเก็บไว้ที่ไหน” เซโรปรับอารมณ์และกลับมาถามเรื่องสำคัญต่อ

“เก็บไว้ในที่ซึ่งไม่มีใครเข้าไปเอามาได้” เชอคานโยกโย้

“...กวนลึนะ” เซโรหยิบเชอคานขึ้นมาและเตรียมจะฉีก จนมันต้องรีบร้องเสียงหลง

“ข้าพูดจริงๆ นะ! มันเก็บไว้ในที่ปลอดภัย ไม่มีใครเข้าไปเอามาได้เด็ดขาด” เชอคานยืนยันคำพูดอย่างจริงจัง

“แล้วมันที่ไหนล่ะ” เซโรถามย้ำ

“...สถานที่ซึ่งดำมืดยิ่งกว่าโลกปีศาจ หลุมไร้ก้นของโลกแห่งวิญญาณ ที่ซึ่งถูกเรียกว่า...ปรภพ”

“ปรโลกเธอ...”

“เพราะงั้นแหละ ถึงได้มาหานายที่นี่” เบื้องหน้าของเซโรคือไทโรซึ่งนั่งหน้าหงอยอยู่ เนื่องจากจู่ๆ เซโรก็โผล่มาแบบไม่ทันให้ตั้งเนื้อตั้งตัว แถมจู่ๆ ก็มา

พูดเรื่องอันตรายเป็นที่สุดด้วย

“ทำไมคิดว่าข้าจะพาไปปรภพได้ละ ถึงข้าจะเคยตายเป็นวิญญูณมานาน แต่โลกวิญญูณนะไม่ได้ใกล้เคียงปรภพเลยนะ” ไทโรบอกพลางผายมือออกเป็นเชิงบอกว่าช่วยไม่ได้หรอก แต่เซโรก็พูดคำคำหนึ่งออกมา

“ห้าทวารบาลไม่หวนคืน”

เซโรเอ่ยชื่อเวทมนตร์ไม่ตายของไทโรออกมา นั่นทำให้ไทโรหน้าซีดเพราะอ่านเกมออกแล้วว่าเซโรกำลังต้องการอะไรจากเขา

“มันเชื่อมต่อไปถึงปรโลกใช่ไหม ห้าทวารบาลไม่หวนคืนนะ”

แม้ไทโรอยากจะร้องถามออกไปว่า “รู้ได้ไงวะ!” แต่ก็รู้ว่าเพราะการรวมจิตกันทำให้เซโรมีความทรงจำของไทโรด้วย รวมถึงขั้นตอนต่างๆ ของการใช้ห้าทวารบาลไม่หวนคืน

“ก็ใช่ แต่ข้าไม่ช่วยหรอก แกก็รู้ถ้าไปที่นั่นแล้วหมดสิทธิ์จะกลับมาเลยนะ” ไทโรยังคงหนักแน่นไม่ยอมใจอ่อน

“กลับมาได้สิ ก็เริ่ดยังไปที่นั่นแล้วกลับมาได้เลย” เซโรฟังมาจากเซอคานว่าเริ่ดไปที่นั่นมาหลายรอบแล้ว

“แน่ใจเหรอ เธออาจจะแค่เปิดประตูทางเข้าแบบข้า แล้วโยนอะไรที่ไม่ต้องการทิ้งไปก็ได้นะ”

“ไม่หรอก ฉันถามเซอคานจนแน่ใจแล้ว”

“แล้วแกก็เชื่อไอ้หนังสือปีศาจนั้นอะนะ บ้าไปแล้วเหรอ!” ไทโรอ่อนนอกอ่อนใจแทนเซโรจริงๆ

“เชื่อได้สิ เพราะถ้ามันโกหก ฉันจะสั่งให้ลูซิเฟอร์จับมันไปทำกระดาดชำระในห้องน้ำ”

“เอาเข้าไป แต่ไม่ก็คือไม่” ไทโรยืนยันคำเดิมไม่คิดเปลี่ยนใจ เพราะเขาจะไม่ยอมให้เซโรไปในที่อันตรายเป็นซึ่งอาจไม่ได้กลับมาอีกแบบนั้นแน่

“ฟังก่อนสิ ที่มานี้ก็แค่อยากจะถามอะไรสักสองสามอย่างเท่านั้นแหละ” เซโรกะไว้แล้วว่าไทโรต้องพูดแบบนี้

“ว่ามา”

“อย่างแรกได้คำตอบแล้วละ เพราะแค่ต้องการคำยืนยันเฉยๆ ว่า ห้าทวารบาลเชื่อมต่อกับปรโลกจริงๆ”

“แล้วอย่างที่สองล่ะ” ไทโรถามต่อทันที

“อย่างที่สองคืออยากจะถามว่า เปิดห้าทวารบาลจากทางนั้นได้ไหม หมายถึงเปิดจากปรโลกนะ” เซโรคิดว่านี่คือกุญแจสำคัญที่สุด เพราะถ้าทำได้ นั่นหมายความว่ามันจะเป็นประตูพากลับมา

“ไม่รู้และไม่คิดจะลอง แต่ตามทฤษฎีแล้วไม่ได้หรอก เงื่อนไขหลักๆ ในการเปิดประตูคือ ต้องอยู่บนโลกทางนี้ แล้วก็มันเป็นการเชื่อมต่อตรง ถ้าไปเปิดจากทางนั้น ไม่น่าจะเรียกประตูออกมาได้ด้วยซ้ำ” ไทโรไขข้อข้องใจให้เสร็จก็เหลือบมองเซโรซึ่งไม่ได้ทำหน้าประหลาดใจอะไรเลย

“แบบนี้เอง” เซโรไม่คิดว่ามันจะง่ายแบบนี้อยู่แล้วจึงไม่แปลกใจ แต่เป้าหมายที่มาก็คือ ต้องการข้อมูลยืนยันให้ชัดเจนจากไทโรเท่านั้น

“มีอะไรจะถามอีกไหม”

“...ข้อสุดท้าย นายคิดว่าถ้าเป็นพลังจิตที่เกี่ยวข้องกับมิติ อย่างเช่นห้องมิติของนาเบียส จะเชื่อมต่อทางเข้าออกของทางนี้กับปรโลกได้ไหม” คำถามนี้ของเซโรทำเอาไทโรต้องหยุดคิดไปพักใหญ่ทีเดียว

“นั่นสินะ ไม่แน่ แต่ก็ดูวนสรุปไม่ได้ เพราะปรโลกเป็นสถานที่แบบไหนก็ยังไม่รู้เลย ที่สำคัญคือพลังจิตที่เกี่ยวข้องกับมิติจะเป็นประเภทหายากสุดๆ เลยนะ นาเบียสเองก็ตายไปแล้วด้วย” ไทโรหลุดปากด้วยความเคยชิน แต่พอเห็นสีหน้าของเซโรที่ไม่สะทกสะท้านต่อการตายของนาเบียส ก็ถอนหายใจโล่งอกแล้วกลับมาหนักใจกว่าเดิม

“ก็จริงที่นาเบียสไม่อยู่แล้ว แต่ยังมีอีกคนไม่ใช่เหรอที่มีพลังจิตคล้ายๆ กันแบบนั้น” พอเซโรพูดนำ ไทโรก็ถึงกับร้องอ๋อขึ้นมา

“หมายถึงเจ้าฟ็อกสินะ”

“นอกจากเขาแล้วยังมีคนอื่นอีกเหรอ” เซโรยิ้มมุมปาก

“แต่สภาพตอนนี้ไม่ไหวหรอก แค่อายุยังไม่ได้เลย” พูดแล้วไทโรก็นึกถึงตอนที่โดนฟ็อกกัด

“ตกข่วนะ ฉันน่าจะหาแนวทางรักษาคุณฟ็อกได้แล้ว ตอนนี้ฉันอยู่กับเวลาเท่านั้นแหละ” เซโรบอกด้วยความรู้สึกที่เหนือกว่า เพราะไม่บ่อยครั้งนักที่เขาจะรู้เรื่องที่ไทโรไม่รู้

“โห! ไม่แบบนี้เจ้าลูกเจี๊ยบ” ไทโรหัวเราะเบาๆ แต่เซโรสังเกตเห็นแล้วว่าตั้งแต่มาพบกัน ไทโรพยายามไม่ขยับตัวมากเกินไปจนความจำเป็น อาจเพราะบาดเจ็บจากการฝึกปล่อยก็ได้

“นี่ ที่อยากจะไปปรโลกเพราะต้องการอาวุธใหม่สินะ” ไทโรถามขึ้นลอยๆ

“ใช่แล้วละ อาวุธที่ไม่ใช่อาวุธเทพและมีพลังเทียบเท่าหรือมากกว่าอัลเทมาซึ่งใช้อยู่ตอนนี้”

“เอางี้สิ ให้ยูสร้างอาวุธใหม่ให้ก็จบเรื่องแล้ว ถึงจะเอาแบบที่มีพลังมากเท่ากับอัลเทมาไม่ได้ แต่ก็คงไม่ด้อยกว่ากันเท่าไรหรอก แล้วก็ อะ อัลเทมาที่เอริสสร้าง ถ้ามันดีจริง ทำไมเธอไม่เอามาใช้เองล่ะ ไม่ใช่เพราะมันเป็นของขำชุดหรือ” การย่นถามของไทโรทำเอาเซโรผงะไปเหมือนกัน เพราะไม่ใช่ว่าเขาไม่เอาใจเรื่องนี้นัก่อน

“เรื่องที่จะให้คุณยูสร้างอาวุธให้คงต้องขอผ่าน เพราะฉันใช้อัลเทมาจนชินมือซะแล้ว” เซโรพยายามปฏิเสธอย่างสุภาพ จริงๆ แล้วอาวุธที่ยูสร้างไม่สามารถทนแรงชนะใช้เต็มกำลังของเขาได้ จึงต้องมองหาอาวุธที่เหนือไปกว่านั้นให้ได้

“ส่วนคำถามหลัง ฉันเองก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน แม้แต่เซอคานยังบอกไม่ได้ว่ามันไม่ใช่ของขำชุด แต่ว่าะ ถึงจะอย่างนั้นฉันก็ยังเชื่อ เชื่อในเส้นทางของความเป็นไปได้ที่เอริสสร้างไว้ ถึงแม้จะมีโอกาสเพียงริบหรี่ แต่ฉันจะเชื่อมั่นไว้และเดินตามทางนั้นไปอย่างเชื่อมั่น” เซโรกำมือไว้แน่นเหมือนจะเก็บความหวังที่เอริสเหลือทิ้งไว้ให้ดีที่สุด

“อ้อ แต่ไม่ต้องห่วงหรอกนะ งานนี้ไม่คิดจะไปเสี่ยงตายอีกแล้วละ จนกว่า

จะมั่นใจว่าสามารถไปกลับได้อย่างปลอดภัย ฉันจึงจะไปปรโลก แถมยังต้องรับผิดชอบการปัญหาทางทวีปตะวันออกอีกด้วย” เซโรรีบพูดดักไว้เมื่อมองเห็นสายตากมกริบของไทโรจ้องมา

“...ไม่เจอพักเดียว โตขึ้นเยอะเลยนะ” ไทโรยิ้มอย่างพอใจเมื่อเห็นว่าเซโรเริ่มคิดได้รอบคอบมากขึ้น ที่สำคัญคือเลิกใช้ตัวเองเป็นเหยื่อของความตาย

“ฉันจะให้ช่วยอะไรกับอกละกัน” ไทโรทิ้งท้ายไว้ก่อนจะลุกขึ้นเพื่อกลับไปฝึกต่อ เซโรเองก็คิดจะกลับอยู่พอดี เพราะได้คำตอบที่ต้องการแล้ว

“นี่จะกลับเลยเหรอ ไม่แวะไปหาพวกมาयाสักหน่อยละ” ไทโรทักก่อนจะออกจากห้องกันมา แต่เซโรยิ้มแบบไร้เดียงสาแล้วตอบ

“ก่อนมาเจอนาย ฉันแวะไปหามาเรียบร้อยแล้วละ”

“นะ...หน้อย ไอ้ฉันเห็นผู้หญิงดีกว่าข้าไปซะแล้ว”

‘พอจะเริ่มหาทางเดินไปได้แล้ว จันทอไปก็...’ เซโรนั่งคิดขณะกินข้าวร่วมกับทุกคนตามปกติ เขาเหลือบตาไปมองเซนะก็เห็นว่ากำลังเมาได้ที่แล้ว หลังจากไม่เห็นเธอมามาพักใหญ่

ปัญหาที่เซโรต้องจัดการตอนนี้เหลือแค่สองอย่าง คือเรื่องจะอย่างไรจึงจะดึงโอริวขึ้นเป็นผู้นำทัพต่อต้านองค์จักรพรรดิ กับเรื่องที่ยากจะช่วยทำอะไรสักอย่างเพื่อเซนะ

เวลาก็ผ่านมาจนถึงครึ่งทางของฤดูหนาวแล้ว เรียกได้ว่าถึงจุดที่หนาวสุดของปี กระทั่งโรคซึ่งเคลื่อนตัวมาทางทะเลใต้ที่อบอุ่นกว่าทางภาคพื้นทวีป ก็ยังมีหิมะตกตลอดทั้งวัน อารูเล่าให้ฟังว่า ในช่วงนี้นอกจากทะเลทางใต้แล้ว ทะเลจุดอื่นกลายเป็นน้ำแข็งไปหมด อาหารจึงยิ่งหายากและขาดแคลนกว่าเดิม แต่ผิวดาคาที่โรกลับไม่ประสบปัญหาเรื่องอาหารเลย ส่วนหนึ่งเพราะมีการกักตุนไว้เยอะ อีกส่วนก็เพราะพวกเขารู้เส้นทางอพยพของปลา เลยสามารถตกปลาได้ตลอดทั้งปี อาหารจานหลักในบ้านส่วนใหญ่เลยมักจะเป็นปลา แต่ด้วยฝีมือทำอาหารของโคยุมิ เลยทำให้รสชาติไม่ซ้ำกัน กินได้ไม่มีเบื่อ

ทุกอย่างดูจะเป็นไปอย่างสงบสุขเช่นเคย กระทั่งมีคนนำจดหมายมาส่งให้ โดยจำหน้าถึงฮิคาริ ซึ่งพอได้รับจดหมายก็มีสีหน้าไม่ดีเอามากๆ ดูเหมือนคนอื่นก็พอเดาได้ว่าเป็นจดหมายจากใคร

“อะไรกัน อีกตั้งเกือบสองเดือนไม่ใช่เหรอ ทางนั้นเร่งอะไรกันนักหนา” อารุบ่นขึ้นมาเป็นคนแรก แต่ชนะตะไหล่และส่ายหน้าเป็นเชิงห้ามปรามไว้

“ท่านพี่คะ ขอคุยด้วยหน่อยค่ะ” ฮิคาริกำจดหมายที่อ่านจบไว้จนยับยู่ยี่ ก่อนจะเดินมาบอกชนะ

ชนะพากันออกไป เชนะหันมามองเซโร่ แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา เมื่อทั้งคู่ไม่อยู่ในห้องแล้ว ก็ไม่มีใครพูดอีก พอกินข้าวเสร็จก็แยกย้ายกันไปตามปกติ มีเพียงเซโร่ที่ยังนั่งอยู่ในห้อง รอจนชนะกลับมา

“อ๊ะ! นึกว่าจะตามไปแอบฟังซะอีก” เชนะเข้ามาถึงก็แซวเซโร่อย่างร่าเริงตามปกติ

“ก็เล่นจ้องซะแบบนั้น ใครจะกล้าลุกไปแอบฟังล่ะ” เซโร่รู้ว่าการมองมาก่อนออกไปของชนะ เป็นการห้ามไม่ให้ตามไปนั่นเอง

“แหม รู้ใจชนะสมเป็นคุณสามีจริงๆ แต่กินะ อยากให้รู้โดยเราเป็นคนบอกเองมากกว่า” เชนะบอกก่อนจะนั่งลงข้างๆ เซโร่

“เมื่อไร” เซโร่ถามสั้นๆ เหมือนกับรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ชนะกำลังจะบอกแล้ว

“พรุ่งนี้”

“เร็วขนาดนั้นเลยเหรอ”

“สงสัยเพราะฮิคาริคอยรายงานเรื่องอาการป่วยของเราไปให้ทางบ้านใหญ่ ฐันะ คงกลัวชนะคนนี้จะซิงตายไปก่อน เลยต้องเร่งเวลาแห่งกาลพิธีเข้ามา” เชนะบอกอย่างขบขัน แต่เซโร่กลับรู้สึกไม่ดีเอามากๆ ที่ทางบ้านของชนะจะทำเหมือนไม่ใส่ใจชีวิตของเธอเลย

“อย่าทำหน้าแบบนั้นสิ เทปัลประยูรธนะเป็นเรื่องยิ่งใหญ่กว่าชีวิตคนเพียงคนเดียว ไม่แปลกที่จะให้ความสำคัญมากกว่า” เชนะยิ้มแห้งๆ เป็นการปลอบไม่ให้เซโร่คิดมาก

“...นี่พอจะบอกให้ฟังได้ไหมว่า เวลาแห่งกาลพิธิ นะ มีขั้นตอนยังงัยบ้าง”
เซโรถามโดยพยายามเก็บอาการไว้

“เอ!? จะรู้ไปทำไมล่ะ”

“ก็ฉันเป็นคนของทวีปตะวันตก เลยอยากรู้ความลับของทางนี้ให้มากๆ ไว้
นะ”

คำตอบของเซโรทำให้เซเนหน้าอเพราะรู้ว่าเขาโกหก แต่ก็รู้ว่าถึงบอกไป
เซโรก็คงทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว จึงยอมพูดให้ฟังอย่างละเอียด โดยมีข้อแม้ให้เซโร
อยู่เป็นเพื่อนดื่มเหล้ากับเธออันสว่าง

เท่าที่จับใจความได้ (เพราะช่วงหลังพอเริ่มเมา เซเนก็พูดไม่รู้เรื่องแล้ว)
เวลาแห่งกาลพิธิแทบไม่มีอะไรเลย เป็นการเปลี่ยนถ่ายพลังปรารถนาแบบทั่วไป แต่
เนื่องจากปริมาณปรารถนาของเซเนมีมหาศาล เลยต้องใช้พื้นที่กว้างและไม่มีคนนอก
อยู่ใกล้ ส่วนผู้ช่วยประกอบพิธีกรรม มีผู้เชี่ยวชาญยุทธ์ของทางบ้านเซเนอยู่สี่ถึง
ห้าคน คอยควบคุมให้การเปลี่ยนถ่ายเป็นไปอย่างราบรื่น นอกจากนั้นเป็นผู้ชม
กิตติมศักดิ์ที่จะมาเป็นสักขีพยาน ซึ่งปกติแล้วมีทั้งองค์จักรพรรดิและขุนนางระดับ
สูง แต่คราวนี้เนื่องจากเร่งเวลาเข้ามาและด้วยเหตุบ้านการเมือง เลยทำให้องค์
จักรพรรดิและขุนนางมาไม่ได้

แผนการของเซเนที่จะทำลายคิวิโนะโยโกะก็คือ ตอนที่ปรารถนากำลังถูกดึง
ออกมาจากร่าง ในหมู่ผู้เชี่ยวชาญยุทธ์มีคนของเธออยู่ เขาจะช่วยทำให้พิธีหยุด
ชะงักได้ชั่วคราว แต่ความเสี่ยงอยู่ตรงที่ไม่รู้ว่าคิวิโนะโยโกะจะเข้าสิงฮิคาริเร็ว
แค่ไหน ถ้าจัดการไม่ทัน ชีวิตของฮิคาริก็จะตกอยู่ในอันตราย

ส่วนจะทำลายด้วยวิธีไหน เซเนไม่ได้เล่ารายละเอียดให้ฟัง คนอื่นก็ไม่มี
ใครรู้นอกจากเจ้าตัว ส่วนสถานที่นั้นอยู่ทางภาคกลาง ซึ่งการเดินทางในช่วงนี้
ลำบากกว่าเดิม จึงน่าจะใช้เวลาหลายสัปดาห์ถ้าคิดจะไป

ตกตึกเซเนก็ล้มพับไป ดูท่าจะดื่มส่งท้ายจริงๆ เพราะกระดกไม่ยั้งเลย ดู
เหมือนมีคนรอจ้งหวนี่อยู่แล้ว เพราะมีมือยื่นผ่านประตูเข้ามาและโบกเรียกเบาๆ
นี่ถ้าเป็นคนขวัญอ่อนคงนึกว่าผีมากวักเรียกแล้ว

“คงไม่ได้เรียกมาอวดส่งท้ายหรอกนะ” เซโร้ทักฮิคาริที่เป็นคนกวักมือเรียก
 “เห็นแบบนี้แต่ข้าก็เป็นกุลสตรีนะ ไม่ได้เที่ยวอวดใครตามใจชอบซะหน่อย”
 ฮิคาริแก้ตัวขณะหน้าแดงจัด บอกได้ยากว่าเพราะโกรธหรืออาย

“ฟังไม่ขึ้นตั้งแต่คำแรกจนพยางค์สุดท้าย” เซโร้บดเสียงแข็ง จนฮิคาริต้อง
 ทำแก้มปองแล้วง้างหมัดค้างไว้

“สรุปว่าเรียกมาอวดจริงๆ ลินะ” เซโร้ดูหมัดที่สั้นกึกๆ ของฮิคาริแล้วย้า
 พลังถอยออกห่าง

“มะ...ไม่ใช่ซะ โธ่! อย่าแกล้งข้าสิ” ฮิคาริยอมลดหมัดลง แล้วคว่ำแขน
 เซโร้ดึงตัวออกไป

“ช่วยมาเดินเล่นกับข้าหน่อย” เธอขำเลียงมาบอก เซโร้สนใจที่จะปฏิเสธ
 เลยหยิบร่มแล้วเดินตามไปโดยดี

ทั้งสองเดินไปในเมืองยามดึก แทบไม่มีแสงไฟ แต่ก็พอมองเห็นหิมะที่
 กำลังโปรยปรายลงมาจากฟ้า

“...บรรยายกาศดีเกินไปแล้ว!” ทั้งคู่ร้องขึ้นพร้อมกัน และแยกตัวออกห่าง
 จาร่มโดยไม่มีใครถือคันไว้ มันจึงหล่นลงระหว่างคนทั้งสอง

“ห้ามเข้าใกล้เกินสามก้าวนะ!” ฮิคาริร้องห้ามพร้อมกับยกมือขึ้นมาตั้งท่าสู้
 “ขอเป็นสองก้าวได้ไหม ชี้เกียจตะโกนคุยกัน”

“ละ...สองก้าวครึ่ง”

“จะต่อทำไมพะ! เอ้า...มีอะไรก็ว่ามาซะทีสิ ข้างนอกนี้หนาวจะตาย” เซโร้
 ไม่อยากต่อล้อต่อเถียงจนต้องโดนหิมะกลบมิดหัว

“พรงนี้ข้าจะพาท่านพี่กลับแล้ว”

บทจะพูดก็โพล่งขึ้นมาดื้อๆ สมแล้วที่เป็นสตรีผู้ไร้ซึ่งความละเอียดอ่อน
 เสียของจริงๆ

“รู้แล้วละ เชนะบอกมา” เซโร้พยักหน้ารับและรอฟังว่าเธอจะพูดอะไรต่อ
 “แล้ว”

“แล้ว...”

...

กลายเป็นทั้งสองฝ่ายต่างรอให้อีกฝ่ายพูดก่อน แต่ความอดทนของอิคาริ
ไม่อาจเทียบเซโรได้ สุดท้ายเธอเลยเป็นคนต้องเอ่ยปากพูดก่อน

“แล้วแกจะทำยังไงต่อเล่า เจ้าโง่!” อิคาริขึ้นเสียงจนเซโรยกนิ้วขึ้นมาแตะ
ริมฝีปาก เพื่อให้อีกฝ่ายเบาเสียงลง

“เรื่องนี้ไปถามเซนะไม่ดีกว่าเธอ”

“กรอด! ไอ้นี้พูดไม่รู้เรื่องใช่ไหม” อิคาริไม่สนใจ เดินเข้ามาคว้าคอเสื้อ
เซโรแล้วยกจนตัวลอยขึ้นจากพื้น

“สองก้าวครึ่ง! สองก้าวครึ่ง!” เซโรรีบตะโกนเตือน ไปๆ มาๆ นึกกลายเป็น
ระยะปลอดภัยสำหรับเซโรไปแล้ว

“ท่านพี่นะ ท่านพี่ชอบนายมากนะ แล้วจะปล่อยไปแบบนี้เธอ” อิคาริยอม
ปล่อยเซโรลง แต่ยังคงตะโกนเสียงดังอยู่ แถมเริ่มมีน้ำตาปริมขอบตาแล้ว

“ใจเย็นสิ ใจว่าทุกคนจะไม่สนใจนะ แต่เรื่องนี้มีแต่เซนะเท่านั้นที่จะตัดสิน
ใจว่าอยากให้อย่างไร” เซโรจำเป็นต้องพูดแบบนี้ เพราะเขาอยู่ในฐานะคนนอก

“นี่เกิดว่าคุณอย่างเทพสัประยุทธ์จะออกปากให้ใครช่วยได้เธอ เจ้าสมอง
ชน!”

“ละ...สมองชน คำตาของเธอที่พิสดารขึ้นทุกวันนี้” เซโรไม่เข้าใจสักนิดว่า
เวลาอิคาริต่อว่าหรือด่านั้นจะสื่อถึงอะไรกันแน่

“เอาเป็นว่า เธออยากให้ฉันพูดว่าจะพาเซนะหนีสินะ” แล้วเซโรก็อ่านความ
คิดของอิคาริได้แล้ว

“ใช่ แบบนั้นแหละ โห! กว่าจะเข้าใจ แกนี่โง่จนปลวกยังร้องไห้เลย”

“ปลวกมันร้องไห้ได้ที่ไหนล่ะ ว่าแต่เรื่องจะให้พาเซนะหนี ฉันไม่เคยคิด
เลยนะ”

“หา!”

“จะว่าไป เธอเองก็กระตือรือร้นอยากพาเซนะกลับอยู่ตลอดนี้นะ ทำไม
จู่ๆ ถึงเปลี่ยนท่าทีซะละ”

พอโดนเซโรจีถามแบบนี้ ฮิคาริก็ยกมือขึ้นมาจิกผมตัวเองอย่างแรง แถมยังกัดริมฝีปากแน่นจนเลือดซึม ดูท่าว่าสิ่งที่จะพูดคงทำให้เธอไม่ชอบใจสุดๆ เป็นแน่

“ก็ข้าไม่เคยเห็นท่านที่มีความสุขแบบนี้มาก่อนเลย ตั้งแต่เดินทางมากับท่านพี่รอบนี้ ไม่เคยเห็นอาละวาดเลยสักครั้ง เมื่อก่อนถ้ามีใครพูดไม่ถูกหูเดียวก็บั่นหัวคนนั้นกระเด็นไปแล้ว อย่าว่าแต่อาละวาดเลย เดี่ยวนี้ท่านพี่ไม่ลงมือสังหารใครด้วยซ้ำ เมื่อก่อนเวลาอยู่คนเดียวก็ชอบทำหน้าเหงาๆ แต่เดี๋ยวนี้ไม่ว่าจะตอนไหน ท่านพี่กลับยิ้มแล้วหัวเราะเสมอ ข้า...ข้าไม่ยากให้ท่านพี่เซนะต้องแยกจากพวกแก พวกคนที่ทำให้ท่านพี่มีความสุขได้”

ฮิคาริตะโกนบอกสุดเสียง แม้จะน่ารำคาญ แต่เพราะเธอเป็นคนที่แสดงความรู้สึกออกมาอย่างตรงไปตรงมา คำพูดนั้นจึงสะท้อนอยู่ในใจคนฟังเสมอ และเซโรเองก็เข้าใจสิ่งที่เธอบอก ตั้งแต่เขารู้จักเซนะมา ถือว่าเป็นช่วงเวลาที่ดีจนไม่อยากให้จบลงเลย แม้จะมีเรื่องให้เจ็บตัวและปวดหัวอยู่เป็นประจำ แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าเขามีความสุขสุดๆ ทว่า...

“เรื่องที่พูดมีแค่นี้ใช่ไหม” เซโรตัดบทแบบไร้มารยาท แล้วหันหลังเดินกลับทันที

“...”

เป็นไปตามที่เซโรคาดไว้ ฮิคาริโกรจจนพุ่งเข้ามากระแทกคอใกล้กลางหลังเขา จนเขาตัวงอผิดรูป กระดูกสันหลังแตกละเอียด นี่ถ้าไม่ได้ร่างออลดูลคืนมาแล้ว มีหวังได้พิการ...ไม่สิ อาจถึงตายเลยก็ได้

“อย่าให้เห็นหน้าอีกนะ” ฮิคาริบอกพร้อมสะบัดหน้ากลับไป

‘รอบนี้ไม่ด่าซะ สงสัยโกรจจริงๆ แต่ก็สมควรแล้วละ’

เซโรคิดในใจขณะฮิคาริเดินจากไป เขาอนกระอักเลือด มองดูหิมะโปรยปรายลงมาท่ามกลางความมืด แต่แล้วจู่ๆ หิมะที่ตกลงมาทับถมบนตัวเขาก็หยุดลง เพราะมีर्मสีแดงทางออกเหนือหัวเซโรพอดี

“ขอหาเรื่องเจ็บตัวจังนะ” อารูเป็นคนถือร่ม เธอนั่งยองๆ ลงข้างตัวเซโร

แล้วยิ้มอย่างอ่อนโยน แต่แววตาแฝงแผนร้ายไว้ตามเคย

“อย่าพูดเหมือนฉันมีความสุขเพราะเรื่องเจ็บตัวสิ” เซโร่ย่นเช่นทุกครั้ง

“ให้ตามใครมาช่วยไหม” อาร์กามพลงใช้มือข้างหนึ่งแตะลงบนอกเซโร่เพื่อ
ตรวจดูอาการ

“ไม่เป็นไร ทั้งไว้แบบนี้สักพักก็หายแล้ว”

“เป็นร่างกายที่สะดวกสบายดีจังเลยนะ” อาร์กามยิ้มอย่างอารมณ์ดี พลง
ออกแรงกดนิ้วลงหนักขึ้น เหมือนอยากจะทำร้าย

“ใครๆ ก็ว่าแบบนี้ แต่ช่วยหยุดจิ้มเล่นซะที่ได้มัย มันเจ็บนะ”

“คิกๆ” พอโดนว่ากลับหัวเราะชอบใจอีก เซโร่เลยได้แต่เป่าปากอย่าง
เหนื่อยใจ

“...นี่จะมาสอบปากคำอะไรหรือเปล่า” เซโร่ถามหลังจากเห็นอาร์กามแต่
นัยน์มัยจ้องดูเขาเฉยๆ

“เปล่านี้ แค่นั่งดูคนนอนหมดสภาพกลางหิมะตกแบบนี้ ก็ให้ความรู้สึก
โรแมนติกได้ดีนะ”

“โรคจิตแล้วแบบนี้!” เซโร่ตะโกนก่อนจะกระอักเลือดเพราะขยับตัวมาก
ไป ดูท่าว่าอวัยวะภายในจะได้รับความเสียหายหนักกว่าที่คิด สมแล้วที่จะได้เป็น
ผู้สืบทอดพันธกิจแห่งปราณคนต่อไป

“เหมๆ แล้วกับคนที่ยอมเจ็บตัวปางตายเพื่อจะได้ไม่ทำให้อีกฝ่ายต้องมา
ลำบากด้วยนี่ จะเรียกว่าดีล่ะ” พอโดนอาร์กาม เซโร่ก็ถึงกับสะอึก เพราะยัง
ไม่ทันพูดอธิบายอะไรสักคำ เธอก็อ่านทะลุหมดทุกอย่าง

“อีก! นี่เธอรู้หมดเลยเธอ”

“ก็นะ ใหัวเราจะเพ็งรู้อะไรกัน แถมจากเหตุการณ์ที่ผ่านมา ก็ทำให้คาด
เดาพฤติกรรมของเซโร่ได้ไม่ยากสักนิด” อาร์กามด้วยท่าที่สบายๆ เซโร่เลยพลอย
ยิ้มรับไปด้วย

“ฮะๆๆ แล้วคิดว่าที่ฉันทำไปถูกต้องไหม”

“ถ้ามองในมุมมองของพวกเรา ก็ถูกนะ อีคาริเป็นคนโง่โง่จริงๆ จริงใจ ถ้ารู้ว่าคุณ

คิดจะทำอะไรเพื่อชนะ จะต้องยอมทุกอย่างแล้วมาเสียด้วย ถึงแม้จะหมายถึงชีวิตตัวเองก็ตาม รู้ไหมว่า ถ้าทางบ้านของชนะรู้ว่าฮิคาริไม่ยอมเข้าร่วมกาลพิธิ จะเกิดอะไรขึ้น”

“ส่งคนออกมาลอบสังหาร” เซโร่ตอบโดยไม่ต้องคิด

“ถูกต้อง เหมือนกับโอริวนั้นแหละ คนที่มีความสำคัญมากไป แม้จะถูกปล่อยทิ้งไว้ แต่ก็มีคนที่มีส่วนได้ส่วนเสียอยู่ จึงไม่ใช่เรื่องที่จะยอมรับได้”

พอฟังอาวุธพูดแล้ว เซโร่ก็รู้สึกสังเวชใจ เพราะมันกลายเป็นรูปแบบเดิมๆ วนเวียนซ้ำไปซ้ำมาไม่รู้จบ คนอยากอยู่อย่างสงบก็อยู่ไม่ได้ แต่ขณะกำลังคิดอะไรอยู่นั้น อาวุธก็หันหน้าลงมามีกลิ่นเหมือนกับจะจับ ที่แรกเซโร่ตกใจจนเกือบร้องอะไรออกมา แต่พอสังเกตดูก็เข้าใจว่าอาวุธกำลังจะพูดเรื่องที่ไม่อยากให้ใครได้ยิน จึงต้องโน้มตัวลงมามีกลิ่นพอให้กระซิบได้

“แล้วรู้ไหม เทพลัประยุทธ์ที่สูญเสียพันธกิจแห่งปราชญ์ไปจะเป็นยังไง”

“...สูญเสียปราชญ์ทั้งหมดไปแล้ว ยังไม่พอหรอก”

“เทพลัประยุทธ์ไม่ได้น่ากลัวที่พลังปราชญ์อย่างเดียว แต่เพราะพลังปราชญ์นั้นทำให้ฝึกฝนวิชาที่ล้ำลึกซึ่งคนทั่วไปฝึกไม่ได้ นั่นแปลว่า แม้จะเสียพลังปราชญ์ไป แต่วิชายังคงอยู่กับตัว”

คำพูดสุดท้ายของอาวุธทำเอาเซโร่เย็นยะเยือกไปทั้งตัว เพราะนั่นแปลว่าชีวิตของชนะหลังสูญเสียพลังปราชญ์ไปย่อมไม่ปลอดภัย ทั้งๆ ที่มีชีวิตหลังจากนั้นได้อีกไม่นาน เนื่องจากร่างกายบอบช้ำถึงขีดสุดแล้ว จะถูกสังหารเพื่อเก็บความลับของวิชาหรือด้วยความกลัวว่าจะเป็นภัยก็ได้ทั้งนั้น

“ไม่ใช่แค่ชนะเท่านั้น หลังพิธิไปแล้ว บรรดาลูกศิษย์ของเธอ ถ้าใครไม่ยอมเข้าบ้านตระกูลหลักหรือสวามีภักดีต่อราชสำนักแล้วละก็ ต้องมีชะตากรรมแบบเดียวกัน เป็นเทศกาลละเลงเลือดหลังพิธิแบบนี้ประจำ เพราะฉะนั้นชนะถึงไม่รับลูกศิษย์มั่วซั่ว พวกที่รับมาส่วนใหญ่เป็นคนของทางราชสำนักทั้งนั้น”

“เข้าใจละ แต่เพราะแบบนี้เลยยังมีเหตุผลที่ต้องช่วยชนะให้ได้” เซโร่ไม่หวั่นไหวต่อเรื่องที่อาวุธบอก กลับยังมีแรงฮึดขึ้นมามากกว่าเดิมเสียอีก

“ว่าแล้วต้องตอบแบบนี้” อาร์ยืมหวานมาให้ แต่รอยยิ้มนั้นก็สลายไปเร็ว ยิ่งกว่าหิมะที่ตกลงมา ใบหน้าเรียบเฉยกับแวตาที่แสดงถึงความจริงจัง ทำเอาเซโร่ถึงกับกลืนน้ำลายลงคอ

“อยากได้ความช่วยเหลือไหม อยากให้โลหิตเยือกแข็งคนนี้ช่วยไหม” คำถามนั้นเอย่ออกมาอย่างแผ่วเบา มันนุ่มนวลเสียจนไม่อาจตอบปฏิเสธได้ ราวกับเป็นเวทมนตร์สะกดจิตให้คล้อยตามเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

เซโร่รู้ได้ในทันทีว่านี่คือตัวจริงของอาร์นะ เสนาธิการผู้เก่งกาจที่สุดของทวีปตะวันออก เธอไม่ได้ยื่นข้อเสนอมิให้ความช่วยเหลือ แต่กำลังบังคับให้เซโร่ตอบรับการช่วยเหลือที่มาจากความตั้งใจของเธอ เชนะเองก็เป็นเพื่อนรัก แม้ภายนอกจะดูเหมือนไม่แยแส แต่ในใจกลับรอเวลานี้อยู่ยาวนานแล้ว

“...มาช่วยเซนะด้วยกันเถอะ”

ยามเข้ามาถึงพร้อมกับหิมะหยุดตกพอดี เชนะเตรียมตัวออกเดินทางพร้อม
ฮิคาริในสภาพอิดโรยเพราะยังเมาค้างอยู่ ส่วนฮิคารินั้นอารมณ์เสียจากเมื่อคืนยังไม่หาย

“...โอ้ย! จะไปแล้วนะ” เชนะตะโกนเข้าไปในบ้านขณะยืนอยู่ตรงประตูทางออก เพราะไม่เห็นมีใครสักคนออกมาส่ง จะว่าไปตั้งแต่ตื่นมาก็ยังไม่เจอใครเลยด้วยซ้ำ

ตะโกนไปก็ไม่มีเสียงตอบรับ มีเพียงความเงียบน่าหงอยเหงาปกคลุมอยู่ ฮิคาริยืนคอดกเพราะรู้สึกเศร้าใจแทน ส่วนเซนะหนึ่งไปพักหนึ่งราวกับต้องการเวลาทำใจ แต่ไม่นานนักเธอก็หันกลับมาที่ประตูและพร้อมออกเดินทาง ทว่าเมื่อเลื่อนประตูเปิดออก เบื้องหน้าที่สว่างจ้ามืดมิดทอประกายมาจากนอกประตูรั้ว

ขบวนเดินทางเตรียมพร้อมรออยู่แล้ว เซโร่ อาร์ ฮันซุย โคโยมิ ต่างยืนเกาะกลุ่มปรึกษากันเรื่องเส้นทาง ส่วนเจ้าหญิงทั้งสองคือจิซาระกับทายุระเองก็อยู่บนหลังม้า กำลังทดสอบให้มันเดินลุยหิมะดู ด้านชินกิที่หายหน้าไปหลายวันก็โผล่มาร่วมขบวนด้วย ราวกับรู้เวลาได้เอง ที่น่าแปลกก็คือมีสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้นมา

ประกอบด้วยโอริกับหน่วยฮิจิมังครบทีม

“นะ...นี่พวกนาย!?” เซนะมองทุกคนอย่างไม่อยากเชื่อสายตา

“กว่าจะตื่นได้ ทุกคนรออยู่นะ” อารูหันมาร้องบอก ในเมื่อมีขวดเหล้าที่ผูกเชือกคล้องไว้กับข้อมือแล้ว เรียกได้ว่ารอบนี้เตรียมพร้อมเต็มที่ แม้จะเดินทางไกล แต่ไม่ขาดปัจจัยหลักแน่ๆ

“เดี๋ยวลี! ใครบอกว่าจะให้ไปด้วย” เซนะวิ่งเข้ามาห้าม แต่เซโรออกหน้ามาชะก่อน

“แต่ก็ไม่มีใครบอกว่าห้ามไปด้วยนี่นา”

“อะ...ซี้โกง”

“กินะ แ่ตามไปเป็นสักขีพยาน ไม่เรียกว่าไปช่วยอะไรหรอกินะ” เซโรพูดต่อ ทว่าแค่ตามไปด้วยก็ทำให้เซนะดีใจจนแทบกลืนน้ำตาไม่อยู่แล้ว

“อย่ามัวแต่ทำซิ่งกันอยู่เลย รีบๆ ไปขึ้นเรือเถอะ หนาวจะตายอยู่แล้ว” อารูบนขณะยืนกอดดอกตัวสั้นพั๊ๆ อยู่

“จึ้นมานี้ เราจะทำให้หายหนาวเอง” เซนะถลาเข้าไปกอดแขนของอารูไว้

“อุหาว! พอโดนไม้กระดานมาตีแบบนี้ยิ่งหนาวไปใหญ่เลย” อารูพูดหยอกเล่น เรียกเสียงหัวเราะครืนจากทุกคน ยกเว้นเซนะที่จับคอเสื้ออารูขึ้นมาเขย่ากลางอากาศ

“เอ่อ พอเถอะ ขึ้นเขย่ามากกว่านี้ เดี่ยวอารูกิพ่นเอาข้าวข้าวออกมาหมดหรอ” ฮันซุยเข้ามาห้ามทัพตามเคย

“หา! นี่กินข้าวเข้ากันโดยไม่เรียกเราเลยหรอ แล้งน้ำใจเกินไปแล้ว!” เซนะหันมาโวยใส่ฮันซุยแทน แม้จะดูทะเลาะโหวกเหวกใส่กัน แต่เซโรก็รู้สึกได้ว่ามิตรภาพที่เคยแตกร้าวของทั้งสาม ค่อยๆ ประสานกันที่สนิทแล้ว

“กินยากันมาเร็วแล้วไซ้ไหม” เซโรหันไปถามพวกมิเกะพลางจัดเครื่องแต่งตัวให้เข้าที่ ไม่ต่างกับการดูแลเด็กอนุบาลเลย

“ครับ/ค่ะ” หน่วยฮิจิมังทุกคนประสานเสียงตอบ

ตอนนั้นเองที่ฮิคาริซึบเข้ามาใกล้ด้วยสีหน้าลำบากใจ ดูท่าว่าคงอยากจะ

ขอโทษเรื่องเมื่อคืน แต่ถูกพวกมิเกะจ้องมองมาด้วยความอยากรู้อยากเห็นแบบเด็กๆ เลยทำให้ฮิคาริทำใจยากขึ้นไปอีก

“ขอ...”

“สองก้าวครึ่ง!”

ยังไม่ทันได้เอ่ยคำขอโทษ เซโรก็ตะโกนเสียงหลงขึ้นมาก่อน เพราะฮิคาริขยับเข้ามาในเรดโซนแล้ว

“เอ๋!?”

“ตกลงกันแล้วไงว่าอย่าเข้ามาใกล้เกินสองก้าวครึ่งนะ” เซโรย้าและถอยออกห่างอย่างกับแมวตั้งท่าระวัง

“แต่...”

“ไม่ต่างไม่แต่ทั้งนั้นแหละ จิริลี ระยะแค่สองก้าวครึ่งไม่พอจริงๆ ขึ้นจากนี่ไปยืนคุยกันในระยะสี่ก้าวแทนนะ” เซโรบอกพร้อมกับก้าวถอยออกมาอีกสองก้าว

“มะ...มันจะมากไปแล้วนะไอ้เจ้านี่ คนเขาตั้งใจจะขอโทษแท้ๆ” ฮิคาริตะโกนอย่างหมดความอดกลั้น แถมยกมือขึ้นมาตั้งท่าอีกต่างหาก

“ขอโทษอะไรกัน ดูลี ตั้งท่าจะอัดกันอีกแล้ว”

“ก็บอกว่าจะมาขอโทษ ฟังไม่รู้เรื่องอะไร!” ขณะที่ฮิคาริตะโกนเถียงกับเซโรอยู่นั้น ก็มีมือเย็บเย็บยื่นมาวางลงบนไหล่ของเธอ

“ขอ...โทษ...กัน...เรื่อง...อะไร...เหอ” เซนะถามยิ้มๆ แต่ตาที่หริลงจนเป็นเส้นนั้นให้ความรู้สึกน่ากลัวมากกว่า

“ปะ...เปล่าละท่านพี่” ฮิคาริตอบเสียงลั่น แถมยังหลบหน้าด้วย

“หือ ไม่ต้องรีบตอบแบบนั้นก็ได้ เรามาออกกำลังกายตอนเช้ากันก่อน แล้วค่อยตอบดีกว่านะ”

“กรี๊ด! ไม่เอา คะ...ใครก็ได้ช่วยด้วย” ฮิคาริดิ้นเพื่อจะให้หลุดจากมือของเซนะจนสภาพดูน่าสงสาร เซโรทนดูไม่ได้จึงเข้ามาอธิบายให้ฟัง แน่نونว่าเรื่องที่โดนอัดจนปางตายไม่ได้บอกออกไป

“ແມ່ນຸ້ ຟຶກດີໃຈນະທີ່ອີກາຣີເປັນຫຼ່ວງ ແຕ່ວ່າ...ທີ່ຫຼັງອ່ຍ່າອອກໄປສຸ່ວິດກັນຕອນ
ດຶກຸ້ ອີກະ” ເໝະຍິມອ່ອນໂຍນ ແຕ່ຍັງແຝງຄວາມຄຸກຄາມຢູ່ເລັກນ້ອຍ

“ຮັບທຣາບຮັບ/ຄະ” ເໝໂກ້ກັບອີກາຣີຮັບຄຳຢ່າງໜັກແໜ້ນ

ແຕ່ພອດລ້ອຍຫຼັງ ອີກາຣີກໍຍື່ນໜ້າເຂົ້າມາກະຊີບຂ້າງພູເໝໂກ້

“ຂອບຄຸນະ ທັງສອງເຣື່ອງເລຍ” ຈາກນັ້ນເໝກໍວົງໄປຄວງເໝເໝະດ້ວຍທ່າທາງ
ຣະກິຣະຮື້

‘ຖ້າເປັນແບບນີ້ທຸລອດເວລາກໍດີລີນະ’ ເໝໂກ້ຈິດໃຈປາກົດອ່ອນຍິມນິດຸ້

ຫຼັງຈາກຍົກໝວນມາເຣື່ອງ ຈູໂຣຈິນຫຼືອຸຊີເຟຣ໌ກໍມາຣອສ່ຢູ່ກ່ອນແລ້ວ ແຜມ
ຍັງເຕຣຍມເສຍິງມາໃຫ້ດ້ວຍ

“ເດີນທາງຣະວັງນະ” ເໝບອກລາສັ້ນຸ້ ກັບເໝໂກ້ເພື່ອໄມ້ໃຫ້ຄົນອື່ນສ່ສັຍ ກ່ອນຈະ
ໜີໄປທາງໂອຣົວ

“ຂ້າງນອກນັ້ນອັນຕຣາຍນະ” ອຸຊີເຟຣ໌ດູແລໂອຣົວມານານ ຈຶ່ງອດຣູ້ສຶກເປັນຫຼ່ວງ
ໄມ້ໄດ້

“ຂ້າຍອາກູຣູ້ຄວາມໝາຍຂອງຄຳພຸດທີ່ທ່ານຟຶບອກກ່ອນຈະສ່ຂ້າຍອອກມາຈາກວັງ”
ໂອຣົວພຸດດ້ວຍຄ້ອຍຄຳທີ່ເໝໂກ້ໃຜ້ໃນໝ້າໃຫ້ເໝອອກເດີນທາງມາດ້ວຍ ເຣື່ອງນີ້ຢູ່ໃນແຜນ
ຂອງເໝໂກ້ແຕ່ກ່ອນແລ້ວ ເໝຕ້ອງການດຶງໂອຣົວອອກສູ່ໂລກຢ່າງນອກ ເພື່ອໃຫ້ເຫັນຄວາມຈິງ
ດ້ວຍຕາຕົວເອງ

ຕອນນັ້ນແນ່ງທີ່ສ່ຍາຂອງອາຣຸຈ້ອງເໝັ່ງມາຍັງເໝໂກ້ ຫຼືໃຫ້ເໝນັກໄດ້ເຣື່ອງທີ່
ຄຸຍກັນໄວ້ເສື່ອດິນ ແນ່ນອນວ່າແຜນການຊ່ວຍເໝນັ້ນເປັນອີກເຣື່ອງ ແຕ່ເພື່ອໄມ້ໃຫ້ເໝຈິດ
ກັນທີ່ຫຼັງ ເໝໂກ້ເລີຍຕ້ອງບອກເຣື່ອງທີ່ຈິດຈະດຶງໂອຣົວອອກມາເປັນຫຼ່ວງຟ້າຍຕ່ອດ້ານ
ຫຼ່ວງຍັງໄມ້ໜີໄດ້ເອຍປາກ ອາຣຸກໍລັບຮູ້ເສຍກ່ອນ ດູ່ຫຼ່ວງຈະອ່ານອອກວ່າເໝໂກ້ຕັ້ງໃຈຈະ
ອະໄວ້ຕັ້ງແຕ່ເລີກທີ່ມາເຣື່ອງນັ້ນແລ້ວກະມັ່ງ

ແຕ່ເຣື່ອງຜິດຄາດທີ່ສຸດກໍອາຣຸກໍລັບໄມ້ຈິດຈະຫ້າມເລຍ ແຜມຍັງບອກວ່າຈະໃຫ້
ຄວາມຮ່ວມມືໃນເຣື່ອງນີ້ດ້ວຍຂ້າ ເພິ່ງແຕ່ທຸກຢ່າງຕ້ອງຢູ່ຢ່າງໄຕ້ເຣື່ອງໄຂຂ້ອນື່ງ ນັ້ນ
ກໍເປັນທຸກຢ່າງຕ້ອງມາຈາກການຕັດລິນໃຈຂອງໂອຣົວເອງ ຫ້າມບັງຄັບຫຼືໃຜ້ວິທີຫຼອກຫຼວງ
ເດັດຂາດ ໂອຣົວຕ້ອງຕັດລິນໃຈໄດ້ເອງ ເຣື່ອງຄວາມສັມພັນຫຼືການຮ່ວມມືກັນຂອງ

อาร์กับเซโรก็ห้ามไม่ให้ใครรู้ด้วย

หลังจากออกเรือแล้ว ทุกอย่างก็เหมือนกับตอนเดินทางมาไม่มีผิด ออกจะครึ้นเคร่งขึ้นด้วยจำนวนคนที่เพิ่มมา ส่วนเส้นทางที่จะไปในคราวนี้นั้น อาร์แนะนำให้อ้อมเลาะไปทางชายฝั่งตะวันตก จนไปถึงดินแดนทางเหนือของเจ้าหญิงทายุระ จากนั้นค่อยย้อนกลับมาทางภาคกลาง ถ้าเป็นเส้นทางนี้ละก็ ถึงจะไกลแต่ช่วยให้เลี่ยงการปะทะที่ไม่จำเป็นได้ ทายุระซึ่งจากถิ่นฐานของตัวเองมานาน พอได้ยินว่าจะเดินเรือไปทางนั้น เลยออกอาการดีใจกว่าใคร เจ้าหญิงจิซาระเองก็อยากไปดูสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนในแถบนั้นอยู่พอดี

ส่วนแผนการที่จะช่วยเซะนั้นนั้น อาร์บอกไว้ว่าตอนนี้อยู่ตามน้ำไปก่อน ไว้ให้เซะจัดการกับปรานคิวิโนโยโกะให้ได้เสียก่อน ถึงตอนนั้นค่อยหาทางชิงตัวเธอมา แต่ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะใช้วิธีนุ่มนวล หลีกเลี่ยงการกระทบกระทั่งกับทางบ้านของเซะด้วย

“คราวนี้เป็นการเดินทางที่ลำบากหน่อยนะ...ในหลายๆ ความหมาย” อาร์ทักขึ้นด้านหลังเซโรซึ่งหลบมารับลมเงียบๆ คนเดียว

“อ่า เป็นเส้นทางที่ไม่น่าเดินเรือไปเลยสักนิด”

“ทำเป็นพูดดีไป ต่อให้เป็นทางที่ลำบากกว่านี้ คนอย่างเซะก็ต้องเลือกไปอยู่ดี” อาร์บอกอย่างรู้ใจ

“แต่ถ้าเป็นไปได้ก็ไม่อยากให้ทุกคนต้องมาเดือดร้อนด้วยเลย” เซโรมองไปทางฮันซุยกับโคยุมิ งานนี้ทั้งสองไม่จำเป็นต้องมาด้วยก็ได้

“เสียมารยาทนะ พวกนั้นก็เพื่อนเซะเหมือนกัน ใครจะไปสนล่ะ เรื่องเดือดร้อนมันเกิดขึ้นทุกวันอยู่แล้ว”

“ฮะๆๆ งั้นแทนที่จะพูดแบบนั้น คงต้องบอกว่า...ขอบใจนะ อาร์”

“เร็วไปหน่อยไหม ไว้จบเรื่องนี้ก่อนเถอะ แล้วตอนนั้น...”

“มานั่งดื่มสุราชมจันทร์กันอีกครั้ง”

การเดินเรือเลาะมาตามชายฝั่งที่อรุว่าไว้นั้นประหลาดกว่าที่เซโรคิดเสียอีก เพราะมันเป็นชายฝั่งที่กินเข้ามาในพื้นที่ทะเล หรือก็คือทะเลน้ำแข็งนั่นเอง ม้าที่เจ้าหญิงจิซาระพามาด้วย สามารถเดินบนน้ำแข็งได้โดยไม่ลื่นหรือทำให้ม้าแข็งแตก เลยใช้มันลากเลื่อนได้เป็นอย่างดี ยิ่งเห็นแบบนี้ก็ยิ่งทึ่ง สมแล้วที่เขาว่ากันว่ารันโดคุเชี่ยวชาญเรื่องม้ายิ่งกว่าใคร

ส่วนที่หลับที่นอนก็อาศัยหมู่บ้านชาวประมงตามรายทาง คนพวกนี้ขาดรายได้เพราะออกเรือไม่ได้มานาน จึงไม่ปฏิเสธเงินค่าที่พักที่จ่ายให้ ทุกอย่างราบรื่นดี ยกเว้นต้องทนแรงลมหนาวที่ปะทะตอนเดินทาง พวกผู้หญิงซึ่งน่าจะเป็นฝ่ายบ่นกลับอดทนได้ดีกว่า ไม่มีใครบ่นสักคน แถมท่าทางยังสนุกกันดีอีกด้วย โดยเฉพาะทนายระที่เคยชินกับสภาพอากาศหนาวของทางเหนืออยู่แล้ว เลยชวนคนอื่นๆ แวะไปเล่นปาหิมะกันเป็นระยะ

การเดินทางเที่ยวนี้ เซโรได้เรียนรู้วิธีทำอาหารกลางพื้นน้ำแข็งจากโคยูมิด้วย แถมทำกันในขณะที่หิมะกำลังตกหนักอีกด้วย บางครั้งพวกเขาตกลงกันว่าจะไปค้างคืนบนเกาะเล็กๆ ซึ่งพื้นน้ำแข็งเชื่อมต่อไปถึงเกาะ บรรยายากศติจนเซนะเปรยขึ้นมาว่า ‘ราวกับมาอันนี้มันกันเลย’ เล่นเอาพวกผู้หญิงหน้าแดงไปตามๆ กัน

เมื่อชินกิรู้ว่าใช้เส้นทางอ้อม ไม่ได้แวะผ่านเมืองใหญ่เลย เขาจึงเป็นเพียงคนเดียวในกลุ่มที่ออกอาการจิตตกจนน่าเป็นห่วง

“ทำหน้ามึนๆแบบนั้น เดียวเฉาตายก่อนถึงที่หมายหรอก” ฮันซุซุซุทักขึ้นก่อนจะแวะพักบนเกาะเป็นวันที่สองติดต่อกัน ข้างตัวเขามีโอริวกับเซโรกำลังนั่งจุดไฟเตรียมปิ้งปลากันอยู่ เมฆวันนี้คือปลาย่างหินร้อน ด้วยการเอาหินล้างสะอาดมาวางไว้บนไฟ ใช้แทนกระทะในการย่างปลา

“ก็ข้าเป็นคนที่ขาดความอดทนของผู้หญิงไม่ได้นี่นา” ชินกิร้องขึ้นมาราวกับร้อให้คนทั้งกลุ่มแล้ว

“อ้าว! ก็มียูอยู่เหมือนกันไม่ใช่เหรอ” เซโรทักขณะที่ไปทางพวกเซเนซึ่งกำลังจัดเตรียมที่พักกันอยู่

“ประทานโทษนะครับ แต่กรุณาฟังพินิจพวกนั้นให้ดีๆ ก่อนได้ไหม” ชินกิรีบทักกลางที่ไปยังเป้าหมายแรก ซึ่งก็คือเซเน

“นั่น! ถึงไม่แน่ใจว่าเป็นเทพสัประยุทธ์ แต่ใช้ผู้หญิงจริงๆ เซที่ไหนล่ะ!”

“จริงด้วย ลืมไปเลย!” สามหนุ่มที่เหลือประสานเสียงกัน เพราะความเคยชินจากการปฏิบัติต่อเซเนเหมือนผู้หญิงคนหนึ่งไปแล้ว

“ส่วนนั้น” เป้าหมายต่อไปของชินกิคืออาร์

“มารุสผู้เก่งกล้าเรื่องสร้างหายนะ ใครเขาจะอยากไปยุ่งด้วย”

“ไม่มีคำโต้แย้ง!” สามหนุ่มประสานเสียงกันอย่างเห็นด้วย

“แล้วนั้นนะ” เซโรชี้นิ้วไปที่อิคาริ

“หาเรื่องใช้ไหม หาเรื่องกันใช้ไหมมมม!!!” ชินกิร้องถามอย่างน่าสงสาร เพราะทุกคนต่างพยักหน้าอย่างเข้าใจ ไม่มีใครในที่นี้อยากจะให้ใส่ตัวเองไหลออกมาอยู่นอกร่างกายเป็นแน่

“ท่านจิซาระกับทายุระเองก็...” โอริวเสนอความเห็นดูบ้าง แต่ก่อนจะหลุดปากคำว่า สวย หรือ น่ารัก ออกมา ก็เห็นทั้งสองกำลังลากจลาจลกลับมาเป็นอาหารคืนนี้

“เอาเป็นว่าผ่านไปเถอะ” เซโรเข้ามาตบไหล่โอริวเป็นเชิงปลอบใจ

หลังจากพ้นครึ่งทางมาแล้ว พวกเขาก็ตีมาถึงพื้นที่ทางเหนือ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นภูเขาสูงและป่าทึบ จำนวนหมู่บ้านและเมืองใหญ่ๆ มีน้อยกว่าส่วนอื่นๆ ของทวีปค่อนข้างมาก พวกเขามีชีวิตความเป็นอยู่ตามวิถีของชาวเขา แต่เชโรกลับชินและเข้ากับพวกชาวเขาได้ดีกว่าคนเมืองเสียอีก เพราะคนพวกนี้เข้าใจง่าย ไม่มีเบื้องหน้าเบื้องหลัง ถึงจะดูเถื่อนไร้มารยาท แต่ก็ไม่น่าใจ

ยิ่งไปกว่านั้น ทายูระซึ่งเป็นผู้ครองแคว้นทางเหนือทั้งหมด ยังมีชื่อเสียงโด่งดังในถิ่นของตัวเองยิ่งกว่าที่ใครๆ คาดคิด ไม่ว่าจะเดินทางไปทางไหนก็มีแต่คนให้การต้อนรับเป็นอย่างดี เรื่องอาหารการกินนั้น เรียกได้ว่าอยากกินอะไรก็ได้กิน การเดินทางก็ยิ่งสบายเข้าไปใหญ่ เพราะเหมือนกับเดินอยู่ในสวนหลังบ้านของทายูระเลยทีเดียว

ทายูระดูเพี้ยนๆ เมื่อเทียบกับแล้วมีเกะยังมีความคิดความอ่านมากกว่าอีก แต่เพราะจุดนี้เองที่ทำให้ทุกคนดูแลเอาใจใส่ และให้ความเอ็นดูเธอเหมือนเด็กมากกว่าให้ความยำเกรงในแบบของผู้เฒ่า แถมเชโรยังมีผลพลอยได้เพราะมีเกะไปป่าวประกาศว่าเขาคืออาจารย์ของเธอ ทุกคนเลยให้การยกย่องเขาเกินควร เป็นอีกครั้งที่ชื่อเสียงไปถึงก่อนตัว

แล้วการเดินทางก็มาถึงจุดที่ต้องหยุดชะงัก เพราะทางที่จะใช้ข้ามไปภาคกลางนั้นกำลังเกิดสงครามระหว่างผู้เคร่งศาสนาสองฝ่าย มีการวางกำลังล้อมโจมตีกันในปี ใครไม่รู้ื่อไหนเอื้อมผ่านไปจะโดนโจมตีจนถึงชีวิต จริงๆ แล้วเรื่องนี้ไม่กระเทือนชาวพวกเซนะหรือ เพราะนับกำลังรบกันแล้ว ฝ่ายเขาเหนือกว่ากลุ่มนักบวชคลั่งศาสนาเสียอีก

การเดินทางครั้งนี้เร็วกว่าที่คิดไว้ เพราะไม่มีอุปสรรคอะไรระหว่างทาง แถมยังได้คนนำทางเป็นผู้ชำนาญเส้นทางอีกด้วย อาวุธเลยเสนอให้หยุดพักรอจนกว่าพวกนักบวชจะฆ่ากันเสร็จ เนื่องจากอยู่ไม่ห่างจากบ้านของทายูระมากนัก เธอเลยชวนทุกคนให้ไปพักที่บ้านของเธอเพื่อรอฟังข่าว ซึ่งทุกคนต่างก็เห็นด้วย

เดินทางต่ออีกครั้งวัน ทุกคนก็มาถึงบ้านของทายูระ ซึ่งเจ้าตัวขี้ให้ดูจากบนยอดภูเขาที่ยืนกันอยู่ แต่พอเห็นบ้านของทายูระทุกคนต่างก็ทิ้งสัมภาระลง

พร้อมกันด้วยความตกใจ

“ตะ...ตรงไหนเธอ บะ...บ้านของเธอนะ” เซโรถามซ้ำ

“หมดนั้นเลย” ทายูระชี้ให้ดูสิ่งปลูกสร้างกลางหุบเขา มีบ้านเรือนนับพันๆ หลังคาเรียงต่อกัน และมีแม่น้ำสายใหญ่สามสายไหลผ่าน แทนที่จะเรียกว่าบ้าน น่าจะเรียกว่าเมืองด้วยซ้ำ มันใหญ่โตจนไม่ว่าใครก็ต้องตกใจ ถึงจะเป็นญาติขององค์จักรพรรดิก็เถอะ แต่นั่นมันเทียบเท่าได้กับวังหลวง

“ท่านพ่อเป็นคนชอบสร้างนู่นสร้างนี่นะ อยู่เฉยไม่เป็นเลย” ทายูระเล่าถึงบิดาพลางถอนหายใจ แต่ทุกคนกลับจ้องเธอและคิดว่า ‘ไอ้คนที่อยู่เฉยไม่เป็นนี่เธอด้วยแหละ’

พอเดินมาถึงประตูทางเข้าบ้านของทายูระ ทุกคนก็ต้องตกใจกันอีกรอบ เพราะสิ่งที่ยื่นฝ่าหน้าประตูอยู่ทั้งสองฝั่งนั้นคือหมีสวมชุดเกราะนักรบ มันยืนสองเท้าและถือหอกไว้ในมือ

ทายูระเดินเข้าไปหาหมีฝ่าประตูพร้อมกับยกมือขึ้นแตะกันเป็นการทักทาย เซโรสาบานได้ว่าเขาเพิ่งเคยเห็นหมียิ้มแบบกรุ้มกริ่มแบบนี้!

“สร้างมาเลย” อาร์พู่อออกมา โดยมีเซนหูกหน้าเห็นด้วยอยู่ข้างๆ

ภายในนั้นไม่ได้เรียบเหวอย่างที่คิด บรรยากาศคล้ายกับในตัวเมืองมาก มีผู้คนเดินไปเดินมาและจับกลุ่มคุยกันให้เห็นตามปกติ เมื่อมองเห็นทายูระ ทุกคนก็วิ่งเข้ามาทักทายบ้าง กอดบ้าง จับโยนไปโยนมาบ้าง ดูเหมือนว่ามีแต่คนเอ็นดูทายูระ

“ทั้งหมดนี้เป็นคนในครอบครัวของเธอเธอ” เซโรถามหลังจากทายูระวางเว้นจากการโดนรุมลูบหัว

“อืม ส่วนใหญ่ก็ญาติพี่น้อง แต่มีบางคนที่ท่านแม่ถูกใจและรับมาเป็นคนในครอบครัวด้วย” ทายูระตอบชือๆ ไม่คิดอะไรเลย

“เคยได้ยินมาเหมือนกันว่า ท่านผู้หญิงแห่งตระกูลสองขึ้นชอบคนเก่งมีความสามารถ” อาร์พูยกหน้านิดๆ เข้าใจแล้วว่าทำไมทางวังหลวงถึงให้ความสำคัญยำเกรงตระกูลของทายูระมาก

“ตระกูลสอง?” เซโรทำหน้าที่ส่งสัจจนโคยูมิเข้ามาเป็นคนอธิบายให้ฟัง

“เป็นชื่อเรียกของตระกูลที่มีสายเลือดเดียวหรือใกล้เคียงกับองค์จักรพรรดิ แต่ไม่ได้อยู่ในฐานันดรเดียวกันนะค่ะ”

“นอกจากนี้ยังมีตระกูลสามกับตระกูลสี่ด้วยนะ ประมาณตระกูลของหลานเหลนนะ” อารูอธิบายเสริมให้

“แล้วทายะเป็นญาติฝ่ายไหนขององค์จักรพรรดิเธอ” เซโรเอียงคอดถาม เพราะยังสงสัยอยู่ เท่าที่ฟังมาน่าจะใกล้ชิดกันพอควร แต่ก็ได้ยินมาว่าไม่กินเส้นกับทางวังหลวงอยู่เหมือนกัน

“เรื่องมันซับซ้อนนะ ทายะกับองค์จักรพรรดินับกันจริงๆ ก็เป็นพี่น้องแม่เดียวกัน แต่คนละพ่อ ท่านผู้หญิงเคยเป็นมเหสีเอกแต่งงานกับจักรพรรดิองค์ก่อน แต่ด้วยความเคยชินแบบผู้ฝึกยุทธ์ที่ไม่แบ่งแยกชายหญิง ทำให้การประพฤติดังกล่าวอย่างนี้ไม่เหมาะสม สุดท้ายพอคลอดองค์จักรพรรดิแล้ว ก็ออกจากวังมาและแต่งงานใหม่กับพ่อของทายะ แต่ทางองค์จักรพรรดิองค์ก่อนต้องการตัดความสัมพันธ์อย่างรักษาน้ำใจที่สุด เลยได้เป็นวงศ์ญาติใกล้ชิดที่สุด หรือที่เรียกว่าตระกูลสองนั่นแหละ” อารูเล่าให้ฟังจบ เซโรก็ได้แต่อ้าปากเหวอ เพราะมันซับซ้อนจริงๆ

“ส่วนที่ว่าไม่ถูกกัน ไม่ใช่เรื่องความสัมพันธ์ของท่านผู้หญิงกับจักรพรรดิองค์ก่อนหรอก แต่เพราะสมัยอยู่ในวังท่านผู้หญิงมีอำนาจมาก เป็นที่ขึ้นชอบของทหารนายกอง ขนาดฮันซุ่ยเองยังเดินตามหลังด้อยๆ เลย ฮ่าๆๆ” เซนะช่วยเล่าต่อและหัวเราะไปพร้อมกับอารู ฮันซุ่ยซึ่งโดนพาดพิงยืนหน้าแดงแล้วกระแอมออกมา

“แต่ว่า ที่เรามาโดยไม่บอกกล่าวก่อนแบบนี้จะไม่เป็นไรเธอ” โอริวถามขึ้น เพราะตัวเขาเป็นถึงองค์รัชทายาท แต่อารูรีบโบกมือปฏิเสธให้โอริวสบายใจขึ้นทันที

“ไม่ต้องห่วงๆ ท่านเองก็โดนตัดขาดจากทางวังหลวง เรียกได้ว่าหัวอกเดียวกันอยู่แล้ว แถมท่านผู้หญิงไม่ใช่คนคิดเล็กคิดน้อยหรอก ออกจะทำตัวเป็น

สามัญชนจนเกินไปด้วยซ้ำ ใช้ไหม ทายุระ” อารุหันไปขอเสียงสนับสนุนจากทายุระ
 “อืม ท่านแม่ใจดี ไม่เคยโกรธใครเลย แต่ถ้าไม่ถูกใจก็จะจับถลกหนัง
 เท่านั้นเอง” ทายุระบอกพลางซึ่งไปยังรั้วที่อยู่ห่างจากทางเดินไป ตามแนวรั้วนั้นมี
 หนึ่งมนุษย์แบบถูกถลกทั้งตัวตอกติดอยู่นับร้อยๆ

“ข้าลาละ” โอริวหันหลังกลับทันที แต่ถูกเซโรกับฮันซุยกว่าแขนไว้คนละ
 ข้าง

“กลับไปโดยไม่ทักทายเจ้าบ้าน มันยิ่งเสียมารยาทนะครับ” เซโรเตือน
 ฮันซุยพยักหน้าเห็นด้วย

“ไม่ต้องกลัวหรอกค่ะ มีเซนะอยู่ด้วย ถึงฝ่ายนั้นไม่พอใจก็คงจะไว้หน้า
 อยู่บ้าง” อารุรีบเข้ามาปลอบจนโอริวคลายความวิตกได้บ้าง

“สารพัดประโยชน์จริงๆ เลยนะ เซนะเนีย” เซโรเดินเข้ามาบอกเซนะ ทำให้
 เจ้าตัวดีใจจนแทบตัวลอย

“ชมอีกสิ ชมเขาอีกเยอะๆ เลย” เซนะบอกด้วยดวงตาเป็นประกาย

‘เอ่อ ไม่คิดว่ามันจะเป็นคำชมนะ’ ทุกคนต่างคิดตรงกัน

ด้วยความกว้างใหญ่ของบ้านทายุระ กว่าจะเดินถึงเรือนพักที่เป็นของ
 ครอบครัวเธอจริงๆ ก็เสียเวลาไปเกือบชั่วโมง พอมาถึงก็เห็นคนงานก่อสร้างกำลัง
 เลื่อยไม้ คงกำลังจะต่อเติมระเบียงทางเดินให้กว้างขึ้นอยู่ เมื่อหนึ่งในคนงานมอง
 มาเห็นพวกเซโรก็วิ่งมาหาทันที

เขาเป็นชายร่างเล็ก ขนาดตัวเกือบจะเท่ามิเกะ ไว้ผมทรงแมนจูไล่ไปถึง
 ครึ่งหัวด้านหลัง แต่ผมที่เหลืออยู่ไม่ได้ไว้ยาว ตัดเรียบๆ ให้อย่างประมาดระต้นคอ
 ดูแล้วก็ตลกพิลึก พอเขาวิ่งเข้ามาใกล้ ทายุระก็วิ่งตรงออกไปหา พร้อมกับจับเข้า
 ที่ลำตัวและยกให้ลอยขึ้นด้วยความดีใจ

“กลับมาแล้วสินะ ทายุระ”

“กลับมาแล้วค่ะ ท่านพ่อ”

“อ้อ ท่านพ่อนี่เอง...เอ๋?” ทุกคนต่างร้องเสียงหลง ไม่ใช่แค่ส่วนสูงต่างกัน
 ครั้งต่อครั้ง แต่ทายุระยังปฏิบัติต่ออีกฝ่ายอย่างกับเป็นน้องชายที่ไม่ปาน จะมีบ้าน

ไหนอีกล่ะที่จับพ่อตัวเองโยนเล่นแบบนี้

“ทนายระไม่อยู่ ทำให้ท่านพ่อต้องเหงา ขอโทษนะค่ะ”

“เหงาก็เหงาอยู่หรอกนะ แต่พ่อลูกไม่อยู่ แม่เขาก็สะกิดพ่อให้แก้เหงาให้
ทั้งวันทั้งคืนเลยละ”

‘เฮ้ยๆ! พุดอะไรให้ลูกสาวฟังนะ!’ ทุกคนร้องอยู่ในใจ พลังส่งสายตาแบบ
หมดความเชื่อถือไปยังชายวัยกลางคนร่างเล็ก

“ทำทางน่าสนุกดีนะค่ะ เสียตายทนายระไม่อยู่ด้วย”

“ไม่อยู่นะดีแล้วเพ้ย!” ทุกคนทนไม่ไหวเลยต้องร้องออกมา

“เพื่อนๆ ลูกนี่เป็นคนร่าเริงกันดีจังนะ อ๊ะ! นั่นมันท่านเทพสัประยุทธ์ไม่ใช่
หรือ โอ! ท่านอารุณะกับท่านอันซุ่ยด้วย เอ๋!? แล้วนั่นมัน...หะ...ท่านหญิงจิซาระ
กับท่านโอริว กะ...กับหน่วยฮิจิมังแห่งเก้าห้องด้วย!” สีหน้าของพ่อทนายระซีดลง
เรื่อยๆ เมื่อมองผ่านใบหน้าของแต่ละคนไป แต่พวกเขารู้ชินกับอาการแบบนี้แล้ว

“...บ้านเฮียมูยยินดีต้อนรับ และขอภัยที่การต้อนรับของเราไม่ดีพอ แบบ
ว่าละนะ พวกเรามั่นชาวป่าชาวเขา ไฉนมารยาทแบบคนเมืองเราไม่รู้จักรอก แต่
ก็ตามสบายนะครับ” พ่อของทนายระกล่าวต้อนรับอย่างเป็นปกติ และไม่ถามอะไร
อีกเลย ดูท่าจะเป็นคนง่ายๆ ตามที่พุดจริงๆ

“ท่านแม่ละค่ะ” ทนายระย่อตัวลงมาถาม

“ตะกี้โคมมาเยี่ยม คงจะนั่งเล่นกันอยู่ในห้องรับแขก ลองไปดูสิ”

แต่ก่อนจะเคลื่อนขบวนกันต่อ พ่อของทนายระก็เอื้อมมือมาดึงแขนเซโร่ไว้

“ให้หน่วยฮิจิมังรอตรงนี้กับข้าเถอะ”

แม้เซโร่จะไม่รู้ว่าทำไมมาบอกเขาแทนที่จะเป็นชนะหรือโอริว แต่เขาก็พยัก
หน้ารับด้วยดี เพราะตอนนี้หน่วยฮิจิมังเป็นคนจากวังหลวงเต็มตัว ต้องระวังทั้ง
ความสัมพันธ์และความลับ ไม่ควรยุ่งเกี่ยวกันมากนัก แค่อีกฝ่ายยอมให้อยู่ใน
บ้านนี้ก็น่าทึ่งมากแล้ว

หลังจากหลอกล่อพวกมิเกะให้ยอมอยู่กับพ่อทนายระได้แล้ว เซโร่ก็ตาม
ทุกคนไป พวกเขาพากันมาหยุดยืนอยู่หน้าห้อง ซึ่งน่าจะอยู่ตรงกลางของบ้านพอดี

เซโรเดินมายืนข้างๆ ทุกคน แล้วก็รู้ว่าทำไมพากันยืนนิ่งไปหมด เพราะในห้องนั้นมีหมึกกับหมึกกำลังนั่งเล่นโซฟา (หมากรูกฎญี่ปุ่น) กันอยู่

“ฮืมๆ ฮือ”

“ฮือ หือ”

แถมยังคุยกันอยู่ด้วย ทำให้ทุกคนงงว่าคุยกันรู้เรื่องได้อย่างไร ทายุระตรงเข้าไปกอดข้างหลังมาตัวนั้น ซึ่งพอทุกคนมองดูดีๆ ก็เห็นว่าเป็นคนสวมหัวม้า แต่หมิน่าจะเป็นหมิงจริงๆ

“อ้าว! ทายุระกลับมาแล้วหรอ รอแปะนะ แม่จะรีบปิดเกมเต๋ยวี่แหละ”
ว่าแล้วคุณม้าก็ยกมือขึ้นสับกระดานไม้จนแหลกละเอียด

‘ล้มกระดานนี้หว่า!’ เซโรต่อว่าในใจ แล้วก็เดินไปตามคาด คุณหมิงลุกขึ้นมาร้องไวยวาย ส่วนคุณม้าก็เถียงกลับเหมือนกัน แต่คุยกันด้วยภาษาสัตว์ พวกเซโรเลยไม่รู้ว่าจะพูดอะไรกัน

“ท่านแม่ นี่เพื่อนๆ ทายุระ” ทายุระรีบลากแม่ของตนออกมา

เมื่อแม่เห็นสีหน้าตกใจของทุกคน จึงค่อยๆ ถอดหมวกหัวม้าออก ทว่ารูปลักษณะใต้หมวกนั้นน่าตกใจยิ่งกว่า ใบหน้าของเธอมียาวแผ่เป็นขนาดใหญ่ลากผ่านดวงตาจนบดไปข้างหนึ่ง แถมไม่คิดจะปิดบังมันไว้ด้วย ผมตัดสั้นแบบผู้ชายและผิวสีคล้ำแดดทำให้ดูเข้มแข็งเข้ากับรูปหน้าคมสัน แขนข้างหนึ่งขาดตัวจนถึงหัวไหล่ ชุดที่ใส่เป็นชุดฮากามะ แต่ท่อนบนเป็นหนังหมาป่าพันไว้รอบตัวโดยมีส่วนหัวของมันเป็นพาดประดับไว้ตรงหัวไหล่ ดูจากขนาดหัวแล้วน่าจะตัวใหญ่มากผิดปกติ ส่วนชุดท่อนบนของฮากามะถูกปล่อยลงมากองไว้ตรงเอว เธอน่าจะสูงประมาณสองเมตร แต่ด้วยรูปร่างกำยำเลยดูสง่ากว่าเกรงขามมากกว่าดูสูงโป่ง กล้ามเนื้อไม่ได้ใหญ่ถึงขนาดเป็นก้อนๆ ขึ้นมาให้เห็น แต่แค่มองก็รู้สึกว่าจะแข็งแรงยิ่งกว่าเหล็กเสียอีก

“...ข้าเฮียวมุย เอเมียโกะ อุตส่าห์มาถึงสถานที่หลังเขาเช่นนี้ ลำบากพวกท่านจริงๆ” เธอยิ้มพลางกล่าวด้วยน้ำเสียงไพเราะ ดูไม่สมกับรูปร่างเลยสักนิด

เซโรแอบชมในใจว่า สมแล้วที่เคยอยู่ในวังมาก่อน แม้ลักษณะภายนอกจะทำให้รู้สึกว่ามันน่าจะพูดคุยด้วยได้ง่ายๆ แต่การแสดงออกก็ยังสื่อให้เห็นความเป็นชนชั้นสูงมาก่อน

“ว่าแล้วก็ผิดกับคนแถวๆ นี้กลับ” เซโรคิดขณะมองอาวุธที่ไม่มีมารยาทของชาววังเลยสักนิด

ขณะที่พวกเซโรกำลังจะแนะนำตัวบ้าง เธอก็ยิ้มพร้อมกับบอกชื่อของพวกเธอได้ถูกต้องทุกคน ไม่เว้นแม้แต่โคยมิที่ไม่มีชื่อเสียงแบบพวกเซโรเลย

“คุณโคยมิเห็นพวกท่านตั้งแต่ข้ามเขตทางเหนือมาแล้ว แต่พวกท่านก็มาเร็วกว่าที่คิดไว้ละ เลยไม่ได้เตรียมอะไรไว้ต้อนรับ” เอมิยาโกะบอกพลางหงายมือไปทางคุณหมิ ซึ่งตอนนี้ไปนั่งดูยาสูบอยู่ตรงระเบียง แต่ยังอุตส่าห์หันมาผงกหัวให้

“...หมิแน่ใจไหมครับ ไม่ใช่คนที่สวมชุดหมินะ” เซโรถามแทนทุกคน

“คิกๆ หนิจริงๆ จะ แต่สัตว์แถวนี้ใกล้ชิดมนุษย์มานานหลายชั่วอายุ จนเริ่มมีวิวัฒนาการไปในแบบที่เห็นนี่แหละ” เอมิยาโกะหัวเราะก่อนตอบด้วยท่าที่แบบรอให้ถามอยู่แล้ว

เมื่อเห็นว่าไม่ใช่สัตว์ป่าดุร้ายอะไร โคยมิจึงค่อยๆ ย่องเข้าไปหา ยิ่งพออีกฝ่ายไม่ว่าหรือมีปฏิกิริยาตอบสนองอะไร จึงเผลอเข้าไปกอดเต็มรัก ท่าทางคงชอบอะไรใหญ่ๆ หนิๆ แบบกอดได้เต็มมือแน่นๆ ส่วนคุณหมิโคยมิก็ปล่อยให้กอดและนั่งพ่นยาสูบต่ออย่างสบายอารมณ์

“มานั่งคุยกันทางนี้เถอะ” เอมิยาโกะเชิญทุกคนเข้ามาในห้อง ซึ่งมีเบาะรองนั่งพร้อมน้ำชาตั้งรอไว้แล้ว เมื่อนั่งลง ทายูระก็กระโดดไปนั่งบนตักของผู้เป็นแม่ทันที และแม่ก็ลูบหัวบุตรสาวด้วยสีหน้าเอ็นดู

“จู่ๆ ก็หายตัวไป แม่เป็นห่วงแทบแย่เนะรู้ไหม นึกว่าคุณหนีออกมาพาลูกไปแล้วซะอีก” เอมิยาโกะบอกโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า เลยไม่รู้ว่าจะพูดจริงหรือพูดเล่น แต่ที่แน่ๆ ก็คือ...

“รู้แล้วว่าใครเป็นคนสอนทายูระมา” ทุกสายตามองไปยังเอมิยาโกะอย่างเอือมระอา

หลังจากนั้นเธอก็เริ่มถามสารทุกข์สุกดิบ จนรู้ว่าพวกเซโรกำลังมุ่งหน้าไปภาคกลาง เพื่อร่วมงานวันแห่งกาลพิธิของบ้านชนะ

“หือ วันแห่งกาลพิธิสินะ แต่นี่ยังไม่หมดฤดูหนาวเลยนะ” เอมียาโกะบอกพลางมองไปข้างนอก เห็นแต่หิมะขาวโพลน

“มีเหตุผลอยู่นะ” เซนะตอบไปตามพิธิ แต่ไม่ได้เจาะลึกรายละเอียด พอเห็นว่าเจ้าตัวไม่อยากจะพูดถึง เอมียาโกะเลยไม่ได้ซักต่อ และเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปทางโอริวแทน

“พวกเราคงเพิ่งพบกันครั้งแรกสินะ ท่านโอริว”

“ครับ แต่ข้าเลื่อมใสในชื่อเสียงของพระนางมานานแล้ว”

“พูดอะไรนะ ตอนอยู่ในวังข้าก็สร้างแต่ปัญหา ถึงตอนนี้จะได้เป็นตระกูลสองก็เถอะ แต่ว่ากันตามจริงแล้ว บ้านเราไม่มีสายเลือดอะไรเกี่ยวข้องกับทางเชื้อพระวงศ์เลย เด็กคนนี่เองก็ด้วย” เอมียาโกะใช้แขนข้างหนึ่งโอบตัวทายูระไว้ด้วยความรัก

คำพูดของเธอเหมือนพูดดักทางไว้ ไม่ให้ใครลากทายูระเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องบ้านเมือง อารูเลยได้แต่ยิ้มแห้งๆ เพราะลองพูดชัดเจนขนาดนี้ เธอต้องระวังไม่พูดเรื่องบ้านเมืองออกไป

“แล้ว...ท่านสินะ อาจารย์ที่ล่อลวงลูกสาวข้าไป” เอมียาโกะหันมาทางเซโรและยิ้มให้ แต่คำพูดนั้นชวนให้เข้าใจผิดจริงๆ

“อะ...เข้าใจผิดแล้ว” เซโรรีบแก้ตัว แต่ทายูระขัดขึ้นมาได้จังหวะพอดี

“ไม่ใช่ค่ะท่านแม่ ข้าหนีตามท่านอาจารย์ไปเอง”

“ไม่ได้ช่วยเลย!” เซโรรีบขัด ทำให้คนอื่นๆ กลั่นหัวเราะกันไม่ไหว ต้องปล่อยก้ากออกมา แม้จะรู้ว่าเสียมารยาทก็เถอะ

“ข้ารู้อยู่แล้ว แค่อยากจะแกล้งเล่นเท่านั้น” เธอบอกให้เซโรหายกลัว แล้วกลับมาถามลูกสาวแทน “แล้วได้เรียนรู้อะไรมาบ้างล่ะ”

“ได้เรียนรู้อะไรเยอะแยะเลยล่ะ โดยเฉพาะเรื่องบนเตียง” พอทายูระบอกอย่างนั้น เซโรก็ถึงกับต้องพ่นน้ำชาพรอด พร้อมกับโดนเอมียาโกะคว้าคอเข้าไปหา

“ละ...แหล่่มาก! ช่างละลำบากใจมากเลยที่จะสอนลูกเรื่องนี้รู้ใหม่” กลายเป็นว่าพูดถูกใจไปเสียอย่างนั้น

“ขออภัย แต่คนที่สอนเรื่องนั้นไม่ใช่ข้าแน่” เซโรรีบบอกปิดและมองไปยังตัวคนร้ายที่นั่งซดซาแบบสบายใจอยู่ เขาคืออาร์นนั่นเอง

“ว่าแต่ ยังไม่ได้สอนไปถึงภาคปฏิบัติใช้ไหม” คราวนี้น้ำเสียงเปลี่ยนไปจนเซโรต้องกลับมางัดตัวลั่นอีกครั้ง

“ระ...เรื่องนั้นไม่แน่นอนครับ”

“ดีมาก” เธอตอบหลังเซโรอย่างอารมณ์ดี ส่วนเซโรลอบมองไปทางอาร์นอย่างจับแค้น

การพูดคุยอย่างเป็นกันเองขึ้นเรื่อยๆ นี่ถูกแทรกจากแขกอีกคน เขาเป็นนักบวชที่มีบาดแผลเต็มตัว แฉกเดินเข้ามาในห้องแบบไม่บอกไม่กล่าว แต่ทุกคนก็ยอมทนต่อความไร้มารยาทนั้น

“ท่านผู้หญิง ข้าต้องการเสปียงกับยาเพิ่ม ช่วยจัดหาให้ก่อนเย็นวันนี้ด้วย” พอมาถึงก็พูดราวกับสั่งทันที

“อาหารในป่ามีเยอะแยะ ส่วนยากี่ไปหาเอาเองในเมืองสิ” เอมียาโกะบอกด้วยน้ำเสียงรำคาญใจอย่างชัดเจน

“แต่ถ้าท่านจัดหาให้เรา มันจะเป็นการทำบุญที่ยิ่งใหญ่นะ”

“แค่ไปเก็บไอ้ขี้เรื้อนใกล้ตายอย่างท่านมารักษา ก็ถือว่าเป็นการทำบุญมากพอแล้วสำหรับข้า”

“...การที่ท่านช่วยข้าไว้ก็เพราะไม่ชอบพวกนอกคริสตเหมือนกันใช่ไหมล่ะ เอาเป็นว่าข้าจะไม่บอกใครหรือกว่าได้รับความช่วยเหลือมาจากท่าน” ท่าทางของนักบวชพยายามเก็บงำความรู้สึกไว้ แต่ก็ไม่พ้นสายตาของพวกเซโรไปได้ ทว่าถึงอย่างนั้นเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องภายใน พวกเซโรไม่ควรจะสอดปากพูดอะไรไป

“ให้ได้อย่างนี้สิ ทายะ ไปหยิบพุงกันกับกระดากมาให้แม่หน่อยสิ” เอมียาโกะตอบหลังทายะเบาๆ ทำให้เจ้าตัวต้องรีบลุกขึ้นทันที ส่วนนักบวชนั้นยิ้มอย่างยินดี

“อยานะ” อารูวางมือลงบนหลังมือที่กำไว้แน่นของเซโร เขาไม่เห็นด้วยที่เอมียาโกะยอมให้ความช่วยเหลือเพราะถูกบีบบังคับนี้

ไม่นานนักทายูระก็กลับมาพร้อมของที่สั่ง เอมียาโกะเริ่มเขียนตัวอักษรลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ราวกับกำลังคัดลายมือ แต่สิ่งที่เธอเขียนนั้นไม่ใช่รายการของที่นักบวชต้องการ ตัวหนังสือของเธอแบ่งเป็นสองแถวตามแนวตั้ง

บรรทัดแรกเขียนว่า

‘ช่วยตามใจอยาก’

ส่วนบรรทัดที่สองเขียนว่า

‘ฆ่าตามใจนี้’

“อ่านหนังสือออกนะ นี่คือหลักการปฏิบัติของเฮียวมูย จำใส่กะโหลกไว้ซะ” เอมียาโกะยื่นกระดาษให้นักบวชที่หนึ่งทำหน้าเสียอยู่

“นี่ก็พวกฆ่าตามอำเภอใจสินะ” เซโรยิ้มแห้งๆ ขณะเหลือบมองไปทางเซนะซึ่งมองเอมียาโกะด้วยดวงตาเป็นประกาย คงจะดีใจที่ได้เจอพวกเดียวกัน

“ที่เก็บท่านมารักษานะ เพราะไม่อยากให้มาตายแถวบ้าน เดียวจะกลายเป็นแหล่งเพาะเชื้อโรคและโรคระบาดให้สัตว์ป่าแถวนี้ อิม...พวกท่านไม่ว่าจะฝ่ายไหนก็ไม่ใช่ผู้ถือศีลหรอก และถึงจะเชื่อมั่นก็คงเป็นศาสนาที่ข้าไม่มีวันหันไปนับถือแน่ๆ เพราะนั่นเชิฐผูกกันให้พอใจเถอะ แต่ช่วยไปตายไกลๆ บ้านข้าด้วย” เอมียาโกะพูดได้ตรงใจเซโร จนเขาต้องมองเธอด้วยดวงตาเป็นประกายไปอีกคน อารูถอนหายใจและหยิกหลังทั้งสองคนเป็นการเตือนสติ

“มารศาสนา ที่แท้พวกเฮียวมูยก็เป็นมารศาสนา!” นักบวชลุกขึ้นแหกปากและชี้นิ้วใส่เอมียาโกะ

“หาเรื่องตายแท้ๆ” พวกเซโรต่างคิดตรงกัน เพราะต่างสัมผัสได้ว่าแรงกดดันของทางเอมียาโกะกำลังพุ่งสูงขึ้น จนแทบจะทะลุพีดานแล้ว

“โห! พูดแบบนี้ สงสัยจะต้องแสดงให้เห็นแล้วละมั้ง ว่าเฮียวมูยจะทำยังไงกับพวกหมาบ้าที่หลุดเข้ามา” ชั่วพริบตาที่เธอพูด ทั้งเซโรและคนที่ไม่มีพลังปราณต่างก็ต้องสับัดด้วยชาออกจากมือ เพราะมันกลายเป็นน้ำแข็งและกัด

ผิวหนังจนรู้สึกเจ็บ

ยังไม่ทันเห็นว่ามีเมียโกะลงมืออย่างไร ฮันซุยก็นึกมีมือใหญ่ๆ ออกมาขวางหน้านักบวชไว้ มือข้างนั้นของฮันซุยกลายเป็นแทงน้ำแข็งใสไปเลย

“อาตมาขอขโมยบาป” เสียงพูดแบบดัดเสียงของอารูดังมาจากด้านหลังฮันซุยก แต่ก็เข้ากับสถานการณ์และท่าทางของฮันซุยกมาก จนทุกคนแม้แต่ตัวเมียโกะหลุดคำออกมา

“ได้สิ เห็นแก่หลวงพี่นะ ใส่หัวไปจากบ้านนี้ซะ เจ้าคนที่อ้างตัวว่าเป็นนักบวช” เมียโกะยิ้มและสะบัดมือไล่ให้นักบวชออกไป คนที่ถูกไล่กวดพันกรอดและจ้องอย่างอาฆาต ก่อนจะลุกขึ้นกระโดดเท้าออกไป

“ทุกคนมีกรรมเป็นของตัวเอง ปล่อยเขาไปผจญกรรมของเขาเถอะ ท่านผู้หญิง” ฮันซุยกบอกเมียโกะขณะใช้พลังปราณทำลายน้ำแข็งที่เกาะอยู่เต็มมือ

“อมิตตาพุทธ” ทุกคนต่างพนมมือขึ้นและเอ่ยพร้อมกัน

เรื่องของนักบวชนี้ทำให้พวกเขารู้โอกาสสนทนากับเมียโกะฟัง ว่าเพราะพวกนี้รบกันอยู่ เลยทำให้เดินทางผ่านมาไม่ได้ เมียโกะจึงยอมให้พวกเขารู้พักอยู่ที่นั่นได้ตามสบายจนกว่าจะเดินทางต่อไปได้

อีกครั้งที่เขารู้ได้เรียนรู้ว่า คนเรานั้นดูจากภายนอกไม่ได้ เช่นเดียวกับอาคิที่แม่หน้าตาไม่น่าคบ แต่เนื้อในกลับเป็นคนดีจนเหลือเชื่อ เช่นเดียวกับคนบ้านเฮียมูย ที่แม้จะดูป่าเถื่อนดุร้ายแถมเช่นสัตว์ป่า แต่หัวใจของคนพวกนี้กลับอบอุ่นน่าคบหาเป็นอย่างยิ่ง

ทางด้านลูซิเฟอร์ หลังจากพวกเขาออกเดินทางแล้ว เขาก็รีบตรงไปยังวาทารซึ่งเป็นที่พักของพวกเขาที่ ไทโรทันที เพราะต้องการบริหารจัดการเรื่องที่เขารู้ฝากฝังไว้ให้เสร็จก่อนจะเจอกันครั้งต่อไป เรื่องที่รับปากไว้ก็คือการช่วยเหลือเพื่อนนั่นเอง

เมื่อไปถึง ดูเหมือนว่าเรฟฟาย่าจะทำงานไปไกลกว่าเขาแล้ว เพราะการสังเคราะห์ร่างใหม่เสร็จพอดี โชคดีที่ในร่างปีศาจของฟ็อกยังเหลือส่วนที่เป็นมนุษย์

อยู่บ้าง เลยสามารถนำมาสังเคราะห์ได้ใหม่ทันที ด้วยข้อมูลของการสร้างอลดูล ที่นำมาใช้เป็นพื้นฐาน ทำให้วิทยาการของพวกเธอตอนนี้ล้ำหน้าไปมากแล้ว สิ่งที่ทำจึงไม่ใช่เรื่องยากหรือแปลกใหม่เลยสักนิด

“งั้นก็เหลือปัญหาเดียว” ลูซิเฟอร์บอกพลางหันไปมองเฟริน ซึ่งกำลังยืนอยู่หน้าถังแก้วขนาดใหญ่ที่ใส่ฟ็อกไว้ในน้ำยาเพื่อทำให้สลายอยู่

ปัญหาติดขัดก็คือ เขาจำเป็นต้องรู้ข้อปีศาจที่ฟ็อกไปทำสัญญาด้วย การเข้าไปในโลกจิตใจจะได้มีหลักประกันมากขึ้น คนเดียวที่จะรู้เรื่องนี้ก็คือเฟรินซึ่งมีความทรงจำทั้งหมดของฟ็อก แต่ก็ดูเหมือนจะเป็นความทรงจำที่เจ้าตัวไม่ยอมให้ใครรู้ ภาพที่เห็นจึงไม่ชัดเจนพอจะระบุตัวตนของปีศาจนั้นได้ กลายเป็นโชคของเฟรินที่เธอเคยตามอดมาก่อน ทำให้มีประสาทการได้ยินเหนือกว่าคนทั่วไป พอได้ยินเสียงพูดของปีศาจจากความทรงจำ ก็สามารถระบุตัวได้อย่างค่อนข้างมั่นใจ

“คิดว่าจะจะเป็น จ้าวอสรพิษยอร์มุนกานด์ร” พอเอ่ยชื่อนี้ออกมา ภายในห้องก็กลับไปสู่ความเงียบงันแบบไม่ได้นัดหมาย วาเลโอราที่เข้ามาอยู่ในที่นั่นด้วยถอนหายใจออกมา

“ดันเป็นตัวน่ารำคาญที่สุดซะด้วย”

“ทำไมเธอ” เรฟพรายยาไม่รู้จักปีศาจตัวนี้ จึงรีบถามออกมา

“ให้ข้าเล่าให้ฟังเองเถอะ” เฟรินเสนอตัวเพราะเธอเองก็เคยเจอยอร์มุนกานด์รมาก่อน เลยจำเสียงมันได้

“ยอร์มุนกานด์รนะเป็นปีศาจที่ไม่มีร่างกายเป็นของตัวเอง” แค่คำแรกที่เฟรินบอกก็ทำให้เรฟพรายยาเข้าใจถึงคำว่าน่ารำคาญแล้ว

“มันเป็นปีศาจที่จะแอบเข้าไปรีดและกัดเหยื่อในความฝัน พืชที่มันทิ้งไว้ไม่มีผลทางร่างกาย แต่จะทำให้จิตใจของคนผู้นั้นมีตบอดจมลงสู่ห้วงแห่งความทุกข์และสิ้นหวัง แถมได้ยินมาจากท่านเอริสว่าส่วนหนึ่งของมันกำเนิดมาจากจิตใจด้านลบของโลก เรียกได้ว่ามีความชั่วร้ายไม่เป็นสองรองใคร ในโลกปีศาจเอง มันก็เที่ยวไปสิงร่างปีศาจด้วยกันอยู่บ่อยครั้ง จนกระทั่งถูกท่านเอริสจับขังไว้

ในหอคอยทมิฬ แต่เห็นว่ามีคนไปแอบปล่อยมันออกมา...หรือว่า” เฟรินเอะใจขึ้นมาเหมือนกับทุกๆ คน เลยหันไปมองฟ็อก

“เจ้านี่เองหรอ” ลูซิเฟอร์ถึงกับกุมขมับ เพราะโดนมนุษย์ลอบเข้าไปล้วงคอถึงถิ่นโดยไม่รู้ตัวเลยแบบนี้ มันน่าอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนีจริงๆ กรณีของดอนเทรียยังพอยอมรับได้ เพราะรายนั้นเข้าไปแบบตรงไปตรงมาโดยใช้ฝีมือของตัวเอง แต่กรณีของฟ็อกนี่เหมือนโจรที่ขโมยของไปแล้วนานกว่าสิบปี เจ้าของจึงค่อยรู้ว่าของโดนขโมยไป

“คิดไปคิดมา ปล่อยให้อยู่ในสภาพแบบนี้ต่อไปเถอะ” เสียงส่วนใหญ่ลงมติตรงกัน เพราะรู้ซึ่งถึงความร้ายกาจของฟ็อกจนไม่อยากให้กลับมาอีกแล้ว

“ไม่ได้นะ!” เฟรินรีบร้องห้ามตามคาด

“อืม ยังไงก็เป็นคำสั่งของท่านผู้นำเซโรละนะ” ลูซิเฟอร์พูดอย่างเหนื่อยใจ ก่อนจะกลับเข้าสู่ประเด็นสำคัญ

“แต่ถ้าเป็นยอร์มุนกานด์ร์ก็มีโอกาสสูงที่มันจะสิงอยู่ในร่างนี้ด้วย” ลูซิเฟอร์มองฟ็อกแบบเดียวกับทุกคนอีกครั้ง

“เป็นไปได้ และมันก็อธิบายได้ด้วยว่าทำไมเจ้าบ้านนี้ถึงได้มีพลังผิดมนุษย์-มนาต่างจากคนทั่วไป” มายาซึ่งเพิ่งมาถึงเป็นคนตอบ

“มาจนได้นะ” พอลูซิเฟอร์เห็นมายาก็รู้สึกโล่งใจ เพราะเธอเป็นส่วนสำคัญต่อการช่วยฟ็อก พลังโลกมายาของเธอคือกุญแจที่จะดึงตัวตนของฟ็อกกลับมาที่แรกเธอไม่เห็นด้วย แต่คงช่วยเพราะเป็นคำให้ว้าวานจากเซโร แม้ฟ็อกจะเป็นคนแรกๆ ที่เธอสามารถพูดคุยด้วยได้ แต่เพราะไม่ชอบนิสัยเจ้าเล่ห์และมักงายของอีกฝ่าย เลยไม่อยากจะนับเป็นสหายสักเท่าไร

“เรื่องการเชื่อมต่อไปยังจิตใจไม่มีปัญหาอะไร แต่เธอจะรับมือไหวหรอ” มายาหันไปถามเฟรินซึ่งจะเป็นคนเข้าไปในจิตใจของฟ็อก

“อย่าว่าแต่เป็นยอร์มุนกานด์ร์เลย ต่อให้เป็นตัวอะไรซ้าก็จะไป” เฟรินยืนยันด้วยความมั่นใจ

“เช่นนั้น...ทุกอย่างก็พร้อม” มายาพูด แล้วทุกคนก็พยักหน้ารับและพร้อม

จะเริ่มแผนการช่วยฟ็อกทันที

ช่วงเวลาที่พักอยู่บ้านของทายุระ พวกเซโรดูเหมือนคลายมากกว่าที่คิดไว้
แม้แต่พวกฮิจิมังเองก็ได้รับการดูแลอย่างดี เพียงแต่ห้ามเข้าไปในบางจุดของบ้าน เซโรชอบนิสัยของเอมียาโกะเป็นอย่างมาก เพราะเป็นคนง่าย ๆ แต่คิดอะไรได้ลึกซึ้ง และภาพที่เหมือนยักษ์เดินจูงคนแคระไปไหนมาไหนของเอมียาโกะกับพ่อของทายุระก็คุ้นตาได้ในเวลาไม่นาน ดูๆ ก็น่ารักไปอีกแบบ เป็นครอบครัวที่ดูอบอุ่นมาก แม้จะเลี้ยงลูกแบบ ‘ปล่อยปละละเลย’ ไปหน่อยก็เถอะ

ทายุระนั้นมีอิสระทั้งความคิดและการกระทำ เธอไม่ได้ถูกควบคุมด้วยกฎตามแบบวิถีทางของชาวตะวันออก แต่เมื่อใดก็ตามที่เธอทำผิดก็จะได้รับโทษค่อนข้างหนัก เพื่อให้ตระหนักถึงความรับผิดชอบ ในฐานะจ้าวบ้านคนปัจจุบัน จะว่าไปก็เหมือนกันการสอนของสัตว์ป่า ปล่อยให้เรียนรู้ด้วยตัวเองตามสัญชาตญาณทำอะไรผิดก็ได้รับบทเรียนที่ต้องหลาบจำ แต่ละคนย่อมมีสิ่งที่ไม่รู้ว่าถูกหรือผิดกันแน่ วิธีการนี้จึงเหมาะกับนิสัยของทายุระ

ทุกคนในบ้านนี้ แม้จะไม่ใช่ญาติพี่น้องกัน แต่ก็รักใคร่กันเหมือนคนในครอบครัวเดียวกัน ในบ้านนี้มีคนทุกระดับชั้นและทุกประเภท เอมียาโกะเป็นนักสะสมตัวยง และสิ่งที่เธอชอบสะสมก็คือคน ไม่ว่าคนคนนั้นจะมีความสามารถด้านใด ศิลปะ การต่อสู้ หรือแม้แต่พ่อครัวยอดฝีมือ เธอก็ชวนมาอยู่ด้วยกันในบ้านตระกูลเฮียวมูย และทุกคนพร้อมใจกันเดินตามเธอด้วยความเลื่อมใสทั้งนั้น

“...เข้าใจแล้วว่าทำไมคุณฮันซุขุถึงได้ชอบเดินตามท่านเอมียาโกะ” หลังจากได้เรียนรู้นิสัยใจคอของเอมียาโกะ เซโรก็พยักหน้าอย่างเข้าอกเข้าใจ

“ไม่ได้ชอบ” ฮันซุขุรีบบอก

“น่าๆ ไม่ใช่เรื่องน่าอายสักหน่อย” เซนะบอกพลางลูบหัวอีกฝ่ายไปด้วย

“อย่าทำเหมือนข้าเป็นเด็กสิ” ฮันซุขุยังคงรักษาท่าที่สงบได้เหมือนทุกที แต่จังหวะที่เซนะเล่นอยู่กับฮันซุขุนั่นเอง เซโรก็แยกตัวมาคุยกับอาร์

“คิดว่าไง ที่นี้เหมาะจะให้เซนะมากบดานดินะ” เซโรลองถามดู โดยคิดว่า

อีกฝ่ายก็คงคิดทำนองนี้อยู่เหมือนกัน

“อืม จะว่าเหมาะก็เหมาะอยู่หรอก แต่ที่นี้ก็ดูไม่ปลอดภัยเท่าไหร่นะ” อาร์บอกพลางนั่งดื่มเหล้าชิมหิมะที่ยังตกลงมาไม่หยุด

“อธิบายที” เซโรนั่งลงข้างๆ และตั้งใจฟัง

“ถ้าเสีย” อาร์บอกสั้นๆ แต่เป็นความหมายที่เซโรสามารถนำไปขยายความเองได้

“รวมคนเก่งไว้เยอะเกินไปสินะ”

“ประมาณนั้นแหละ ถึงท่านผู้หญิงจะไม่มีประสบการณ์หรือความตั้งใจแบบที่คนอื่นคิดก็เถอะ แต่เมื่อคนภายนอกมองเข้ามาในเสียวมุ้ยมันจะแตกต่างกัน” อาร์พูตก่อนจะกระดกเหล้าเข้าไปอีกอีกใหญ่ เซโรรู้หน้าที่ดีจึงรีบดื่มเหล้าลงไปในจอกที่เป็นจานแบนขนาดใหญ่ในมือเธอทันที

“มันไม่เหมือนกับบันโดคุที่ทางราชสำนักกลัวเพราะความเข้มแข็งของผู้นำและทหาร รวมถึงจิตใจของประชาชนที่ฝึกฝนในตัวเจ้าหญิงจิซาระมากกว่าตัวองค์จักรพรรดิ แต่ที่นั่นคือถ้าเสียซึ่งเต็มไปด้วยอันตราย เซอร์รู้หรือเปล่าเสียมันล่าเหยื่ออย่างไร”

คำถามของอาร์ทำเอาเซโรรู้สึกเย็นยะเยือกจนขนลุกชัน เขาเชื่อว่าทฤษฎีเรื่องการล่า เข้าใจธรรมชาติของสัตว์แทบทุกชนิด และแน่นอนว่าเข้าใจเรื่องการล่าของเสียเป็นอย่างดี

มันเป็นสัตว์ที่ไม่ใช้กำลังในการล่าเหมือนรูปลักษณ์ตามธรรมชาติที่เป็นอยู่ แต่มันจะทำตัวกลมกลืนเป็นส่วนหนึ่งของสภาพแวดล้อม จ้องมองเหยื่ออย่างเยือกเย็น รอแล้วรออีก รอจนกว่าจะมั่นใจว่าจะตะครุบเหยื่อได้ในจังหวะที่ดีที่สุดจากด้านหลัง เป็นจอมซุ่มโจมตีแห่งป่าเลยก็ว่าได้

“ทำหน้าที่แบบนี้คงจะเข้าใจสินะ ที่นั่นะไม่สนใจและไม่คิดจะเกี่ยวข้องกับโลกภายนอก พวกเขามีความสุขกับการดำรงอยู่แบบนี้ แต่เสียก็ยังเป็นเสีย ตอนนี้แค่ทำตัวกลมกลืนไปตามสภาพแวดล้อม แต่ถ้ามีเหยื่อหลุดเข้ามาละก็ จะไม่ลังเลที่จะโจมตีด้วยกำลังทั้งหมดหรอกนะ”

เซโรนี่ภาพตอนมีทหารของทางวังหลวงบุกเข้ามา ก่อนจะมองไปยัง
 หนังกที่ตอกติดกับรั้วบ้าน พลังคิดว่าเสียตัวนี้ดูร้ายและตัวใหญ่กว่าเสียทั่วไป
 เสียด้วย

“ทางราชสำนักถึงไม่ค่อยถูกใจนัก เพราะแม่ตอนนี้จะยังไม่มื่ออะไร แต่ก็สั่ง
 ให้ทางนี้ทำตามความต้องการของตัวเองไม่ได้อยู่ดี ยิ่งถ้าบีบบังคับมากๆ เข้าก็จะ
 โดนกัดอีก เพราะจันธรรมชาติของมนุษย์ก็แบบว่า...”

“มนุษย์ล่าเสือ” เซโรตอบให้แทน ทำให้อารูยิ้มอย่างพอใจ ทว่าเซโรกลับ
 ทำหน้าวิตกเสียเอง เพราะเขารู้สึกชอบความเป็นอยู่และผู้คนที่นี่มาก จนไม่อยาก
 ให้ใครมาเปลี่ยนแปลงมันไปจากที่เป็นอยู่เลย

“เอาน่า ไม่ต้องทำหน้าเครียดหรอก ที่โรคูกเองก็ไม่เลวใช้ไหมล่ะ” อารูหัวเราะ
 เหมือนจะเริ่มเมานิดๆ

“บางทีนะ” เซโรแอบคิดในใจว่า เหตุที่เมืองนั้นดูปลอดภัยและไม่ค่อยมี
 ใครมารบกวนก็เพราะมีลูซิเฟอร์คุมอยู่ แถมประชาชนกว่าครึ่งยังเป็นปีศาจด้วย
 ถ้าเซนะกับอารูเรื่องนี้เข้าคงไม่อยากกลับไปแน่ๆ

ตกบ่ายวันนั้น เซโรออกมาเดินเล่นคนเดียวและพบเอมียาโกะกำลังซ่อม
 มืออยู่กับทายุระที่สวนหินด้านข้าง คนในบ้านแห่มาดูกันจนระเบียบแน่นไม่มีที่เดิน
 ทั้งสองยืนตั้งท่าจ้องหน้ากันโดยไม่มีใครขยับ แต่แรงกดดันที่แผ่ออกมา
 นั้นไม่ต้องพูดถึง ตัวทายุระเองขึ้นชื่อเรื่องแรงกดดันทางจิต ถ้าใครใจไม่แข็งพอ
 ยืนอยู่ต่อหน้าเธอไม่ได้แน่ แต่นั่นเทียบไม่ได้เลยกับแรงกดดันที่เอมียาโกะปล่อย
 ออกมา เซโรถึงกับต้องกัดฟันไม่ให้ร้องอ้อ! ทว่าคนที่มานั่งดูกลับไม่มีใครแสดงท่าที
 อะไรเนื่องจากแรงกดดันดังกล่าวนี้เลย แสดงว่าคงต้องเป็นยอดฝีมือตามที่ไดยิน
 มาจริงๆ

‘เซนะเคยบอกว่าแค่แรงกดดันก็ฆ่าคนได้แล้ว ดูท่าจะไม่ได้พูดเล่นแฮะ’
 เซโรรู้สึกได้ถึงแรงกดดันขนาดนี้ จึงอดคิดไม่ได้ว่า ถ้าเขาคนธรรมดาตามายืนตรง
 หน้าเอมียาโกะตอนนี้ คงหัวใจวายตายไปแล้วแน่ๆ

“...ไม่เลวนีทายุระ สามารถควบคุมจิตใจให้สงบ จนไม่โดนแรงกดดันของ

แม่เล่นงาน และไม่ให้ผลิผลลามฟุ้งพรวดเข้ามาโจมตีเหมือนแต่ก่อนแล้ว” เอมียาโกะ ชมลูกสาวตัวเอง แค่นั้นก็เรียกเสียงฮือฮาจากคนดูได้แล้ว

“ก็ท่านแม่เก่งกว่านี้ วิ่งเข้าไปหาแม่แต่จะโดนอัดฝ่ายเดียว อาจารย์สอนไว้ว่า กรณีตกเป็นรอง จงตั้งรับและคอยโจมตีจุดอ่อนอีกฝ่ายด้วยจังหวะที่น้อยครั้งที่สุด” ทายุระตอบ สมาริยังนั่งอยู่ สายตาจับจ้องการเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายอย่างระมัดระวังตัว ซึ่งนั่นยิ่งเรียกเสียงฮือฮาได้ดังกว่าเดิม เพราะไม่มีใครคาดคิดว่า ทายุระจะใช้สมองเป็นด้วย

“ฮุๆ สอนได้ดีนี่นาท่านอาจารย์” เอมียาโกะเหลือบมองเซโร่ ซึ่งแม้แต่คนอยู่ใกล้ๆ ยังไม่ทันรู้ตัวว่าเขามายืนตรงนี้ แต่เธออยู่ห่างไปตั้งไกลกลับรู้สึกตัวได้ เซโร่เลยได้แต่ยิ้มเห่ๆ ก่อนตอบไป

ทว่าพอละสายตามาเพียงแวบเดียว ทายุระก็เปิดฉากโจมตีก่อน หมัดของเธอแหวกอากาศด้วยความเร็วและแรงจนหิมะแหวกเป็นทางตามทิศทางหมัด และเพราะประมาทนั่นเองจึงทำให้เอมียาโกะเปลี่ยนท่ามาตั้งรับไม่ทัน พอโดนหมัดเข้าตรงหน้าท้องเลยเซถอยไปด้านหลัง แต่กลับไม่ได้แสดงอาการสะทกสะท้านให้เห็นเลย นับว่าพลังปราณของเธอแข็งแกร่งเอาเรื่องทีเดียว

“แห่มๆ ตกใจเลยนะเนี่ย” เอมียาโกะมิได้ตกใจที่ทายุระโจมตีเธอได้ แต่เพราะไม่ตามเข้ามาซ้ำ ทำให้ท่าที่คิดจะโจมตีสวนไปไม่ได้ใช้ ดูเหมือนความวู่วามใจร้อน เร่งเอาชัยชนะของทายุระจะไม่มีเหลืออยู่แล้ว พอเห็นว่าการโจมตีแบบฉวยโอกาสใช้ไม่ได้ผล ก็กลับไปป้องกันตัวตามเดิม

จากนั้นเอมียาโกะก็เปิดฉากโจมตี วิชาของเธอแปลกประหลาดกว่าที่เคยเห็นมา มีทั้งความยืดหยุ่นของท่วงท่า ผสมกับการโจมตีอย่างดุเดือด เน้นการใช้วิชาฝ่ามือผสมกับวิชาดรรชนีได้อย่างน่าทึ่ง มีท่าหนึ่งทีเซโร่คิดว่าเป็นการผสมกันระหว่างวิชาฝ่ามือกับวิชาดรรชนี เพราะโจมตีด้วยกรงเล็บ ทำให้ทายุระไม่คิดจะป้องกัน แต่หนีห่างออกไปเลย

“กรงเล็บแยกวิญญาณนะ” เซนะเอ่ยขึ้นด้านหลังของเซโร่ ไม่มีใครรู้ว่าเธอมายืนอยู่ตั้งแต่เมื่อไร

“กรงเล็บแยกวิญญาณ!” เซโรแค้นพุ่งดูก็รู้สึกสนใจขึ้นมาทันที

“...เซย์เคยบอกใช้ไหมว่า ตอนใช้ตรรกะที่ทะลวงสวรรค์นั้นมันทำให้นิ้วหักเลยใช้ต่อไปไม่ได้”

เซโรไม่รู้ว่าเซนะพูดเรื่องนี้ขึ้นมาทำไม แต่ก็พยักหน้ารับ

“นั่นเพราะใช้มันไม่ถูกวิธีไงล่ะ คงคิดว่าแค่รวมพลังไว้ที่ปลายนิ้วแล้วยิงออกไปละสิ”

ราวกับโดนอ่านใจออก เซโรเลยได้แต่ยิ้มรับไม่ปฏิเสธ

“ผิดมหันต์เลย หลักการของวิชาตรรกะนี้ไม่ใช่รวมพลังทั้งหมดแล้วยิงไป แต่ต้องใช้พลังให้น้อยที่สุดต่างหากล่ะ เพราะแบบนั้นมันจึงเหมาะกับคนที่ไม่ถนัดสายพลังปราณ” พอเซนะเริ่มอธิบาย เซโรก็รีบนั่งลงตั้งใจฟัง เพราะคำสอนจากเทพลัทธิประยุทธ์นั้นมีความประมาณมิได้

“แต่ที่เคยเห็นถึงใช้ มันรุนแรงมากเลยนะ แรงจนแทบไม่น่าเชื่อเลยละ” เซโรเห็นพลังทะลุทะลวงนั้นแล้ว ไม่คิดเลยว่ามันจะมาจากพลังปราณเพียงน้อยนิด

‘เพียงน้อยนิด!’ เซโรถึงกับตาสว่าง เขาเพิ่งนึกได้ว่า ก่อนหน้านั้นถึงเคยโดนเซนะทำลายพลังปราณจนเกือบหมดตัวมารอบหนึ่งแล้ว แต่ก็ยังปล่อยตรรกะที่ทะลวงสวรรค์ที่มีพลังทำลายสูงได้

“ดูเหมือนจะอะไรจะไรแล้วสินะ”

“ก็งเองก็มีพลังปราณนิดเดียวตอนที่เรารู้กัน”

“ใช่ วิชาตรรกะนั้นอาศัยแรงส่งนิดเดียวก็ใช้ได้แล้ว แต่จะอธิบายไงดีล่ะ จริงสิ มันก็เหมือนกับปืนที่พวกตะวันตกใช้กันนั่นแหละ ถ้าปากกระบอกปืนไม่แข็งแรง พอยิงออกไป กระบอกปืนก็จะแตกใช้ไหม” เซนะพยายามนึกจนได้ คำอธิบายที่ฟังแล้วเข้าใจง่าย สมแล้วที่เป็นพวกคลั่งอารยธรรมตะวันตก

“ปากกระบอกปืนนั่นแหละ” เซโรมองดูนิ้วตัวเอง และเริ่มเข้าใจเหตุผลแล้วว่าทำไมมันถึงหัก เพราะเขารวมพลังไปไว้จุดเดียวโดยไม่สนใจความแข็งแรงของนิ้วมือตัวเองเลย พอโดนแรงส่งถิบตัวมา นิ้วที่ไม่มื่อะไรป้องกันเลยหักเอาง่ายๆ

“เข้าใจแล้วสินะ แบบนั้นแหละ หลักการของวิชาตรรกะนี้คือการปล่อยให้

พลังไหลเวียนไปทั่วร่าง ไม่ใช่เฉพาะแค่ปลายนิ้วมือหรือแขน ส่วนที่ว่าทำไมพลังเพียงน้อยนิดถึงได้รุนแรงแบบนั้น ก็เป็นเพราะเหตุนี้” เซนะหักเคาะไม้ตรงระเบียบขึ้นมา ก่อนจะนำมาสักกันจนเกิดความร้อนขึ้น

“ระ...หรือว่า!”

“ใช่แล้ว การเสียดสีกันของพลังปราณในร่างกาย นั้นแหละวิธีการปล่อยพลังตรชนี่ ความคุมพลังปราณให้เป็นสองสายที่มีคุณสมบัติเดียวกัน แล้วเร่งความเร็วในการไหลเวียนและบีบให้มันมาเสียดสีกัน ฟังดูง่ายนะ แต่จริงๆ แล้วยากมาก ถ้าเป็นพลังปราณที่มีคุณสมบัติต่างกันแบบวิชาหมัดหรือวิชาฝ่ามือ ยังสามารถแบ่งออกมาได้ตามปกติอยู่หรอก แต่ถ้าเป็นแบบเดียวกันก็ลองนึกภาพการแยกชิ้นส่วนสีขาวออกจากกองสีขาวนั้นแหละ ถ้าควบคุมได้ไม่ถึงระดับ พอถึงขั้นตอนเสียดสี พลังปราณก็จะไหลกลับมารวมกันเป็นสายเดี่ยวแบบเดิม เพราะฉะนั้นคนที่ฝึกตรชนี่ทะลวงสวรรค์ให้สำเร็จได้แบบกึ่งนะ จะต้องใช้พรสวรรค์กับเวลาในการฝึกมากๆ เลย”

“...แบบนี้ละ” เซนะยังไม่ทันพูดจบ เซโรก็ปล่อยตรชนี่ทะลวงสวรรค์ใส่ต้นไม้จนเป็นรู โดยที่นิ้วของเขาไม่หัก

เซนะถึงกับมองตาค้าง

“อืม รู้สึกจะยังไม่ใช่แฮะ คงต้องเร่งให้เกิดการเสียดสีมากกว่านี้อีก” เซโรบอกตัวเองโดยไม่ทันสังเกตเห็นอาการตกตะลึงของเซนะ สำหรับตัวเขาที่ถนัดการควบคุมพลังอยู่แล้ว เรื่องนี้ยิ่งกลายเป็นของถนัดไปเลย พอได้ฟังเคล็ดลับเพียงนิดหน่อย ก็ถามพอลจนทำให้เซโรชานี้ได้อย่างสมบูรณ์ราวกับมืออาชีพ “อะ...เอาเป็นว่า กลับมาเรื่องวิชาทรงเล็บแยกวิญญาณต่อเถอะนะ” เซนะรีบตัดบททันที

“อืม เอาสิ” เซโรหันกลับมาตั้งใจฟังต่อ ทำให้เซนะลังเลว่าควรจะอธิบายต่อดีไหม เพราะการเรียนรู้อะไรของเซโรนั้นก้าวข้ามระดับผู้มีพรสวรรค์หรืออัจฉริยะไปแล้ว เหมือนกับเอาน้ำหยดลงบนพื้นทราย มันย่อมซึมหายไปในพริบตา และไม่อาจจะหยดลงไปลึกเท่าไร มันก็ไม่เคยพอ

“ช่างมันละกัน แบบนี้ก็สนุกไปอีกแบบ” เซนะทำใจได้แล้ว เลยกลับมา

อธิบายต่อ

“อย่างที่บอกไปขึ้นต้น วิชาตรรกะอย่างเดียวก็มีหลักที่ยากอยู่ในตัว ที่นี้ลองคิดว่าใช้วิชาฝ่ามือโดยใช้หลักการของวิชาตรรกะนี้ไปด้วยสิ”

เซโรพยายามนึกภาพตาม เสียหายที่เขายังไม่เข้าใจวิชาฝ่ามืออย่างถ่องแท้ เหมือนกับวิชาตรรกะที่เซนะอธิบายไปเมื่อกี้ เลยยังนึกภาพตามไม่ออก

“อธิบายแบบคร่าวๆ ละกัน เพราะเกิดเซย์ไปหัดใช้วิชาทรงเล็บแยกวิญญาณได้ มันจะกลายเป็นเรื่องใหญ่” เซนะตั้งใจข้ามเรื่องวิชาฝ่ามือไป เพื่อไม่ให้เซโรจับเคล็ดลับได้

“ยังไงเธอ”

“ก็มันเป็นวิชาลับประจำตระกูลเซียวนะ ซีนเอเมียโกะรู้ว่าเซย์ใช้ได้ รับรองไม่รอดชีวิตออกไปจากที่นี่แน่” เซนะคิดว่ามันเป็นเรื่องพื้นฐาน แต่การที่เซโรไม่รู้ก็ไม่แปลก เพราะในทวีปตะวันตก วิชาต่างๆ มีไว้เพื่อการศึกษาและเรียนรู้อย่างไม่มีการจำกัด

“ฟังนะ วิชาทรงเล็บแยกวิญญาณคือ การใช้พลังห้าสาย ปล่อยจากนิ้วมือทั้งห้าแล้วตรงเข้าสู่ร่างกาย พลังที่ปล่อยออกไปมีคุณสมบัติแบบพลังตรรกะนี้ จะเรียกว่าเป็นวิชาตรรกะแบบประชิดตัวก็ได้ และเพราะคุณสมบัติของพลังตรรกะนี้คือ การเจาะทะลุ วิชาทรงเล็บจึงสามารถเจาะแนวป้องกันของพลังปรารถนาไปได้ด้วย แต่ความน่ากลัวของวิชานี้อยู่ตรงคุณสมบัติของพลังวิชาฝ่ามือที่แฝงไปด้วยต่างหาก”

“คุณสมบัติของวิชาฝ่ามือ?”

“...กระแทก ส่องผ่าน ทลาย บั่นป่วน พลิกแพลง พุดง่ายๆ คือ เป็นคุณสมบัติที่หลากหลายที่สุดในบรรดาวิชาต่างๆ ผู้ใช้วิชาฝ่ามืออย่างน้อยก็ต้องควบคุมพลังให้ได้สลับส่าย และถ้าอยากถึงขั้นบรรลุก็ต้องรื้อส่ายขึ้นไป”

“เอ่อ แล้วเธอควบคุมได้ที่ส่ายละ” เซโรเริ่มอยากรู้

“นั่นสินะ” เซนะไม่ตอบ แค่มองมายิ้มให้

“จะสรุปให้ฟังเลยละกันนะ คนที่โดนวิชาทรงเล็บแยกวิญญาณเข้าไป จะ

โดนพลังปรารถนาจะเข้าไปในร่างกาย และทำให้เลือดไหลย้อนกลับ อวัยวะทั้งหมด
ทุกทำลาย กระดูกแตกเป็นผง พลังปรารถนาหยุดชะงัก ทุกสิ่งทุกอย่างในร่างกาย
จะถูกขับออกมาตามทวารอุทมนต์ ถึงขั้นมีคนกล่าวไว้ว่า มันทำลายได้แม้กระทั่ง
วิญญาณของคนที่ไม่โดนเข้าไป”

“หะ...โหดขนาดนั้นเลยหรือ!” แค่ง เซโรก็ขนหัวลุกแล้ว ไม่น่าเชื่อว่าจะ
มีการฆ่าที่โหดถึงเพียงนี้

“อ่า ก็แล้วแต่ระดับพลังปรารถนาของคนที่ใช้วิชานี้ละนะ อย่างระดับของ
เอมียาโกะก็น่าจะราวๆ นี่แหละ” เซนะหัวเราะคิกคัก เพราะถ้าเป็นเธอใช้ละก็ ร่าง
เป้าหมายคงถึงขั้นระเบิดเป็นฝุ่นไปเลย

“นอกจากนี้ เอมียาโกะยังมีพลังปรารถนาแบบพิเศษที่ขึ้นชื่ออีกด้วย เอ๋!?
เรียกว่าอะไรนั่น!”

“ปรารถนาผู้สาวหิมะโปรย”

“โฮๆ นั่นแหละ” เซนะพยักหน้ารับ แต่พอรู้ตัวก็รีบหันไปตามเสียงพูด
เมื่อครู่ พบว่าคนที่ตอบคือเอมียาโกะ ซึ่งดูเหมือนการข้อมมือจะจบลงแล้ว ด้วย
การที่ทายุระถูกไล่ต้อนจนพลาตเสียเอง ตอนนั้นเลยนอนหมอบหมดสภาพอยู่

“แหมๆ ก็ยังเทียบกับพันธกิจแห่งปรารถนาไม่ได้หรอก น่าอายจริงๆ” เอ-
มียาโกะจ้องมองเซนะแบบสนใจสนใจ ทำให้เซโรคิดว่าเธอน่าจะพูดเสียดลืออยู่
นิดหน่อย

“ทายุระเองก็ฝึกปรารถนาด้วยใช่ไหมครับ” เซโรพยายามเปลี่ยนประเด็นเพื่อ
ไม่ให้ทั้งคู่เกิดปะทะคารมกัน

“เด็กคนนี้นะหรือ ยังไม่ไหวหรอก ไม่ใช่ไม่มีพรสวรรค์ แต่ไม่สนใจจะฝึก
ต่างหาก ดูท่าจะชอบวิชาที่เน้นไปทางกระบวรท่ามากกว่า” เอมียาโกะบอกด้วย
ความรู้สึกหนักใจพอสมควร เพราะถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป มีหวังขาดผู้สืบทอดวิชา
แน่ นี่เป็นข้อดีและข้อเสียของการเรียนรู้

ถ้าเป็นของทวีปตะวันตกก็ไม่ต้องกลัวว่าวิชาความรู้ต่างๆ จะขาดช่วงและ
หายไปตามกาลเวลา เพราะมีการเรียนการสอนอย่างกว้างขวางและเป็นระบบ แต่

ข้อดีของทวีปตะวันออกคือเป็น การสอนแบบตัวต่อตัว ทำให้ผู้เรียนเกิดความเชี่ยวชาญจนถึงขีดสุดในสาขาที่เรียน และจะให้ความสำคัญโดยการนำกลับมาทบทวนอยู่เสมอ ทำให้ไม่ลืมเมื่ออายุมากขึ้น ต่างกับของตะวันตกที่บางอย่างถึงจะได้เรียนมา แต่กลับไม่ได้ใช้งานเลย ทำให้ลืมในที่สุด

“ฮิๆๆ จะเข้าไปข้าเองก็มีเรื่องถามท่านอาจารย์เยอะเยอะเลย มาด้วยกันหน่อยสิ” เอมียาโกะเชิญแบบบังคับ เพราะไม่รอฟังคำตอบของอีกฝ่าย เซโรจึงหันไปขอความช่วยเหลือจากเซนนะ แต่เธอกลับโบกมือไล่แทน

“โซคตินะ”

เซโรจำใจต้องตามเอมียาโกะไปยังห้องด้านใน อยู่เลยห้องนั่งเล่นและรับรองแขกคราวก่อนไปอีก ดูเหมือนจะเป็นห้องพักของเธอเอง จึงให้เซโรรออยู่ข้างนอกก่อน เพราะเธอต้องการเปลี่ยนชุดหลังจากออกแรงจนเหงื่อท่วมตัว

หลังจากนั้นเพียงครู่หนึ่ง เอมียาโกะก็ออกจากห้องมาโดยสวมชุดโปรดที่เป็นฮากามะครึ่งท่อนกับหนังหมาป่ายักษ์ แล้วเดินนำทางเซโรไปทะลุออกด้านหลังบ้านส่วนที่เป็นของครอบครัวเธอ ดูท่าว่าเธอคงมีเรื่องสำคัญจะคุย จึงคุยกันในบ้านหลักไม่ได้ หลังจากเดินมาจนถึงแม่น้ำที่กลายเป็นน้ำแข็ง และไม่มีผู้คนอยู่แถวนี้เลย เธอจึงหยุดเดินและเฝ้าขึ้นหลังจากเงยมาตลอดทาง

“เอาละ เรื่องที่จะพูดมันออกจะ...น่าอึดอัดนิดหน่อย” เอมียาโกะทำหน้าที่เครื่องเครียด แม้เสียงเธอจะไพเราะน่าฟัง แต่พอทำหน้าที่แบบนี้แล้ว ยิ่งทำให้ลักษณะภายนอกที่ดูน่ากลัวทวีความรุนแรงขึ้นไปอีก แถมเซโรยังเดาเรื่องที่จะคุยกันไม่ได้อีกต่างหาก

“คือว่า...ท่านยังไม่เคยได้เสียกับลูกสาวข้าใช่ไหม”

“ก็ต้องไม่อยู่แล้ว!” เซโรรีบตอบทันควัน

“หือ จะบอกว่าลูกสาวแสนน่ารักของเรา อับลักษณ์ซะจนไม่อยากจะมองเลยนั่นแหละ” จูๆ เอมียาโกะก็ทำเสียงเหยิ่มขึ้นมาแทน จนเซโรเริ่มกลัวหัวหด

“นั่นก็ไม่อีกนะแหละครับ ทายระบุเป็นเด็กน่ารัก ว่านอนสอนง่าย แม้จะมีส่วนที่เพี้ยนๆ อยู่บ้าง แต่ก็ยังเป็นเสน่ห์ให้คนรอบข้างเอ็นดู”

“เยี่ยม! พุดได้ดี ท่านเองก็ถูกใจข้าไม่น้อย ตกลงมาเป็นลูกเขยบ้านนี้เลยไหม”

“ตรงเกินไปแล้วครับ อีกอย่างผมคิดว่ามีคนที่เหมาะสมกับทนายระมากกว่าผมอยู่แน่นอน” เซโร่เองก็บอกปิดไปตรงๆ เช่นกัน แน่หนอว่าพอปฏิเสธไปแบบนี้ เลยทำให้ทั้งสองฝ่ายพุดอะไรไม่ออก พวกหนึ่งเงยไปเสียเฉยๆ แต่แล้วไม่นานนักเอมียาโกะก็หลุดหัวเราะออกมาก่อน

“นะ...นี่คิดจริงๆ เหนียวว่าข้าคนนี้จะยกลูกสาวให้”

“ล้อเล่นสินะครับ” แม้เซโร่จะไม่คาดคิดว่าเป็นการล้อเล่น แต่ก็ไม่แปลกใจนัก เพราะตัวเอมียาโกะเป็นคนอารมณ์ดีขี้เล่นอยู่แล้ว

“อย่าโกรธนะ แค่อยากจะรู้ว่าจริงๆ แล้วท่านเป็นคนอย่างไร ก็ลูกสาวข้านะเชื่อฟังท่านทุกอย่าง ขนาดข้าเป็นแม่แท้ๆ ยังไม่ยอมฟังเลย” เอมียาโกะบอกอย่างเหนื่อยใจ

“อ้อ แล้วบอกได้ไหมว่าฝึกทนายระแบบไหนถึงได้พัฒนาขึ้นมากขนาดนี้” เอมียาโกะรีบเปลี่ยนเรื่องมาถามต่อ

“ต้องขอบคุณเซนเซท่านะครับ เพราะผมให้ทั้งสองสู้กันทุกวัน จนทนายระขยายที่จะโดนอัดไปเอง” เซโร่พุดจบแล้วเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเป็นเรื่องที่ไม่สมควรบอกครอบครัวของเหยื่อเลย แต่ดูท่าว่าเอมียาโกะจะพอใจมากกว่าโกรธ

“แบบนี้เอง...แบบนี้เอง ในเมื่อสอนไม่จำ ก็ให้จำด้วยร่างกายเองเลยสินะ” เธอพยักหน้าแสดงความเข้าใจ

“ส่วนเรื่องกลยุทธ์ต่างๆ ผมก็ใช้วิธีแนะนำว่าจะสู้แบบไหนถึงจะไม่โดนเซนเซอัดจนและนะครับ บอกไปวันละเรื่อง นานวันเข้าเธอก็ซึมซับจนเข้าใจรูปแบบได้เอง” เซโร่เคยอยู่ในสภาพนั้นมาก่อน คือโดนคนที่เก่งกว่าอัดจนยับแบบสู้ไม่ได้เลย จึงได้บทเรียนมาว่าต้องแก้ไขไปทีละอย่าง แล้วค่อยสร้างรูปแบบที่ตัวเองสู้ได้ขึ้นมา

“เป็นวิธีที่แปลกดี น่าสนใจๆ...” พอเห็นแววตาของเอมียาโกะ เซโร่ก็นึกได้ว่าเธอเป็นพวกชอบสะสมคนมีความสามารถ นี่ถ้าทำอะไรเข้าตาเธอมากๆ มีหวัง

โดนชวนให้อยู่ที่นี้ยาวแน่ เซโรเลยรีบหยุดปากเอาไว้

“ซะๆๆ ที่เรียกผมมาคงไม่ค่อยแค่นี้หรอกใช่ไหมครับ” เซโรรีบเข้าประเด็น แต่นั่นกลับทำให้แววตาของเอมียาโกะสื่อถึงความต้องการมากยิ่งขึ้นไปอีก

“ที่จริงเรื่องของข้าก็มีเพียงเท่านั้นแหละ ส่วนที่เหลือคุณสามีเขาฝากมาถามคือรายนั้นเขาพูดไม่เก่งนะ”

แม้เอมียาโกะจะพูดแก้ตัวให้แบบนั้น แต่จากที่เห็น เซโรคิดว่าพ่อของทายะระออกจะเป็นคนคุยสนุก ยิ่งเห็นเวลาคุยกับลูกสาวแล้ว ยิ่งราวกับเป็นเพื่อนเล่นมากกว่าเป็นพ่อ

“คือจ๊ะ...ที่อยากรู้คือตกลงแล้วท่านอยู่ฝ่ายไหนกันแน่” เจอคำถามแบบนี้เข้าไป เซโรก็ถึงกับกระอักกระอ่วนใจขึ้นมาทีเดียว

“ที่ถามเพราะที่แรกคิดว่าท่านอยู่ฝ่ายกองทัพบก เพราะเห็นมีโอริมาด้วย แต่ชักไม่แน่ใจเพราะทั้งอาร์ อันซุข และหน่วยฮิจิมันก็อยู่กับท่านเหมือนกัน” เอมียาโกะแสดงความสงสัยอย่างชัดเจน ดูท่าไม่ใช่แค่คุณสามีหรอก แต่ตัวเธอก็สงสัยเหมือนกัน เซโรเลยต้องตอบให้ชัดเจน

“ก่อนอื่นเลย ทั้งอาร์และคุณอันซุขไม่ได้อยู่ฝ่ายราชสำนักนะครับ”

“แน่ใจหรือ”

“ครับ แน่ใจที่สุด เพราะพวกเขาเป็นเพื่อนของผม ถึงตัวอาร์กับคุณอันซุขจะยังมีความจงรักภักดีต่อองค์จักรพรรดิอยู่ แต่ไม่ใช่ความภักดีแบบหน้ามีดตามัว พวกเขาแยกแยะผิดถูกได้...บางทีนะครับ” เซโรเริ่มลังเลเพราะดันนึกถึงนิสัยของอาร์ขึ้นมา

“อย่างคุณอันซุขเองก็เป็นตัวตั้งตัวตีที่จะผลักดันโอริวขึ้นเป็นผู้นำกองทัพต่อต้าน ส่วนอาร์ยิ่งแล้วใหญ่ อย่าว่าแต่งงานหลงเลยครับ แค่ให้ว่าวนอะไรนิดหน่อยก็ยังไม่อยากทำเลย” เซโรพูดแล้วก็รู้สึกปวดหัวแทน

“แล้วหน่วยฮิจิมันล่ะ”

“อันนี้ต้องเล่ากันยาวเลยครับ”

ว่าแล้วเซโรก็เลยย้อนให้ฟังว่า พวกหน่วยฮิซึมของมิเกะต้องตระกล่าบากเพราะโดนอาวุธแก่งมาอย่างไรบ้าง

เมื่อได้ยินความเป็นมาเป็นไปแล้ว เอมียาโกะก็ถึงกับหัวเราะก๊ากจนลืมวางมาด

“น่าเสียดาย น่าเสียดายจริงๆ ตัวข้าน่าจะได้เดินทางไปกับพวกท่านด้วย มีเรื่องสนุกๆ แบบนี้ เอมียาโกะคนนี้พลาดไปซะแล้ว”

“ไม่สนุกหรอกครับ สุดยอดความวุ่นวายเลยต่างหาก” เซโรยังรู้สึกสงสารพวกมิเกะจับใจอยู่เลย อีกทั้งวีรกรรมมากมายที่อาวุธก่อไว้ก็ยังไม่ได้เล่าเลย

“เอาเป็นว่าตอนนี้ถึงพวกมิเกะจะเป็นคนของวังหลวงอยู่ แต่ก็...โดนหลอกให้ทำงานปกป้องคุ้มครองพวกผม และเพราะวินัยของหน่วยเก่าห้อง ทำให้รู้สึกว่าต้องปกป้องโอริวที่เป็นสายเลือดของราชวงศ์ไว้ด้วย” เซโรสรุปความอีกรอบเพื่อให้อีกฝ่ายมั่นใจ ถึงจะไม่รู้ว่าถ้าความแตกแล้วจะเป็นอย่างไรก็เถอะ

“อืม เข้าใจละ งั้นสรุปว่าท่านอยู่ฝ่ายกองทัพกบฏสินะ อ้อ พูดได้เลย...พูดได้เลย ข้าไม่ได้อยู่ฝ่ายราชสำนักอยู่แล้ว”

‘ใช้คำว่าราชสำนักแทนวังหลวงสินะ’ พอได้ยินแบบนี้ เซโรเลยคิดว่าเอมียาโกะก็น่าจะเหมือนนิจาระหรือคนอื่นๆ ที่ไม่ได้ต่อต้านองค์จักรพรรดิ แต่ต่อต้านการทำงานของราชสำนักมากกว่า

“ตัวผมเองก็ไม่ได้อยู่ฝ่ายไหนทั้งนั้นครับ เพียงแต่ผมไม่ชอบใจสิ่งที่เกิดขึ้นกับทวีปนี้ เลยคิดว่าจะช่วยผลักดันอยู่เบื้องหลังพวกโอริวนะครับ” เซโรไม่ยกากโกหกเลยพูดตามความเป็นจริงไป แต่ก็ไม่ได้บอกรายละเอียดทั้งหมดของสิ่งที่คิดไว้ไป ถือว่าให้ความไว้วางใจแต่ก็ไม่วางใจเสียทีเดียว

“งั้นต่อไปก็เรื่องสุดท้าย”

“เอ!?! ยังมีอีกเหรอครับ” เซโรนึกว่าคำถามหนักๆ นี่จะเป็นคำถามสุดท้ายแล้วเสียอีก

“เรื่องนี้สำคัญที่สุดเลยละ” เอมียาโกะบอกย้ำๆ

“คงไม่ใช่ล่อกันเล่นอีกใช่ไหมครับ”

“ไม่ๆ นี่จริงจังเลยละ อะแฮ่ม! หลังจากนั้นไป ถ้าท่านจะร่วมมือกัน เปลี่ยนแปลงทวีปนี้ละก็ อยากให้ช่วยพาทวยระติดตามไปด้วย” เอมียาโกะพูด ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่แฝงไว้ด้วยความจริงจัง

“เอาจริงหรือครับ เท่าที่ผมทราบมา ตัวทวยระเองถึงจะโดนตัดความสัมพันธ์ แต่ก็ยังเป็นน้องสาวขององค์จักรพรรดินะครับ ถ้าตามพวกผมไปก็เท่ากับว่า...” เซโร่ไม่อยากพูดต่อ เพราะคิดว่าตัวเอมียาโกะน่าจะรู้ดีอยู่แล้ว

“เมื่อมีคนในครอบครัวผิด ก็เป็นหน้าที่ของคนในครอบครัวที่จะต้อง ตักเตือนสั่งสอนกัน” เธอบอกยิ้มๆ ซึ่งอธิบายความหมายที่เธอต้องการได้ทั้งหมด

“ตัวข้าอยากจะทำหน้าที่ของตัวเองด้วยซ้ำไป แต่ก็อย่างที่รู้ว่าตัวข้าเคยมีบทบาท อยู่ในวังหลวงค่อนข้างมาก การเคลื่อนไหวจะทำให้เกิดแรงกระเพื่อมไปทั่ว และ ก่อให้เกิดคลื่นซัดโถมกลับมา” เอมียาโกะบอกพลางมองไปยังบ้านเรือนของคนที่เป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวใหญ่ของเธอ เซโร่เข้าใจความหมายของสายตาเธอใน ตอนนี้ดี ว่าเธอไม่อยากให้เกิดอะไรขึ้นกับคนเหล่านี้ และพยายามคงสภาพนี้ไว้ให้นานที่สุด

“แต่ข้าให้สัญญาะ เมื่อใดถึงเวลา เสียบุญจะไปด้วยอย่างแน่นอน”

“เข้าใจแล้วครับ ว่าแต่...เรื่องแบบนี้เอาไปบอกโอริเองไม่ดีกว่าหรือครับ” เซโร่สงสัยแต่แรกแล้ว เหมือนกับตอนที่พ่อของทวยระมาบอกเขาเรื่องพวกหน่วย อิจิมัง

“เอ!? อย่าบอกนะว่าท่านไม่รู้ตัวเลย” รอบนี้เอมียาโกะกลับทำหน้าแปลกใจ เสียเอง

“รู้ตัว?” เซโร่เอียงคอสงสัย

“คิกๆๆ แบบนี้เอง แต่ให้รู้ตัวตอนนี้เลยน่าจะดีกว่า ถึงไม่รู้สักตัว แต่ใน ขณะเดินทางตอนนี้ ตัวท่านเองก็เป็นเสมือนผู้นำกลุ่มนั่นแหละ”

“ผมเนี่ยนะ!”

“ไม่ลังเกตเลยหรือ ทั้งเซน อารุ ฮันซุ่ย พวกนี้ล้วนแต่ตามติดท่านไม่ห่าง ขนาดตอนนี้ยังมาแอบฟังอยู่ทางนั้นเลย” เอมียาโกะพยักหน้าไปทางด้านข้าง แต่

ไม่คิดจะลากตัวใครออกมา ปล่อยไว้แบบนั้นไปก่อน

“คนอื่น ๆ เอง ไม่เว้นแม้แต่โอริว ต่างก็ให้ความนับถือและยอมฟังท่านไม่ใช่หรือ”

“เรื่องนั้น...มันก็จริงอยู่ครับ” เซโร่เถียงไม่ออก เพราะถึงจะคบหากันเป็นเพื่อน แต่เมื่อถึงเวลาต้องตัดสินใจอะไรสักอย่าง ส่วนใหญ่ทุกคนจะหันมาฟังความคิดเห็นของเขาเสมอ

“เชื่อประสบการณ์ของข้าเถอะ คนระดับพวกนี้นะ ถ้าไม่ใช่คนที่พวกเขายอมรับว่าเป็นผู้นำ ไม่มีทางยอมฟังและเกาะกลุ่มกันได้แบบนี้หรอก”

“พูดซะผมกลัวเลยครับ ผมไม่มั่นใจเลยว่าจะคุมพวกนี้อยู่”

“ผิดพลาดไปด้วยกัน เติบโตไปด้วยกัน คำคำนี้ไว้แล้วเดินไปข้างหน้าซะ” เอเมียโกะบอกพร้อมกับขยี้หัวเซโร่ด้วยความเอ็นดู ก่อนจะผลักให้เดินไปทางที่พวกเซนะซ่อนตัวอยู่

“เลิกซ่อนตัวแล้วออกมาเถอะ” เซโร่ถอนหายใจก่อนจะพูดออกไป ทำให้ทุกคนค่อยๆ เดินเรียงหน้ากันออกมาแบบสำนึกผิด

“ไม่ไว้ใจกันแบบนี้นา” เซโร่แกล้งทำเป็นโกรธ

“ก็ไว้ใจไม่ได้ล่ะสิ อย่างเซย์ถ้าทิ้งไว้กับผู้หญิงสองต่อสอง ต้องเป็นเรื่องทุกที” เซนะร้องบอกด้วยสีหน้าเหมือนจะร้องไห้

“ส่วนใหญ่ล่ะก็นะ แต่ไม่ใช่ตามความหมายของเธอแน่นอน” เซโร่พยักหน้ารับแต่โดยดี

“แค่ตามมาดูเรื่องสนุกๆ นะ” อาร์ยืมแหย่ๆ

“เลิกทำเหมือนฉันเป็นของเล่นของเธอซะทีเถอะ!” เซโร่ตะโกนไล่อย่างสุดทน

“ข้าแค่ตามมาดูพวกนี้” ฮันซุ่ยอ้างแบบดี้อๆ

“แบบนี้เอง ขอบคุณครับ”

“เดี๋ยวลี! ทำไมที่ฮันซุ่ยไม่ว่าอะไรเลย แบบนี้มันล้าเอียงชัดๆ” ทั้งเซนะและอาร์ุประสานเสียงกันโวยทันทัน

“จากประวัติที่ผ่านมา มันสมควรให้ฉันลำเอียงไหมล่ะ” เซโรย้อนจนพวก
เซนะได้แต่ทำปากขมขมิบ

“คิกๆๆ เป็นกลุ่มที่น่าสนุกดีจริงๆ หรือจะเปลี่ยนใจตามพวกเขาไปด้วย
ดิฉัน” เอมียาโกะซึ่งยืนดูอยู่ห่างๆ หัวเราะชอบใจ ก่อนจะพูดกับตัวเองเบาๆ

ก่อนจะพาพรรคพวกกลับไป เซโรก็นึกอะไรขึ้นมาได้ เลยวิ่งย้อนกลับมา
ถามเอมียาโกะ

“คือ...ออกจะเสียมารยาทไปสักหน่อย แต่ผมยังไม่ทราบชื่อของท่านพ่อ
ของทายระเลย เจอกันคราวก่อนก็ไม่มีโอกาสได้แนะนำตัวกันอย่างเป็นเรื่อง
เป็นราวซะด้วย”

“สามีน่ะเหรอ เขาชื่อ...ชื่อ...” เอมียาโกะเอียงคอและทำหน้านึกอยู่

“ชื่อ?” เซโรเอียงคอถาม

“เอ...เอ...อะไรนะ...โทษที ข้าก็จำไม่ได้เหมือนกัน”

“นั่นสามีนุ่คุณนะครับ! ทำไมถึงจำไม่ได้”

“แหม ก็ปกติข้าเรียกกันแบบว่า คุณคะ ที่รักษา อะไรแบบนั้นกันมาตลอด
เลยไม่ได้เรียกชื่อกันเลย เกือบยี่สิบปีได้แล้วมั้ง” เอมียาโกะยิ้มแบบเขินๆ

“นะ...น่าสงสารคุณสามีจริงๆ” เซโรคิดว่า การถูกคนที่อยู่กินด้วยกันลิ้ม
ชื่อไปนี่ เป็นเรื่องโหดร้ายที่สุดเลย

“เอาน่าๆ เขาก็ไม่ใช่คนคิดเล็กคิดน้อยเหมือนข้านั่นแหละ”

“ช่วยคิดหน่อยเถอะครับ! สามีนุ่ทุกคนเขียวนะ”

“ฮ่าๆๆ”

“ตรงไหนกัน อยู่ตรงไหนกัน” เพรินจมดิ่งลงมาในโลกแห่งจิตใจของฟ็อก
และกำลังพยายามมองหาสิ่งที่จะเป็นสัญญาณได้ แต่ไม่ว่าจะมองไปทางไหน ก็มี
แต่ลำตัวของนุ่ยักษ์ที่เลื้อยพันไปทั่ว ยังมองไม่เห็นหัวหรือหางของมันเลย จึงไม่รู้
ว่าจะตามไปทางไหนดี

แถมที่นั่นเองก็คงอยู่นานไม่ได้ เวลาผ่านไปเพียงแค่ครู่เดียว เพรินก็จะรู้สึก

เหมือนมีอะไรเลื้อยเข้ามาในตัว มันทั้งน่าขยะแขยง เจ็บปวดทรมาน และน่าหวาดกลัว เมื่อถึงจุดนี้เธอก็จะถูกดึงตัวกลับออกไปทุกๆ ที่ไม่เต็มใจ

“แฮกๆ” เพรินทั้งตัวลงจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่ ไปกองกับพื้นและหอบหายใจอย่างแรง พร้อมทั้งพยายามกลืนอาเจียน

“พอเถอะ นี่ก็รอบที่สิบแล้วนะ” มายาซึ่งนั่งอยู่ด้านตรงข้ามทักขึ้น

“ไม่! ยะ...ยังไหวอยู่”

“ถึงเราจะพยายามปรับภาพของจิตใจให้มีรูปลักษณ์ที่เข้าใจง่ายที่สุดแล้วก็เถอะนะ แต่จิตใจของผู้ชายคนนี้จะยากจะเข้าถึงได้จริงๆ แคมยังซ่อนตัวลึกลงไป ในจิตใจได้อย่างไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย” มายาบอกพลางส่งแก้วนํ้าให้เพรินเพื่อทำให้เธอรู้สึกสดชื่นขึ้นบ้าง

“ก็สมกับเป็นชาติแล้ว ว่าแต่มีวิธีอะไรทำให้อยู่ในนั้นได้นานขึ้นบ้างไหม ทำไมทุกครั้งพอผ่านไปพักหนึ่งข้าถึงโดนดันกลับออกมาทุกทีเลย” เพรินคิดว่าเวลาเพียงเท่านั้นไม่เพียงพอจะดำดิ่งให้ลึกถึงกันบึ้งจิตใจได้แน่

“ฉันเองก็คิดว่ามันเป็นเวลาที่สั้นเกินไปเหมือนกัน แต่ว่า...” มายามีท่าที่ลัลเล

“บอกมาเถอะ ถึงขั้นนี้แล้วข้ารับฟังได้หมดทุกเรื่อง” เพรินจับมือมายาไว้แน่นด้วยความรู้สึกมุงุ่น

“ยอร์มุนกานดร์ที่สิงอยู่ในตัวเขา มันพยายามจะกัดและส่งพิษเข้ามาในจิตใจของเธอด้วย แต่ทุกครั้งที่เกิดเรื่องแบบนั้นขึ้น บางสิ่งบางอย่าง...ฉันคิดว่าน่าจะเป็นสัญญาณที่หลงเหลือของเขา จะคอยผลักดันเธอกลับออกมา” มายากลับมานั่งเก้าอี้การใช้ความคิด พอได้ยินคำนั้น เพรินก็ดีดตัวลุกขึ้นมาด้วยสีหน้ามีความหวัง

“แปลว่าเขายังมีสติเหลืออยู่สินะ!”

“ใครว่าล่ะ ตรงกันข้ามเลยต่างหาก เพราะไม่เหลือสติพอจะใช้สามัญสำนึกได้แล้ว สัญชาตญาณเลยทำงานแทนไงล่ะ แต่เดี๋ยวนะ” มายาหยุดคิดไปอีกรอบ ส่วนเพรินก็นั่งรอฟังด้วยใจระทึก

“ฉันว่า...บางทีอาจจะพอมีวิธีอยู่” มายาบอกอย่างนั้น แต่น้ำเสียงไม่มั่นใจเท่าไร

“จริงเหรอ!”

“อืม แต่งานนี้ต้องให้ซิลินกับชินฮะช่วย”

หลังจากเซโรพักอยู่ที่บ้านทายูระได้หนึ่งสัปดาห์ ชาวดีก็ยังไม่มา สงครามของพวกนักบวชยังคงยืดเยื้อต่อไป จนชนะเริ่มหมดความอดทนและจะออกไปฆ่าให้หมด แต่เซโรห้ามไว้เสียก่อน

“ยังเหลือเวลาตามนัดหมายถึงห้าวัน รอดูสองสามวันนี้ ถ้ายังไม่ดีขึ้นค่อยหาทางอื่นไปกัน” เซโรบอกขณะกางแผนที่ดูอีกรอบ จริงๆ แล้วมีเส้นทางอ้อมไปได้อยู่ แต่ทายูระไม่แนะนำเพราะเดินทางลำบาก และเป็นเขตที่มีพายุหิมะรุนแรงอยู่บ่อยครั้ง แม้แต่พวกที่ชินกับความหนาวเย็นยังเอาชีวิตไม่รอดเลย

ฉะนั้น ทางอื่นที่เซโรคิดไว้ก็มีแต่ต้องฝ่ากลางสมรภูมิรบของพวกนักบวชไป ตัวเขากับพวกชนะไม่มีปัญหาอะไรอยู่แล้ว แต่โคยุมักับอาวุธซึ่งป้องกันตัวเองไม่ได้นี่สิปัญหา ไหนจะโอริวที่ไม่อยากให้ต้องมาเสี่ยงเจอเรื่องอันตรายอีก

“ทายูระ ต้องใช้เวลาเท่าไรถึงจะผ่านเขตภูเขาไปได้” เซโรถามขณะนั่งวาดรูปเล่นอยู่กับมิเกะ

“เดินเท้าประมาณหนึ่งวันก็พ้นแล้ว จากนั้นจะมีจุดเปลี่ยนน้ำให้ใช้พาเข้าภาคกลางได้” เธอตอบโดยไม่ละสายตามามอง

“หนึ่งวันก็น่าจะทันแบบคาบเส้นอยู่ แต่จะผ่านไปได้นั้นวันเดียวหรือเปล่านี่สิ” เซโรต้องคำนวณเพื่อความล่าช้าของคนอื่นที่อาจตามไม่ทันระหว่างทางด้วย

“เดี๋ยวก่อนๆ!” เซโรเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้

“ทายูระ แม่น้ำที่ตัดผ่านบ้านเธอมันไหลไปไหนเหรอ” เซโรรีบถามถามไถ่ๆ ทำให้คนอื่น ๆ ที่ได้ยินเสียงเขาคิดไปว่าเซโรน่าจะหาวิธีอะไรได้แล้ว เลยเข้ามาฟังด้วย

“ที่รู้จักมีสายตะวันตกกับสายตะวันออก แม่น้ำตรงหน้าบ้านไหลไปทาง

ตะวันตก ไปออกใกล้ๆ กับเทนจิน ทายูระเองก็เดินตามทางนั้นตอนไปหาอาจารย์ที่เทนจิน ส่วนสายทางตะวันออก เห็นคุนโคมุบอกว่าชอบไปหาปลาแถวนั้นตอนหมดช่วงหน้าหนาว น่าจะยาวไปถึงภาคกลางเหมือนกัน”

“อ๊ะ! หรือว่า” คุเหมือนอรุจะเข้าใจแล้วว่าเซโรคิดจะทำอะไร

“ใช่ เราจะไหลไปตามแม่น้ำ ไปออกที่ภาคกลางกันเลย”

“แต่ว่าแม่น้ำกลายเป็นน้ำแข็งหมดแล้วนะคะ” โคยุมิติง

“เป็นน้ำแข็งนั่นแหละยิ่งดี เพราะทำให้ชาวบ้านหาปลา ตักน้ำ หรือใช้ประโยชน์อื่นๆ ไม่ได้ จริงไหม ดังนั้นพวกนักบวชก็เลยไม่มีความจำเป็นต้องอยู่ใกล้แม่น้ำ ส่วนวิถีเดินทางก็ทำแบบเดียวกับตอนที่พวกเราละมาทางชายหาดไง” พอเซโรบอกแบบนี้ ทุกคนก็ร้องขึ้นมาพร้อมกัน

“เลื่อนน้ำแข็ง!”

“อันนั้นแหละ”

จากนั้นเซโรก็เริ่มแบ่งงานกันทำ โดยเขา จิซาระ ทายูระ และฮันซุ่ย จะกลับไปเอามาที่ทั้งไว้ตรงหมู่บ้านเชิงเขา แม้จะพาเดินข้ามเขาได้ยากสักหน่อย แต่ก็น่าจะมาทันเวลาพอดี ส่วนพวกเซนะก็เตรียมเลื่อนที่จะใช้เป็นพาหนะ โคยุมิเตรียมเสียงเช่นเคย แต่มีอีกคนที่เซโรต้องให้วุ่นเป็นพิเศษ นั่นก็คือชินกิ

“เอ๋? จะให้ไปสืบข่าวเหรอ” ชินกิทำหน้าที่ไม่พอใจทันทีเมื่อโดนใช้งาน

“ก็วิชาที่นายมีมันเหมาะกับการย่องเข้าไปหาข่าวในแดนศัตรูนี่ อีกอย่างถึงโดนจับได้ ฝีมืออย่างนายก็น่าจะหนีพ้นสบายๆ อยู่แล้ว”

“ก็จริง” พอเจอเซโรใช้เหตุผลเข้าไป ชินกิก็เถียงไม่ออก แถมยังมีฮันซุ่ยกับเซนะยืนเป็นแบ็กกราวด์คอยข่มขู่อีก

“จะว่าไป ให้ฉันไปแทนก็ได้นะ” เซนะยกมือขึ้นอาสา แต่เซโรรีบร้องห้ามไว้ทันที

“ไม่ต้องเลย ชินเธอไปมีหวังนอกจากไม่ได้ข่าวแล้ว ยังจะไปฆ่าพวกมันหมดซะก่อน”

“คนแบบเจ้าพวกนั้นไม่เห็นจำเป็นต้องสนใจเลย” เซนะทำปากย่นและบ่น

อย่างไม่สบอารมณ์ แต่อารุก็ออกตัวเป็นคนอธิบายให้ฟัง

“จำเป็นลิ ถึงจะเห็นว่านักบวชพวกนี้มีกันอยู่ไม่มาก แต่กลุ่มผู้นับถือศาสนา ที่ให้การสนับสนุนเบื้องหลังมีเยอะเลยนะ อีกอย่างคิดว่าประชาชนในทวีปนี้นับถือ ศาสนากันก็คนละ” อารุไม่รอให้เซนะนับนิ้วจนเสร็จ ซึ่งเฉลยออกมาก่อน

“คำตอบคือ ในหนึ่งร้อยคนจะมีเก้าสิบเก้าคนที่นับถือศาสนาไงละ ลองไป แตะพวกนักบวชเข้า ประชาชนได้ลูกฮือขึ้นมาอย่างบ้าคลั่งแน่ ถ้าเข้าใจแล้วก็อยู่ เหยๆ ซะเถอะ” อารุบอกพลางลูบหัวปลอบใจเซนะ

“ฉันฝากทางนี้ด้วยนะ” เซโรเห็นว่าแบ่งงานกันเรียบร้อยแล้ว เลยจะไป เตรียมตัวออกเดินทางบ้าง แต่ก็ถูกเซนะคว้าแขนไว้ก่อน

“ขอเวลาสักครึ่งชั่วโมงนะ” เซนะหันไปบอกพวกฮันซุ่ยที่รอเซโรอยู่ ก่อน จะลากเซโรข้ามรั้วบ้านออกไป จนมาเจอพื้นที่โล่งซึ่งเป็นพื้นที่เพาะปลูก แต่ใน ฤดูหนาวแบบนี้มันเลยปลูกอะไรไม่ได้

“รู้สึกช่วงนี้จะโดนลากไปไหนมาไหนบ่อยแฮะ” เซโรยิ้มแห้งๆ พอเซนะ ปลอ่ยมือแล้ว ก็หันมาทำหน้าที่จริงจังจนเขาต้องเลิกพูดเล่น

“เซย์ เดี่ยวเราจะถ่ายทอดวิชาให้”

“จริงหรอ!”

“ก็จริงนะสิ แต่ว่าจะไม่รับเป็นศิษย์นะ”

เซโรไม่แปลกใจเลย กลับรู้สึกซึ่งใจมากกว่า เซนะคงห่วงความปลอดภัย ของเขา จึงไม่ยอมรับเข้ามาเป็นศิษย์ เพราะถ้าเกิดเธอเป็นอะไรไป สิ่งที่อยู่คง ไม่ดีต่อตัวเซโรแน่

“แล้วคิดยังไงจะมาสอนเราแบบนี้ คงไม่มีอะไรแอบแฝงใช่ไหม”

“ก็นะ เห็นเจ็บตัวอยู่บ่อยๆ เลยคิดว่าถ้าไม่สอนอะไรเป็นเรื่องเป็นราวให้ เดี่ยวจะตายเอาตัวกัน ประมาณนั้นแหละมั้ง” เซนะบอกแบบเขินๆ พอเห็นเซโร ยิ้มอ่อนโยนมาให้ก็รีบพูดตัดบททันที

“ตอนแรกกะว่าจะสอนให้ระหว่างทาง แต่ไม่ค่อยมีจังหวะได้อยู่กันตาม ลำพังเลย เวลาไม่เยอะ เดี่ยวจะสอนหลักสูตรลัดให้ละกัน”

“มีด้วยหรือ! หลักสูตรลัด” เซโรจำได้ว่าเซนเคยพูดว่า ‘ไม่มีทางลัด’ เองนี่นา

“ก็เป็นทางที่คนปกติเขาไม่ใช้กัน แต่บอกก่อนนะว่า ระหว่างขั้นตอนจะเจ็บปวดจนอยากตายเลยละ และถ้าพลาดขึ้นมาเพียงนิดเดียว อาจถึงชีวิตได้เลยรูปแบบนี้แล้วยังอยากจะใช้ทางลัดไหม”

“อยาก” เซโรตอบแบบไม่ต้องคิดเลย เล่นเอาเซนเป็นฝ่ายผงะเสียเอง

เซโรรู้ว่า ถ้าจะฝึกตามแบบปกติจนเก่งได้แบบผู้ฝึกยุทธ์ระดับสูง ต้องใช้เวลานานนับสิบปี ซึ่งเขาไม่มีเวลามากขนาดนั้น เพราะนั่นถ้ามีทางลัด ต่อให้ต้องเสี่ยงตายก็ต้องลอง ทว่าใจหนึ่งของเซโรก็เชื่อมั่นในตัวเซนอยู่แล้ว จึงไม่รู้ลี้กว่าเสี่ยงอะไรนัก

“งั้นเริ่มเลยนะ ก่อนอื่นต้องปรับสภาพร่างกายของเซย์ให้เหมาะแก่การโคจรพลังปราณ” ว่าแล้วเซนก็จับแขนของเซโรขึ้นแล้วดัดกระดูกไปมา การขยับแต่ละครั้งมันเจ็บปวดอย่างที่เตือนไว้จริงๆ รวากับในร่างกายกำลังถูกบดขยี้เข้าไปเข้ามาอยู่

จากแขนทั้งสองข้างก็เคลื่อนมาที่หลังแล้วไล่ลงมาถึงขา ผ่านไปสามนาทีเซนาก็หยุดมือลง ความเจ็บปวดของเซโรหายไปในเวลาไล่เลี่ยกัน

“ไม่สลบหรือเนี่ย เป็นคนแรกเลยนะ”

“ฮะๆๆ ที่ผ่านเรื่องเจ็บตัวมาบ่อยๆ คงไม่เสียเปล่าสินะ” เซโรคิดในแง่บวก

“ลองขยับตัวดูสิ มีตรงไหนรู้สึกตื้อๆไหม” เซนบอก เซโรรีบทำตามทันที พอลองขยับแขนทั้งสองข้างดู ก็รู้สึกว่ามันเบาว่าปกติ แทบไม่รู้ลี้ถึงน้ำหนักของแขนเลย ข้ำกรขยับยังไหลลื่น กล้ามเนื้อ เอ็น และข้อต่อ ต่างไปจากเดิมจนน่าตกใจ

“การบาดเจ็บบ่อยๆ ไม่ใช่เรื่องดีหรอกนะ มันทำให้โครงสร้างร่างกายผิดเพี้ยนไปจากปกติ จากนั้นไปก็ให้ระวังเรื่องนี้ด้วย”

“รับทราบครับ!”

“ไม่ได้เป็นศิษย์อาจารย์กัน ตอบแบบปกติก็ได้” เซนถอนหายใจอย่าง

อ่อนใจ

“ต่อไปจะเป็นขั้นตอนอันตรายนี่สุดแล้วนะ” พอเซนะบอกอย่างนั้นก็ทำให้เซโรถึงกับกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ด้วยความตื่นเต้น

“การใช้พลังปรารถนาจะเริ่มจากการเปิดจุดชีวิตในร่างกายทั้งเจ็ดจุด ซึ่งต่อให้เป็นยอดฝีมือก็ต้องใช้เวลาเป็นปีกว่าจะเปิดจุดชีวิตในแต่ละจุดได้ แต่ที่เราจะทำคือการเปิดจุดชีวิตของเซย์พร้อมกันทั้งเจ็ดจุด ถ้าสำเร็จ เซย์ก็จะใช้พลังปรารถนาได้ทันที และถือว่าสำเร็จไปครึ่งทางแล้ว” เซนะบอกพลางเดินอ้อมมาข้างหลังเซโร

“ตรงนี้สำคัญนะ ปกติการเปิดจุดชีวิตจะต้องทำด้วยตัวเอง การใช้พลังปรารถนาของคนอื่นปล่อยเข้าไปในร่างกายถือว่าอันตรายมากแล้ว แต่นี่กลับต้องส่งไปตรงจุดชีวิต ผิดพลาดนิดเดียวก็จะถึงตาย เข้าใจใช่ไหม” เซนะย้ำอย่างจริงจังเพื่อเตือนไม่ให้เซโรนำวิธีนี้ไปใช้กับใครนั่นเอง

“งั้นเริ่มเลยนะ” พอพูดจบ เซนะก็ปล่อยพลังปรารถนาใส่เซโรผ่านทางฝ่ามือที่วางลงบนหลังของเขา

เซโรรู้สึกทันทีว่าในร่างกายตัวเองกำลังมีการระเบิดเข้าไปเข้ามาอยู่ มันทรมานจนสุดจะทน แม้ถ้าปากร้องก็ยังไม่เสียงออกมา ทั้งๆ ที่ทุกอย่างเกิดขึ้นในเวลาเพียงแค่เสี้ยวเดียว แต่เขากลับรู้สึกว่ามันยาวนานไม่มีวันสิ้นสุด

‘เหลือเชื่อ พอเปิดจุดชีวิตไปได้แค่สามจุด ก็เริ่มเดินพลังเปิดจุดชีวิตที่เหลือได้เอง ระดับการเรียนรู้ผิดมนุษย์จริงๆ’ เซนะไม่เคยเจออะไรแบบนี้มาก่อน เลยถึงกับตะลึงมองทั้งๆ ที่ขั้นตอนเสร็จสิ้นลงแล้ว

“เป็นไงบ้าง” เซนะถามขึ้นเมื่อเห็นเซโรยังยืนนิ่งอยู่

“ระ...เรายังไม่ตายใช่ไหม” เซโรค่อยๆ เอียงหน้ามาถาม สีหน้าของเขาชัดเจนขาว

“อ่า ยังไม่ตาย แถมสำเร็จอย่างงดงามด้วย” เซนะพยักหน้าตอบ

“รู้สึก...แปลกๆ” เซโรรู้สึกเหมือนว่าพลังจิตในตัวเขาถูกจัดเรียงใหม่หมดเมื่อก่อนเซโรยังไม่เข้าใจความหมายของพลังจิตกับปรารถนา แต่ตอนนี้เขาเข้าใจอย่างถ่องแท้เลย ว่าจุดที่ต่างกันก็คือการดึงพลังออกมาใช้

พลังจิตนั้นขึ้นอยู่กับอารมณ์และสภาพจิตใจ อย่างในการต่อสู้ ถ้าเกิดท้อหรือกลัวขึ้นมาก็จะใช้พลังจิตได้น้อยลง เรียกว่าตัวจุตะระเบิดพลังอยู่ในสภาพติดขัด แต่ปรานนั้นตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง เพราะมันคือการเชื่อมต่อกับพลังของร่างกายทุกส่วนให้ทำงานด้วยตัวเอง เหมือนเครื่องยนต์ที่เริ่มติดเครื่องแล้ว มันก็จะทำงานเองไปเรื่อย ๆ

เมื่อใช้พลังปรานออกไปจนอ่อนพลังลง มันก็จะเดินพลังไปทั่วร่างกายเพื่อสร้างพลังกลับมาใหม่ แต่วิธีนี้จะทำให้ร่างกายมีภาระหนักกว่าการใช้พลังจิตเสียอีก ชาวตะวันออกจึงฝึกฝนร่างกายให้แข็งแรงอยู่เสมอ และพูดได้ว่าเพราะพลังปรานนี้ด้วย ที่ทำให้มีร่างกายแข็งแรง อย่างฮันซุยซึ่งมีพลังปรานที่สะสมพลังงานไว้ จึงทำให้ร่างกายของเขาอ่อนหรือผอมได้ตามการใช้งาน หรือของเซนนะที่ใช้พลังปรานควบคุมร่างกายให้มีสรีระเหมือนผู้หญิงได้ ตอนนั้นเซโรสัมผัสได้ถึงทุกอย่างภายในร่างกายตัวเอง อวัยวะทุกส่วนบ่งบอกสภาพให้เขารู้ผ่านการไหลเวียนของพลังปราน ตอนนั้นเหมือนกับได้ก้าวเข้ามาสู่อีกโลกไม่มีผิด

“จากนั้นไปให้ฝึกควบคุมการไหลเวียนของพลังปราน ยิ่งเดินพลังผ่านจุดชีวิตทั้งเจ็ดบ่อยครั้งเท่าไร พลังปรานก็จะยิ่งแข็งแกร่งขึ้น แต่การฝึกให้ดูสภาพร่างกายของตัวเองเป็นสำคัญ ถ้าร่างกายไม่พร้อมแล้วฝึกเดินพลัง อาจทำให้จุดชีวิตเสียหายได้ ถ้าเป็นแบบนั้น ไม่ตายก็พิการแน่” เซนนะแนะนำอีกครั้งที่เหลือ ซึ่งขึ้นอยู่กับตัวเซโรเองแล้ว

“ขอบใจนะเซนนะ บุญคุณนี้ไม่รู้จะตอบแทนยังไงดี”

“ແມ່ນ เป็นสามมิตรยากกันแล้ว ไม่ต้องเกรงใจหรอก”

“ยังไม่ได้เป็นพี่!” เซโรไม่ลืมที่จะเถียงกลับ

“ฮะๆๆ เอาละ ต่อไปก็ถึงการถ่ายทอดวิชากันจริงๆ แล้ว” เซนนะทำท่าบิดขี้เกียจ แต่สีหน้าเอาจริงทีเดียว

“จะสอนวิชาใหม่ให้เธอ!” เซโรดีใจจนออกอาการลืมนิด

“ไม่ใช่วิชาใหม่หรอก จะสอนดรอนทะลวงสวรรค์ให้ละ” เซนนะตอบยิ้มๆ แต่ความดีใจของเซโรตกลงฮวบทันที เพราะวิชานั้นเขาสามารถใช้ได้อยู่แล้ว

“ซิๆ! อ่อนหัดนัก จำไว้นะ ร้อยวิชามีผู้รู้แต่เพียงหนึ่ง”

“สรุปคือ บรรลุนิติภาวะไปเลย ดีกว่ามีวิชาเยอะๆ ลีนะ” เซโรก็เคยได้ยินเรื่องนี้มาบ้าง

“วิชาแต่ละอย่างมีวิธีฝึกฝนแตกต่างกัน จำเป็นต้องใช้การเดินพลังและความคุมปรมาณต่างกันไปด้วย ถ้าฝึกหลายอย่างมันก็จะปนกันจนมั่ว และกลายเป็นว่า วิชาที่ถนัดจะด้อยพลังลงไป” เซนะเริ่มการสั่งสอน แต่พอนึกไปนึกมาก็ต้องถอนหายใจ

“ทะเล...ทำไมเธอ” เซโรเห็นท่าทางเซนะแล้วอดสงสัยไม่ได้

“อืม เท่าที่ดู เซย์ไม่เหมาะกับวิชาตรรกะหรือ ลักษณะร่างกาย ทักษะปรมาณ น่าจะไปทางสายวิชาหัตถ์มากกว่า แต่เพราะดันไปลักจำไม้ตายของเจ้ากงมาใช้จนคุ้นเคยแล้ว จะมาเปลี่ยนเอาตอนนี้ก็เสียเวลาเปล่า” เซนะถอนหายใจอีกรอบ

“เหะๆๆ ก็แบบว่ามันที่สุดๆ เลยนะ ใช้งานสะดวกอีกต่างหาก” เซโรยอมรับว่าติดใจมาตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็น หรือพูดให้ถูกก็คือ พอโดนเข้ากับตัวถึงได้รู้ว่าเป็นวิชาที่เหมาะสมกับการสังหารเป้าหมายมาก

“ไม่เป็นไรหรอก ส่วนใหญ่ผู้ฝึกยุทธ์ก็เลือกวิชาที่ตัวเองชอบ มากกว่าวิชาที่เหมาะสมกับตัวเองอยู่แล้ว กลับมาเรื่องการฝึกต่อเลยนะ ปล่อยให้พวกนั้นรอนานแล้ว” เซนะรีบกลับมาหัวข้อหลัก

“เซย์นะเป็นพวกเรียนรู้เร็ว เพราะนั้นจะลองใช้วิธีฝึกพิเศษดูนะ” เซนะบอกยิ้มๆ พร้อมกับยื่นมือมาประสานกับมือเซโรไว้

“เดี๋ยวนะ ตะกี้พูดว่าลองเธอ”

“อืม ก็เซนะไม่เคยฝึกใครแบบถึงเนื้อถึงตัวแบบนี้มาก่อนเลยนะ” เซนะบอกด้วยท่าทีเอียงอาย แต่มีอกุมนั่นไม่ยอมปล่อย

“รู้สึกโดนเบี่ยงประเด็นยังไม๊รู้”

“ผู้ฝึกยุทธ์ต้องไม่คิดเล็กคิदन้อยนะ”

“จะใช้แน่เธอ” เซโรสนใจและยอมตามที่เซนะว่า

ตอนนั้นเอง เซโรก็เ็นวบบไปทั้งตัว เพราะเซนะเชื่อมต่อกับพลังปราณของเธอ เข้ากับเขา เซโรไม่รู้มาก่อนเลยว่าสามารถทำแบบนี้ได้ด้วย

“ปรับพลังปราณให้เข้ากับเราไว้นะ”

เซโรทำตามคำบอก และรู้สึกว่าการควบคุมพลังทำได้ง่ายกว่าเดิมเยอะ เพียงหายใจเข้าออก เขาก็เชื่อมต่อกับปราณเข้ากับเซนะได้สมบูรณ์ จากนั้นเซนะก็เริ่มยกมืออีกข้างขึ้นมา และการเดินพลังปราณในร่างกายเธอก็เปลี่ยนไป แล้วดรรรชนี ทะलगสวรรค์ก็ถูกยิงออกไป

“เข้าใจใช่ไหม” เซนะหันมาถามยิ้มๆ เซโรก็รีบพยักหน้ารับทันที เขารู้แล้วว่ามันคืออะไร การประสานปราณกันทำให้เซโรเข้าใจถึงขั้นตอนต่างๆ ในการใช้วิชาดรรรชนี ทะलगสวรรค์อย่างละเอียด จากที่คิดว่าตัวเองใช้ได้จนถูกต้องแล้ว ก็ต้องเปลี่ยนความคิด เพราะวิชานี้มีความลึกซึ้งมากกว่าที่เห็น ดูได้จากพลังดรรรชนีที่เซนะปล่อยออกมา มันไร้เสียงและไปได้ไกลมากจนน่าจะเจาะทะลุเขาได้เลย

“เซนะยังควบคุมพลังปราณได้ไม่ถึงขั้น เวลาวิ่งออกไป พลังเลยกระจายออกระหว่างทาง ส่วนนั้นแหละที่ไปเสียดสีกับอากาศจนเกิดเสียงขึ้นมา ถ้าจะให้สมบูรณ์ต้องควบคุมปราณให้อยู่กระทั่งถึงเป้าหมาย” เซนะบอกในจุดที่เซโรสงสัย จากนั้นก็ปล่อยมือและหันหลังทำท่าจะเดินกลับ

“การถ่ายทอดวิชาจบแล้ว เดินทางปลอดภัยนะ” เซนะหันมายิ้มและโบกมือให้ ขณะเดินเหาะๆ กลับไปยังบ้านพัก ท่าทางนั้นน่ารักน่าชังจนถ้าไม่ระวัง ต้องเผลอใจไปหน่อย